

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ZÜBEYİR BATUR

İran'da

KİYANKET

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - h

KANTAR YAYINLARI

KASTAŞ YAYINEVİ

•

**İRAN'DA
KİYAMET
SENARYOLARI**

•

İran'ın, İslami ideolojisi,
askeri alanda güçlenmesi ve nükleer silahlara sahip olma
çabalarını yakından endişeyle izleyen
Amerika Birleşik Devletleri ve İsrail'in,
İran'a karşı çok yönlü yaptırımları sonuçsuz kalırsa,
İran veya İsrail'e olası bir nükleer saldırı,
bölgeyi cehenneme çevirebilir.
Bu cehennemin birinci derecede etkisinde kalacak
olan Türkiye'miz için uyarı niteliğindeki
derin bir inceleme olan bu kitabı
okurlarımızın ilgi ve bilgilerine sunarız.

ISBN: 978-975-282-110-1

©

ZÜBEYİR BATUR

•

Yayınlayan

KASTAŞ YAYINEVİ

Tel: 0212- 5205970

•

Redaktör

EDA YAZAR

•

Kapak Tasarım

RENK AJANS

•

Baskı & Cilt

KUŞAK OFSET

Himaye-i Etfal Sokak

Yıldırım İşhanı No:1-2-3

Cağaloğlu – İstanbul

Tel: 0212-5274103

•

Birinci Baskı

Ağustos 2008

ZÜBEYİR BATUR

**İRAN'DA
KIYAMET
SENARYOLARI**

KASTAŞ YAYINEVİ

Himaye-i Etfal Sok. No: 6

Dr. Orhanbey İş Hanı Cağaloğlu – İstanbul

Tel: 0212 520 59 70 Fax: 0212 511 36 68

E-mail: kastasyayinevi@gmail.com

ZÜBEYİR BATUR

1938 yılında İstanbul'da doğdu. Orta ve lise öğrenimini İzmir'de tamamladı. 1954-1956 yıllarında Ankara Devlet Konservatuvarı'nda, şan ve piyano bölümlerinde eğitim gördü. 1957 yılında Hava Harp Okulu'na girdi ve 1999 yılına kadar, harp pilotu, öğretmen pilot ve tecrüba pilotu olarak hizmet etti.

Amerika Birleşik Devletleri, İtalya, Hollanda, Pakistan, Doğu Pakistan (şimdi Bangladeş), İspanya, Almanya, Kanada ve Belçika'da çeşitli alanlarda eğitim aldı ve uçtu. Amerika Birleşik Devletleri'nde L. Angeles USC Üniversitesi'nde Uçak Kazalarını Önleme ve Kaza Araştırma eğitimi gördü. Türk Silahlı Kuvvetleri hizmet ödülü, Hava Kuvvetleri uçuş emniyet ödülleri ile taltif edildi.

Hava Kuvvetleri saflarında F-86, F-4, F-16, F-18, F-20 ve TORNADO uçakları da dahil olmak üzere 30 değişik tip uçakta 24 yıl uçtu. Emekli olduğu 1985 yılından 1999 yılına kadar F-16 uçaklarının Türkiye'deki üretim tesislerinde Lockheed Türkiye Program menajeri olarak görev yaptı ve son F-16 uçuşunu Kasım 1999'da uçarak aktif uçuş görevini tamamladı. 2001 yılından 2005 yılına kadar Ankara'da yerleşik Türk Uzay Merkezi İNTA'da askeri danışman olarak görev yaptı.

Evli ve 2 çocuk babasıdır. İngilizce ve İtalyanca lisanlarına vakıftır. Müzik, okuma, kitap yazma başlıca hobileridir. Türk Hava Kuvvetleri'nde hizmet verdiği yıllardaki anılarını konu alan "Bir Savaş Pilotunun Anıları" ile "Hiciv ve Meyhane Sohbetleri" isimli kitapları Kastaş Yayınevi tarafından yayımlanmıştır. Halen Bodrum'da yaşamakta, edebiyat, müzik ve çeşitli konularda konferanslar vermektedir.

www.albaybatur.com

ÖNSÖZ

Dünyamız 1945 yılından beri bir nükleer felaketle karşılaşmadı. Ne var ki söz konusu tarihten beri birçok ülke bu güce sahip olmak için büyük gayret sarfetti ve gezegendeki yaşamın tümünü birçok kez yok edecek kadar nükleer, biyolojik ve kimyasal silah birikti. Soğuk Savaş'ın bitimiyle birlikte bu bombaların bir kısmı kullanım dışına çıkarıldıysa da, bunlar dünyanın gündeminden çıkmadı. Çıkacak gibi de görünmüyor, çünkü halen binlerce bomba hazır durumda bekletiliyor. Bazı ülkeler stratejik güçlerini son tahlilde bu bombalara dayandırıyor. Diğer yandan bunların kullanımı için koşulların oluşup oluşmayacağını veya hatta bu koşulların neler olduğunu da tam olarak bilemiyoruz. Yani bu bombalara sahip olan ABD, İngiltere, Fransa, İsrail, Rusya ve Çin'in nükleer savaşı hangi koşullarda seçebileceklerini tam olarak bilemiyoruz. Muhtemelen onlar da çok kesin olarak bilemiyor olabilirler, çünkü krizler hemen hiçbir zaman öngörülebilir bir tarzda gelişmez. Önceden hazırlanan planlar ve talimatlar her zaman anlık kararlarla bir kenara atılabilir, senaryolar geçersiz kalabilir ve yeni seçenekler aranır. Tarih okumak bizi biraz daha akıllı kılacak ise, gösterdiği yol budur.

Nükleer bombardıman son tahlilde 1920'lerde ortaya çıkan hava bombardımanı ile düşman ülkeyi pes ettirme teorisinin uç noktasından başka bir şey değildir. Hava kuvvetine sahip olan bazı ülkeler bunu, yani stratejik bombardımanı denediler. Ne var ki bu girişimler atom bombasının kullanıldığı Japonya dışında daima başarısız oldu. İkinci Dünya Savaşı'nda Almanya ve 1970'lerde Vietnam stratejik bombardımanın başarısızlığıyla ilgili en büyük örneklerdir. Hiroşima

ve Nagazaki'ye atılan bombalar ise hava bombardımanıyla bir ülkeyi pes ettirebilmenin tek örneği olarak tarihe geçti. Hava kuvvetleri kullanıldıkları kısa tarih boyunca esas olarak orduların taktik zaferlerine yardımcı olarak daha fazla işe yaradılar. Kısacası, atom bombası dışında hiçbir stratejik bombardımanın hasım tarafı pes ettirmediği artık genel kabul gören ve pratikte defalarca ispatlanmış bir husustur.

Tarihin işaret ettiği üçüncü bir olgu da, bugüne kadar yapılmış olan silahların hepsinin mutlaka şu veya bu şekilde kullanılmış olduğudur. Silah, eğer kullanılabilecek durumdaysa kullanılır. Atom bombalarının iki kez kullanılmış olması, bir daha kullanılacağı anlamına gelmediği gibi, kullanılmayacağı anlamına da gelmez, çünkü insanlar her zaman irrasyonel kararlara sapma eğiliminde olan veya bir başka şekilde ifade edersek sapma potansiyelini daima barındıran varlıklardır.

Bu üç hususu göz önünde bulundurarak günümüzde İran ile ABD ve İsrail arasındaki çatışmaya bakacak olursak, bunun dünyada kısa vadedeki en büyük nükleer tehdit olduğu söylenebilir. Tabii uzun vadeli düşünürsek önümüze çok başka senaryolar çıkmaktadır. ABD Soğuk Savaş'ın sona ermesini takiben Orta Doğu'yu yeniden şekillendirirken üç temel hedef gözetti. Birincisi petrol kaynakları üzerindeki denetimini artırmak, ikincisi İsrail'in güvenliğini sağlamak ve üçüncü olarak da İslam dünyasını kargaşa içerisinde tutarak uzun vadede Rusya ve Çin üzerinde avantaj elde edebileceği mevizlere yerleşmek. Irak'ın ve Afganistan'ın işgalinden sonra Büyük Orta Doğu Projesi önünde en büyük engel – coğrafi konumu itibarıyla bu iki ülkenin arasında yer alan – İran'dır. Bu ülkeye karşı sürekli bir baskı ve yıldırma politikası izliyor. Bu durum bizi de yakından ilgilendirir çünkü İran hem komşumuzdur, hem de burada bizimle tam olarak aynı kültürü paylaşırsa da İran nüfusunun %43'ünü oluşturan otuz

milyon Türk asıllı insan yaşamaktadır. Irak'ta bir milyondan fazla insan öldürüldü. Afganistan da büyük katliamlara sahne oldu. Aynı yangının İran'a bulaşması, sık sık bize sıçrayan ateşin daha da artmasına neden olacaktır.

ABD ve İsrail'in İran'a karşı girişimleri çok yönlüdür. İçeride yıkıcı faaliyetler, diplomatik baskı, ambargo ve sürekli bir bombardıman tehdidi ile bu ülkenin dengesini bozmaya çalışıyorlar. Muhtemeldir ki İran'a karşı askeri hareket olursa bu, en azından ilk adımda seçilmiş hedeflerin konvansiyonel bombardımanla tahribi şeklinde olacaktır. Bununla birlikte her ne kadar ancak son tahlilde kullanılabilecek olsa da, nükleer opsiyon mutlaka planlanmıştır. Bu bombalar atılsa da, atılmasa da söz konusu opsiyonun bir şekilde göz önünde tutulması gerekir. Nükleer tehdit çok ciddi bir baskı biçimidir. Dünya politikalarının şekillenmesinde birinci derecede rol oynadığı unutulmamalıdır. Bir olasılığın zayıf olması göz ardı edilmesini asla gerektirmez. İran'ın İslami ideolojisi petrol kaynaklarından yararlanarak askeri alanda güçlenmesini ve nükleer güç peşinde koşmasını sağladığı sürece Ortadoğu'da nükleer tehditler daima güncel kalacaktır.

Kastaş Yayınevi

SUNUŞ

Amerika Birleşik Devletleri ve koalisyon ortaklarının başlattıkları ve halen devam etmekte olan Irak harekâtı, asırlar boyu dünyanın bu en sorunlu bölgesinde yeni güç odaklarının ortaya çıkmasına neden olmuş ve dengeler süratle değişmeye başlamıştır. Geleneksel mezhepler arası hesaplaşmalar ve petrolün neden olduğu ekonomik rant çekişmeleri, asrımızın en büyük belası olan terörizmin hedeflerine yeni bir boyut getirmiş ve dünya, yeni milenyumda global terörizmin sınır tanımayan eylemleri ile tanışmıştır. Artık terör örgütlerinin ellerinde nükleer bombalar vardır ve ne yazık ki büyük petro dolarlar karşılığı ekonomik boyutlara indirilen bu bombalar, nükleer silahların yayılmasına karşı çıkan güçler tarafından, kontrolü mümkün olmayan örgütlere adeta ikram edilmektedir.

Olası bir nükleer savaşta Ortadoğu ülkelerinin tamamının bu büyük felaketten paylarını almaları kaçınılmazdır. Türk Hava Kuvvetlerinde bir savaş pilotu olarak uçtuğum yıllarda, bir gün atom bombası atmakla karşı karşıya kaldığımda ruh halimin ne olabileceğini hayal ettim ve II. Dünya Savaşı'nı, yüzbinlerce masum insanın canları pahasına bitiren Hiroşima ve Nagazaki'de yaşanan felaketleri düşündüm ve insanlığımı sorguladım, tıpkı o bombaları atan Amerikalı pilot Albay Paul TIBBETS gibi, ölünceye kadar psikolojik travmadan kendisini kurtaramadı.

Amerika Birleşik Devletleri ve İsrail'in Ortadoğu'daki askeri varlığının karşısında tek caydırıcı güç, nükleer silahlardır ve bugün gelinecek nokta budur. Bu gücün kontrolsüz elerde bulunuyor olması başta Türkiye'nin de içerisinde bulunduğu tüm dünya için bir KIYAMET alametidir. Arka bahçemizdeki İran, artık Hafız'ın gül bahçesi değildir. Aşağıdaki bölümleri yazarken ben savaşın sıcaklığını tenimde hissettim eminim sizlerde soğuk soğuk terleyeceksiniz.

İÇİNDEKİLER

Önsöz.....	5
Sunuş.....	9
Giriş.....	11
Kıyamet Senaryoları.....	15
İran'da Nükleer Dönem.....	21
İran Tarihi Ve Etnik Yapı.....	28
İran'ın Nükleer Program.....	33
İran Nükleer Programının Temel Taşları.....	44
Dünyada Nükleer Pazar.....	53
Kirli Bombalar.....	55
İran Ve Petrol.....	61
İran Silahlı Kuvvetleri.....	66
• Kara Kuvvetleri.....	66
• Deniz Kuvvetleri.....	68
• Hava Kuvvetleri.....	69
İran'da Savunma Sanayi Politika Ve Stratejileri.....	73
İlk Kim Saldıracak?.....	84
İran Ve Terör.....	94
PKK Ve Türkiye.....	115
PJAK Ve İran.....	122
Sonuç.....	124
Kısaltmalar.....	132
İran Nükleer Tesisleri (Uzay Fotoğrafları).....	133
Kaynakça.....	137

KIYAMET

*Savaş bir tarih oyunudur,
bazen en mahiri de yenilir.*

M. Kemal ATATÜRK

GİRİŞ

Tarihte nükleer silahların ilk defa kullanıldığı II. Dünya Savaşı'ndan sonra, bu en etkili kitle imha silahının, insanlık için ne büyük onmaz felaketlere neden olduğu görülmüş ve nükleer silahların sınırlandırılmasına kadar varan bir seri önlemlerle, uluslararası arenada insanlık ve dünya ekolojisinin korunması hedeflenmiştir. Ancak tarihin en kanlı savaşının üzerinden yarım asır geçmesine karşın, dünya arzulanan bir barış sürecine girememiş tam aksine bölgesel çatışmaların yanında ideolojik ve dinsel farklılıkların tetiklediği terör denilen sürekli savaş dönemine girilmiştir. İletişim araçlarının sınırsız gelişimi ve kullanımının yarattığı kolaylıklar; insanları, tarihin muhtelif dönemlerinde de yaşanan adeta uygarlığa yönelik katliamların uygulanmasına zemin hazırlamıştır. Son yıllarda tüm dünyada meydana gelen terör olaylarında ölen insanların sayısı herhangi bir savaşta ölenlerden daha az değildir, terörün kalıcı tahribatının yanında tüm insanlığın ortak kullanımına açık olan dünyanın ekolojik yapısını da etkilemiş ve yaşlı dünyamızın ömrü on yıllarla ifade edilebilecek sınırlara çekilmiştir. 21. yüzyılın başlarında insanlığı yakından etkileyen ve boyutlarını her geçen gün genişleten uluslararası terör, etkinliğini arttırmadaki kararlılığını daha etkin, müessir silahlar tedarikinde görmüş ve bunda da hayli mesa-

fe almıştır. Ne yazık ki bundan en zararlı çıkan ülkeler, bu felaket çarkının destekçileri konumundadırlar.

Terörün devlet destekli olduğu günümüzde, atom bombasının bir el çantası boyutlarına indiği ve her gün intihar bombacılarının sıradan klasik patlayıcı yerine bunları kolaylıkla kullanabilecekleri düşünüldüğünde, insanlığı bekleyen felaketin sınırını görmeye dahi vaktimiz olmayacaktır. Terörist saldırıların nereden, nasıl geleceği önceden saptanamayacağı gibi önceden tedbir alınması da zannedildiği kadar kolay değildir. Günde milyonlarca insanın hareket halinde olduğu büyük metropoller, teröristlerin en belirgin hedefleridir.

İlerleyen bölümlerde görsel basında hemen hemen her gün tanık olduğumuz terör olaylarının bundan sonraki tırmanışı ve giderek artan bir trend içerisinde hangi boyutlara ulaşacağını bir bilimkurgu değil, ancak tamamen akademik verilerin ışığı altında göreceksiniz. Nükleer, biyolojik ve kimyasal silahların kontrolden uzak ve bilinçsiz ellerde insanlığın dörtbin yılda elde ettiği kazanımları nasıl bir kaosa dönüştürebileceğini anlayacaksınız, esasen o günler pek de uzak görünmemektedir.

Yaklaşan tehlikenin odak noktası, en yakın komşumuz İran'dır ve tarihi gelişim içerisinde ilişkilerimizin Mustafa Kemal Atatürk dönemi hariç, pek de sıcak olmadığı bir ülkedir. Bu nedenle İran'daki son gelişmeler Türkiye'yi herhangi bir batı ülkesinden daha fazla ilgilendirmektedir. İran'ın nükleer faaliyetlerinin dünya kamuoyunda uyandırdığı kaygının arkasında yatan gerçek; halen dünyada sınır tanımayan uluslararası terörizmin önlenemeyen tırmanışının yeni bir boyut kazanması endişesidir. Uluslararası terörizmin dinler arası çatışmaya dönüşmesi, özellikle İslami örgütlerin canlı bomba kullanmaları ile batı dünyasını ciddi önlemler almaya yöneltmiştir. Kıyamet senaryoları üretmeye meraklı batı, özel-

likle de Amerikan medyası, bir canlı bombacının taşıyabileceği nükleer bombanın New York şehrinde patlatılması halinde neler yaşanabileceğini benzeri ancak kurgubilim filmlerinde görülebilecek bir ustalıkla kamuoyuna yansıtmakta ve 11 Eylül Dünya Ticaret Merkezi (WTC) felaketini canlı tutmaya çalışmaktadırlar. Bunda haksız da sayılmazlar, çünkü içerisinde yaşadığımız bu kritik süreçte terörün birinci hedefi ABD'dir. İslami terör örgütlerine göre Ortadoğu'nun kronik sorunu; İsrail'dir. İsrail-Filistin çatışmasının temelinde ABD'nin, Ortadoğu petroleri üzerindeki geleneksel koruma ve kontrol stratejisi yatmaktadır. Ne yazık ki petrolün sahibi olmak o ülkeyi gelişmiş ülkeler düzeyine çıkarmaya yeterli değildir; bugün Suudi Arabistan, Meksika, Venezüella, Irak, halen dünyanın en önde gelen borçlu ülkeleridir. Küçük bir azınlık dışında halklarının yaşam düzeyleri ve kaderleri petrol kadar karardır. Nükleer silahların kontrol altında tutulmasını hedefleyen Birleşmiş Milletler (BM) kararlarının uygulanmasında son yıllarda ciddi aksaklıklar gözlenmektedir. Esasen BM kararlarına fazla bir itibar da kalmamıştır. Nitekim BM'nin tüm ısrarlarına karşın ABD Irak'ı işgal etmiş ve bilindiği gibi işgale temel teşkil eden nükleer, biyolojik ve kimyasal silah üretim isnatlarının dayanaksız olduğu anlaşılmıştır.

Ancak, Saddam Hüseyin'in, adı geçen silahlara sahip olmadığı halde uluslararası denetimi neden kabule yanaşmadığı da hâlâ anlaşılmış değildir, bu aymazlığın ve örneği ancak gari kalmış despot yönetimlerde görülebilecek şovenizmin bir ülkeyi yok olma noktasına kadar getirebileceği gerçeği, diğerlerine ders olabilir mi bilinmez, ancak gidişat ümit vermekten uzaktır.

Uluslararası sorunların silah zoruyla çözümü bugüne kadar hiçbir müsbet sonuç vermemiştir; Yugoslavya, Vietnam, Afganistan, İran, Filistin, Kaşmir bunun en somut ör-

nekleridir. Bu girişimlerden en zararlı çıkan ülke de ABD olmuştur.

Glasnost ve Perestroika ile başlayıp birbirini takip eden Rusya'daki demokratikleşme hareketleri sonucunda Sovyet Rusya'nın dağılması dünyayı uzun süre tek kutuplu bir global hegemonyaya bırakmış ve adeta evrensel krallık süreci başlamıştır. Rusya Federasyonu Başkanı Vladimir Putin'in son zamanlardaki demeçlerinde ABD'nin dünyanın polisi olma gayretlerine karşı sert uyarıları, aslında tüm dünya kamuoyunun ortak endişelerinin bir yansıması mahiyetindedir. Putin demecinde; Soğuk savaş sonrası görülen tek kutuplu dünyanın kabul edilemez olduğunu aynı zamanda imkânsız olduğunu belirtmiştir. Tek taraflı ve çoğu zaman gayri meşru olan eylemlerin hiçbirisi sorunlara çare olamamıştır, aksine yeni insanlık trajedilerine neden olmuştur. Bugün uluslararası ilişkilerde askeri gücün hemen hemen sınırsız olarak kullanılması dünyayı devamlı çatışmalara sürüklemektedir ve sonuçta çözüm bulunmamakla beraber siyasi çözümlerin de önünü kapamaktadır. Uluslararası hukukun temel ilkeleri her geçen gün çiğnenmektedir, bundan doğan karamsarlık nedeniyle; ülkelerin tehlikeli bir şekilde kendilerini korumak için aşırı ve kontrolsüz silahlandıkları gözlenmektedir. Hatta kitle imha silahlarını elde etme yarışına dönüşmektedir. BM, uluslararası sorunların çözümünde esas olmalı, böylece hukuk rayına oturur.

Bütün bu II. Dünya Savaşı öncesini hatırlatan gelişmeler, dengesi süratle kötüleşen yaşlı gezegenimizi dönüşü olmayan bir sürece doğru insan eliyle sürüklemektedir.

KIYAMET SENARYOLARI

*Öyle bir zaman gelecek ki savaşlarda
top ve tüfe kullanılmayacak.*

Napolyon BONAPART

Nükleer silahların uluslararası denetimden uzak ve malesef yine Batılı gelişmiş ülkelerden sağladıkları teknoloji ve materyalle nükleer tesislerini kuran ve geliştiren Kuzey Kore ve İran örneği ülkelerin barışçıl amaçlarla başladıkları programların, bugün atomik silahların üretimi aşamasına geldikleri ibretle ve endişeyle gözlenmektedir. II. Dünya Savaşı'nda Hiroşima ve Nagazaki şehirleri üzerinde patlatılan 20'şer kilo/tonluk atom bombalarının, günümüzdeki herhangi bir kamyon hatta bir cip üzerinde taşınabilecek ekonomik boyutlara indirildiği düşünülürse durumun vahameti kolayca anlaşılabilir. Al Qaida'nın elinde yüzlerce hatta binlerce intihar bombacısının bulunduğu gerçeği dikkate alınırsa geleceğin bugünden daha iyi olmayacağını söyleyebiliriz. Şimdi böyle bir bombanın bir intihar komandosu tarafından büyük bir metropolde infilak ettirilmesinin meydana getirebileceği felaketi, tamamen bilimsel, akademik verilere dayanarak irdeleyelim. Konuyu realist bir temel üzerine oturtmak için 3.5 milyon nüfusu ile bir dünya metropolü ve İran'ın en öncelikli hedefi olan Tel Aviv şehrini örnek olarak almayı uygun buldum.

Terörist organizasyonlarının aylar süren planlamaları sonucu nükleer silahın kullanılacağı hedefin harekât analizi

titizlikle yapılmış ve patlama için trafik yoğunluğunun azami düzeyde olduğu saat seçilmiştir.

Şehir: Tel Aviv

Nüfus: Çevre yerleşim birimleri ile birlikte 3,5 milyon, İsrail toplam nüfusunun yarısı, kilometre kareye düşen nüfus 7445 kişi.

Neden Tel Aviv: Tel Aviv, İsrail'in Birleşmiş Milletler ve Dünya ülkeleri tarafından kabul edilmiş başkentidir. Modern ticaret merkezleri, üniversiteleri, hava ve demiryolları terminalleri, ileri teknoloji merkezleri ile İsrail'in kalbi konumundadır. İsrail'in %25 işgücü Tel Aviv'dedir. Yalnız Tel Aviv'de 500.000 motorlu araç mevcuttur. İsrail'in kimya ve tekstil tesislerinin merkezleri de Tel Aviv'dedir. Coğrafi yapı gereği arazi engebesiz ve yılın 300 günü hava açıktır.

Patlama noktası: Tel Aviv'in şehir merkezi olarak tanımlanabilecek en yoğun yerleşim bölgesi olan ve aralarında 4000 modern binadan oluşan BAUHAUS kompleksi.

Zamanlama: 09:00.00

Nükleer bomba: 150 kilo/ton

09:00.00 Bir kamyonetin arkasına yüklenmiş olan bombanın detonatörü intihar bombacısı tarafından BAUHAUS'ta trafiğin en yoğun olduğu anda aktive edilir.

Bu saatlerde trafik aklısına mani olmamak için polis kontrolü nispeten zayıftır.

İnfilakta bombacı ve aracı anında yok olacağı için delil bulunamayacaktır.

09:00.01 150 kilo/tonluk atom bombasının intilak ettiği birinci saniyede meydana gelen şok dalgası ile, çarpma noktasından 250 metre çapında bir bölgede Shalom Meir gökdeleni de dahil olmak üzere birçok bina yıkılacaktır.

75-100.000 kişi ne olduğunu anlayamadan yok olacaktır. Meydana gelecek yüksek ısı, basınç, tüm telekomünikasyon, televizyon, radyo sistemlerini devre dışı bırakacaktır.

09:00.02 (İkinci saniye) Şok dalgası patlama noktasından itibaren 2 kilometre çapında bir bölge içerisinde beton ve çelik konstrüksiyonlu binaları tamamen veya ağır şekilde tahrip edecektir. Gerek şok, gerekse yüksek ısıdan ve enkaz altında kalarak ölenlerin sayısı yaklaşık 300.000 olacak ve muhtemelen 100.000'in üzerinde insan yaralanacaktır. Muhabere sistemlerinin yanında, elektrik, asansör, toplu taşıma vasıtaları da devre dışı kalacaktır.

09:00.06 (Altıncı saniye) Çarpma noktasından itibaren 2,5 kilometre yarıçapında bir bölgede çelik yapılar tahrip olacak 300.000 insanın daha ölmesi kaçınılmaz olacak, 500.000 insan ölümcül yanık ve radyasyondan etkilenecektir.

Yangınlar, tüm altyapı kolaylıklarını tahrip ettiği için söndürme faaliyetleri yürütülemeyecektir. Nükleer saldırılardan dış dünyanın haberi olamayacaktır.

09:00.16 (On altıncı saniye) Çarpma noktasından itibaren 6 kilometre çapında bir bölgede bina,

araç, muhabere sistemleri tahrip olacak, su kaynakları kontamine olacak ve radyasyon bulutlarının yayılması sonucu radyasyon zehirlenmeleri baş gösterecektir (ishal, kusma, yorgunluk). 15 kilometre çapında bölge içerisinde nüfusun %30'u yanık, enfeksiyon ve radyasyondan kaynaklanan kemik ve kan hücrelerinin tahribi sonucu ölecektir.

Rüzgarın etkisiyle radyasyon 150 kilometrelik bir saha içerisinde kalıcı hastalıklara neden olacaktır. Tahribat, Tel Aviv'in banliyölerini de etkisi altına alacak Jaffa Limanı tesisleri de zarar görecektir.

10:00.00 (Bir saat sonra) Terörist saldırının dış dünyaya duyurulması ile birlikte korkunç tablo ülke çapında panik yaşanmasına neden olacak, şehirde su, elektrik, yol, muhabere sistemlerinin çökmesi sonucu yardım faaliyetleri aksayacak ve panik daha da artacaktır. Mevcut güvenlik kuvvetlerinin de yok olması ile askeri birlikler asayişi sağlamaya çalışacaktır, yağma olayları yaşanacaktır.

Bina, araç ve asansörlerde kalanların pek azı kurtulabilecek, kurtulanlar ise radyasyon ve yanıklardan yaralanacaklardır. Ülke çapında aile, iş ve diğer bağlantıları nedeniyle Tel Aviv'e gelenler büyük bir kaosa sebep olacak, yolların, demiryollarının tahrip olması düzenin sağlanmasını daha da zorlaştıracaktır.

GÜNÜN SONUNDA DURUM

Bir milyonun üzerinde insan ilk saniyelerde yok olacak, 1-1,5 milyon insan da ağır yaralanacaktır. Yaşlı ve gençler arasında %25 yaralının tedavileri haftalarca sürecektir. Nükleer saldırılara karşı esasen eğitilmiş personel ve gereçlerin sınırlı olması veya noksan olması kayıpları daha da arttıracaktır. Asansörlerde, tünellerde kalanların kurtarılması ve zamanında tıbbi müdahale aksayacaktır. II. Dünya Savaşı'nda Hiroşima ve Nagazaki'ye atılan atom bombalarının kalıcı etkilerinin hâlâ devam ettiği düşünülürse, bu saldırıdan kurtulanların da uzun yıllar radyasyondan zarar görmeleri kaçınılmaz olacaktır. Arazinin düz olması nedeniyle komşu ülkeler, Ürdün, Mısır, Lübnan, Suriye, Irak, Suudi Arabistan ve Türkiye'nin de içerisinde yer aldıkları Ortadoğu'nun tamamı radyasyondan etkileneceklerdir.

İşte dramatik, karanlık, ancak tamamen bilimsel verilerin ışığı altında çizilen gerçeğe en yakın tablo, ürkütücüdür. Nükleer silahların, bilinçsiz ellerde dünyayı neralara götüreceği insanlığın ortak kaygısı olmalıdır.

O halde gelinen noktada hangi etkenlerin rol oynadıkları konusu kitabımın ana temasını oluşturmaktadır. Batının, Ortadoğu'nun petrol zenginliği üzerine kurdukları hayallerini gerçekleştirme pahasına besleyip büyüttükleri canavarları nasıl uluslararası arenaya pompaladıklarının en güncel kanıtı bugünkü Irak gerçeğidir. Önceki bölümde de belirttiğim gibi bugün dünyanın petrol zengini olarak bildiğimiz ülkelerin hemen hemen tamamı batıya en barçlı ülkelerdir. Yedi yıl süren ve milyonlarca insanın hayatına mâl olan, bunun yanında milyarlarca petro dolarlarla satın alınan silahların havardaca harcanmasına sebep olan Irak-İran Savaşı'nda, Irak'a tank, İran'a tanksavar füzesi, İran'a uçak, Irak'a uçak-savar füzesi, İran'a savaş gemisi, Irak'a exocat füzesi satan, arkalarına devlet desteği alan silah üreticisi batılı karteller,

bugün İran'daki nükleer tesislerin de yaratıcılarıdır ve İran'a nükleer faaliyetleri nedeniyle ambargo uygulanmasına da karşıdırlar. Esasen İran'a uluslararası ambargonun işe yaramayacağı anlaşılmıştır, zira, İran doğal kaynaklarına, batının dışında uzun vadeli pazarları bulmuştur. Bunlar; Çin ve Hindistan'dır. 1979'da İran'da yönetime el koyan molla rejiminin Ortadoğu'daki dengeleri değiştireceğini ilk fark eden ABD, İran'a karşı, Irak'ı yani Saddam rejimini destekleme kararı almış ve Irak'a kimyasal silahlar vermiştir.

İRAN'DA NÜKLEER DÖNEM

Savaşın başında da sonunda da kan vardır.

Farrer HERSCHEL

1980 yılı ile başlayan kimyasal dönemde, kontrol elden çıkmış ve başta Kuzey Irak'taki Kürtler olmak üzere 50.000 insan kimyasal silahlar nedeniyle hayatlarını kaybetmişlerdir. Yalnız Halepçe'ye düzenlenen saldırıda 5000 Kürt öldürülmüştür. Genellikle Sarin ve Hardal gazı olarak tanımlanan kimyasal gazlar, tedaviye imkân bırakmayacak nitelikte öldürücü gazlardır ve hiçbir tedaviye de cevap vermemektedir. 1992'de, dört yıl önce 1988'de kimyasal gazla öldürülen Kürtlerin toplu mezarları bulunmuştur. Kürt ve Iraklı olmak üzere yaklaşık 180.000 insanın bu gazlarla öldüğü tahmin edilmektedir.

Batı dünyasına karşı İran'ın en güçlü kozu Çin'dir, o Çin ki her geçen gün uluslararası piyasalarda önlenemez yükselişi ile daha şimdiden dünyada ikinci süper güç olma yolunda önemli adımlar atmış ve itibar kazanmıştır.

Kuzey Kore ile yapılan ve nükleer tesislerin kapatılmasına ilişkin altılı görüşmelerde de ağırlığını koymuş ve Kuzey Kore hükümetini ikna edebilmiştir. Çin, İran ile imzaladığı anlaşma ile İran'a yapacağı 70 milyar dolarlık yatırım karşılığı, 250 milyon ton sıvılaştırılmış doğalgazı 30 yıl süre ile garanti altına almıştır. Buna ilaveten, İran'ın, Irak hududuna yakın bölgesindeki petrol yataklarından günde 150.000 varil ham petrolün 25 yıl süre ile Çin'e nakli, anlaşmaya bağlanmıştır.

Çin, ABD'den sonra en fazla petrol ithal eden ülkedir. Bölge-
de İran petrollerine ilgi duyan diğer bir ülkede Hindistan'dır.

Hindistan, İran'la Çin benzeri bir anlaşma ile 25 yıllık anlaşma imzalayarak İran pazarında, Çin ile eşit şartlarla söz sahibi olmuştur. Her yıl 7,5 milyon ton sıvı gaz karşılığı, İran'da Yadavaran da dahil olmak üzere muhtelif yerlerdeki petrol sahalarında yatırımlarda bulunacaktır. Gerek Çin ve gerekse Hindistan'ın İran'la yaptıkları bu anlaşmalar stratejik anlamda İran'a avantajlar sağladığı gibi, Birleşmiş Milletler ve Güvenlik Konseyinde de güç ve destek sağlayacaktır, bu anlaşmaların ABD'nin İran'a uygulamaya çalıştığı ambargo-ya da tepki niteliğinde olduğu açıktır. Çin'in Güvenlik Konseyinin daimi üye olması ve İran'la yukarıda adı geçen anlaşmalar sonuç vermiş ve Çin, güvenlik konseyindeki oylamada İran'a ambargoyu veto etmiştir.

O halde bölgede dengeler süratle değişmektedir. Şii İran'la Çin, Hindistan ilişkileri, Sünni Pakistan'ı haklı olarak endişelendirmektedir. ABD petrol devleri bölgedeki etkinliklerini yitirmektedirler. Çin, Hindistan ve Pakistan'dan sonra, İran'da nükleer güce sahip olmak yönünde ciddi adımlar atmıştır ve büyük bir olasılıkla sınırlı da olsa atom bombasına sahiptir.

Irak'ta koalisyon güçlerinin, işgalin başladığı 2003 yılından 2007'ye kadar 5.000 asker kaybına karşılık Irak'ı demokratikleştirme söylemleri ne yazık ki tam bir fiyaskoya dönüşmüştür, esasen işgalin bahanesi olan biyolojik ve kimyasal silahların mevcudiyeti de kanıtlanamamıştır. Ancak, Irak operasyonunun ağır faturası Irak halkına çıkmıştır. 2007 yılı itibarıyla günlük insan kaybı 100-120 kişiye çıkmış, petrol kaynakları en zengin olan ülke, akaryakıt ithal eden ülke durumuna gelirken, sefalet Saddam dönemini aratır duruma gelmiştir.

ABD'ye her gün nakliye uçaklarının taşıdığı cenazelerin Amerikan toplumunun üzerinde uyandırdığı olumsuz etkiler 2008 yılında yapılacak başkanlık seçim kampanyalarının da ana temasını oluşturmuş, yapılan kısmi senato seçimlerinde demokratlar uzun yıllardan sonra cumhuriyetçilerin önüne geçmiştir. Görsel ve yazılı basın en çok reyting yapan konusu Irak'tır. Amerika'da her akli başında insanın ortak görüşü ABD yönetiminin uluslararası sorunlarda takip ettiği güce dayalı çözüm yollarının sadece yeni sorunlar yarattığı, dünya kamuoyunda destek kaybettiği ve Vietnam, Afganistan olaylarından gerekli derslerin alınmadığı yönündedir. Irak arenasında, başlangıçta petrol paylaşımından pay alma amaçlı, insan hakları destekli, hamasi katılımcı koalisyon güçleri de yavaş yavaş bu anlamsız gövde gösterisinden çekilmekte, meydan; Amerikan, İngiliz işbirliğine karşı, başarısızlığa için için sevinen AB ülkeleri ile, Ortadoğu'da kısmen kaybolan prestijini kazanmaya çalışan Sovyet Rusya Federasyonu ve İran kalmıştır. İran son yıllarda teşkilatlandığı QUDS aracılığı ile özellikle Irak'ta koalisyon kuvvetlerine direniş örgütleri ile birlikte çatışmalara girmekte ve ağır kayıplar verdirmektedirler, sadece Şubat 2007 ayında ABD Hava Kuvvetleri 8 adet helikopteri İran kaynaklı yerden havaya atılan füzelerle kaybetmiştir, ABD'nin 2007 başından itibaren günlük asker kaybı 5'e çıkmıştır. Irak'taki direnişçi güçler, gittikçe artan siyasi desteği ve ihtiyaç duyduğu silah ve mühimmatı İran'dan sağlamaktadır. Rusya ve Çin imali 500.000 adet silahın İtalya üzerinden, Irak'a sevk edilirken İtalya'da yakalanması bölgedeki çatışmanın arkasında uzun yıllardır süregelen Rusya, Çin, AB hesaplaşmasını da hatıra getirmektedir.

İran'ın Ortadoğu'da orta ve uzun vadede hedeflediği amaç; başta İsrail'i yani Siyonizm'i ortadan kaldırmak, batılı tröstlerin bölge petrolü üzerindeki hâkimiyetine son vermek ve sonuçta kendi hâkimiyetini kurmak, bunun için halkın

yoksulluğu pahasına silahlanmaya petrolden azami pay ayırmak ve bütün bunları kısa vadede sağlamak için nükleer programlara ağırlık vermektir.

Koalisyon güçlerinin Irak harekâtına başladığı ilk günlerden itibaren İran, aslında Kudüs'ün tamamen İslam hâkimiyetine geçmesi ilkesinden adını alan QUDS Teşkilatını seferber etmiştir. Bugün Irak'ta onbinlerce QUDS mensubu görevli, direnişçi güçlere destek sağlamaktadır. Sözü geçen destek yelpazesi; askeri, istihbarat, mali kaynaklar, lojistik, dini, politik, kültürel, sosyal, basın gibi başka alternatifleri akla getirmeyecek kadar geniştir. Saddam rejiminin sona ermesinden sonra İran molla rejimi ilk QUDS birliklerini Irak'a sevk etmiş ve tüm misyonlarına QUDS'a azami desteğin sağlanması emrini vermiştir.

QUDS, Irak'ta internet cafe, basın, muhabere merkezlerinin de dahil olduğu ülkenin sabık rejimden arta kalan kurumları etkisi altına almıştır. QUDS'un faaliyet alanları Bağdat da dahil olmak üzere özellikle güney vilayetlerini kapsamaktadır. QUDS Teşkilatı, direkt olarak İran Devrim Muhafızları Komutanlığı'na bağlıdır ve bu komutanlık tarafından fonlandırılmaktadır, sadece 2004 yılında QUDS, 5 milyon doları Irak'taki dini gruplara tahsis etmiştir. Saddam'ın devrildiği 2003 yılından 2004 yılına kadar QUDS Irak'ta 840 milyon doları İran Kızılhaç'ı (Kızıl Aslan) adı altında tamamen insancıl amaçlarla harcamıştır, böylece QUDS'un, Irak'taki varlığı meşruiyet kazanmıştır. QUDS'un Irak'taki tüm faaliyetlerinin gerçek amacı, rejimin başı olan Hamaney'in de onayladığı devrimin diğer İslam ülkelerine ihracına yöneliktir, bu ise 'Sınırsız, sınıfsız ve evrensel olarak şeriatın hâkim olduğu İran tipi bir rejimi Ortadoğu hatta tüm dünyada hâkim kılmaktır.'

Saddam'dan sonra ortaya çıkan kaos ortamından azami istifade için QUDS en kolay yolu seçmiş ve tıbbi yardım

bahanesiyle Irak'a koalisyon güçleri ile eş zamanlı olarak girmiştir. Halkın en fazla zarar gördüğü bölgelerde sosyal yardım kuruluşlarına yapılan yardımlar ve yaraların sarılmasındaki yoğun faaliyetler, Irak halkına yakın geçmişteki Irak-İran Savaşının acılarını unutturmuştur. Körfez ülkelerinin biraz da İran güdümlü basınının yorumlarına göre, 2005 yılında İran, Irak'ta adeta bir ticaret ordusu kurmuştur.

QUDS, Iraklı direnişçilere İran'da eğitim de sağlamış, 2006 yılında Basra'dan İran'a geçen 50 kişilik grup, patlayıcılar, mayın ve silah konusunda eğitilmişlerdir. QUDS, yüksek devrim komitesi tarafından doktrine edilmekte ve denetlenmektedir, bünyesinde Mobin, Kowthar ve Ramezan'da olmak üzere üç karargâhı bulunmaktadır. Mobin'deki komutanlığın Irak'taki faaliyet alanları;

- Tüm Irak'ta 50 dini kütüphane
- Irak'ta 7 televizyon istasyonu
- Irak'ta 3 radyo istasyonu
- Irak'ın muhtelif şehirlerinde 80 Kur'an okulu
- Tüm Irak'ta 50 video kulübü
- Tüm Irak'ta 30 gazete ve magazin

Kowthar'da konuşlu komutanlığın faaliyet sahaları;

- Irak'ta muhtelif şehirlerde seyahat ve nakliyat acenteleri
- Irak'ın muhtelif şehirlerinde gıda kuruluşları
- Irak'ın muhtelif şehirlerinde süper market zincirleri.
- Irak'ın muhtelif şehirlerinde inşaat ve kontrat şirketleri.
- Irak'ta kutsal mekânların onarımı adı altında çeşitli faaliyetler

Ramezan Askeri Üs Komutanlığı'nın faaliyet sahaları;

-İran içerisinde bulunan Ahwaz, Kermanshah, Marivan ve Naqadeh'te bulunan üslerde eğitim sağlamak.

Yukarıdaki sorumluluk tablosundan da anlaşılacağı gibi Humeyni'nin İran'a döndüğü Ocak 1979'tan hemen sonra kurduğu QUDS gücünün harekât sahası şimdilik Irak'tır.

İran İslam Cumhuriyeti'nin dış siyasetinin ana gayesi kendi İslam anlayışını Ortadoğu İslam ülkelerine yaymaktır. Bunun için en uygun başlangıç noktası ise uzun hudut komşuluğu ve Şii çoğunluk nedenleri ile Irak'tır. Bu gaye basit bir fanatizm, heves, teori olmaktan öteye, mollalar tarafından İran anayasasına da konulmuştur. İran anayasasının 11. maddesi, tüm dünya Müslümanlarının birleştirilmesini temel amaç olarak ve devlet politikası için adeta bir yol haritası oluşturmaktadır. Humeyni'nin çizdiği bu yol haritası kendisini takip eden mollalar tarafından tavizsiz uygulanmaktadır. Humeyni'den sonra gelen Ali Ekber Haşemi Rafsancani, Haziran 2006 yılında verdiği demeçte "Eğer İran ile Irak birleşirse, hiçbir düşman ülkenin, bölgede güç gösterisine girişemeyeceğini" belirtmiştir.

İran'ın Ortadoğu stratejisinin ana hatları, özellikle 2007 yılının başlarından itibaren daha da netlik kazanmış, nükleer programındaki süratli gelişmelerin de verdiği cesaretle koalisyon güçlerine karşı küçümsenemeyecek başarılar kazanmıştır, desteğin boyutları, artan bir grafik çizmiş hatta Irak içlerine sızan İranlı bir generalin yakalanmasına kadar tırmanmıştır, artık İran menşeli silahların ortaya çıkması da İranlı yöneticilerin tektizbini gerektirmemektedir.

Birleşmiş Milletler, Avrupa Birliği ve ABD'nin tüm çabalarına karşın nükleer programını aksatmayan İran, Irak'taki direnişçilere sağladığı ve artık gizlemeye bile lüzum görmediği destekle, ABD'yi yeni tedbirler alma noktasına getirmiştir. Bush yönetimi, bugünlerde tarihte emsali görülmemiş bir uygulamayı hayata geçirme hazırlığı içerisinde, Amerikan kongresi, İran devrim muhafızları birliği ve onunla işbirliği yapan kurum ve kuruluşları terör örgütü listesine alarak ge-

rektğinde bu kuruluşların mal ve para varlıklarına el koyabilecektir.

Bilindiği gibi İran devrim muhafızları 125.000 kişiden oluşan dev bir birliktir böyle bir birliğin terör listesine alınmasının güçlüğü düşünüldüğünde tatbikattaki olumsuzluklar planlamacıları endişelendirmektedir.

Bu nedenle, Irak, Filistin ve Afganistan'da koalisyon güçlerine karşı direnen direnişçilere yardım eden ve devrim muhafızlarının bir kanadı olan QUDS'un mu hedef alınacağı henüz kesinlik kazanmamıştır. Devrim muhafızları İran'da iletişim de dahil olmak üzere tüm ihalelerde etkin rol oynamakta ve Çin ile nükleer teknoloji konusunda bağlantılar kurmaktadır. ABD, Birleşmiş Milletler teşkilatının İran yönetimi üzerinde yeteri kadar etkili olmadığı kanaatindedir. İran lideri Ahmedinecad ise Irak da dahil olmak üzere bölge liderleri ile kurduğu temaslara İran'ın Ortadoğu'daki konumunu sağlamlaştırmaktadır. Mollalar yönetiminin nüfuz sahası, sadece Ortadoğu ile sınırlı değildir. 2007 yılında Ahmedinecat, Güney Amerika'da Bolivya'ya yaptığı ziyaret sırasında Bolivya'nın solcu lideri Evo Morales ile tüm bölge ülkelerine yayın yapacak bir televizyon istasyonunun kurulması için prensip anlaşmasına varmıştır. Ayrıca Ahmedinecat, Bolivya ile ticaret ve enerji sektörlerinde de işbirliği anlaşmalarını imzalamıştır.

İRAN TARİHİ VE ETNİK YAPI

Kılıçla kazanılan yine kılıçla kaybedilir.

John PHILIPS

İran, Ortadoğu coğrafyasında batıda Türkiye, doğuda Afganistan ve Pakistan, kuzeyde Hazar Denizi, güneyde ise Basra Körfezi ile sınırları olan bölgenin gerek jeopolitik gerekse ekonomik ve siyasi önemi ile ön sıralarında yer alan, 1.647.240 km² alanı ve 69.000.000 nüfusu ile de en büyük İslam ülkelerinden birisidir. Etnik yapısı dikkate alındığında Asya'dan batıya asırlarca süren göç yollarının üzerinde olmasının doğal sonucu olarak bir kavimler mozaikidir.

<u>Etnik Gruplar</u>	<u>Nüfus</u>
Persler	33.400.000
Azeriler	15.720.000
Gilaki ve Mazandarani	5.240.000
Kürtler	4.585.000
Araplar	1.965.000
Beluciler	1.310.000
Türkmenler	1.310.000
Lurlar	1.310.000
Diğer	655.000

Dini Dağılım

Şii Müslümanlar	58.295.000
Sunni Müslümanlar	6.550.000
Hristiyan, Yahudi, Bahai, Zoroastrian	655.000

İran tarihi M.Ö. 3200 yılına kadar uzanmaktadır. Bugünkü İran topraklarında, Elam, Med, Pers, Sasaniler, Emeviler ve aralarında Gazneli, Harzemşah, İlhanlılar, Karakoyunlu, Selçuklular da dahil olmak üzere oniki Türk devleti hüküm sürmüşlerdir. Hint-Avrupa Ari ırkına mensup Pers İmparatorluğu, Darius'un İskender'e yenilmesine kadar bölgeye hâkim olmuştur. İlk Pers İmparatoru olan Keyhüsrev, imparatorluğunu Balkanlardan Hindistan'a kadar genişletmiş ve bu büyük hanedanlık modern İran'ın kurulduğu 1945 yılına kadar devam etmiştir. 1935'te Grek döneminden kalan Pers adı İran olarak değiştirilmiştir. İran, tarihi süreç içerisinde birçok ülkeyle savaşmasına rağmen hayatiyetini korumuş sayılı devletlerden birisidir ve köklü bir kültüre sahiptir. İçine kapalı ve sosyal dinamiklerden uzak olan toplum, toprak ağaları ve mollalardan oluşan bir ticaret burjuvazisinin din destekli baskısı altında özellikle de XX. yüzyılda batı dünyasından oldukça kopuk yaşamıştır. Milyonlarca köylü topraksızdı ve toprakları da toprak ağalarının elindeydi, ağaların temsilcisi ise şahı. Bu işbirliğinin tepesindeki en büyük itici güç ise hiç kuşkusuz din adamı mollalardı ve örgütlenmenin odak noktasında ise camiler vardı. İran'da ticari ve sosyal dalgalanmalar, ülkede petrolün bulunduğu 1908 yılına kadar sürmüş ve ekonominin ve devletin itici gücü petrole dayalı gelire yönelmiştir. 1906-1911'de yeni bir anayasa ile monarşik bir yönetime kavuşulmuşsa da, petrolle başlayan yeni süreçte sendikal faaliyetlerde ülke yaşamına girmiştir.

1925'te her petrol zengini ülkede olduğu gibi yabancı sermaye girişi başlamış, buna karşı yerli burjuvazinin desteklenmesi için de yeni korumacı tedbirler getirilmiştir. Petrol gelirlerinin artmaya başladığı 1940'lı yıllarda İran kapitalizmi de gelişmeye başlamış, ağırlığı petrole dayalı sanayi sektöründe çalışanların sayısı, 1941'de 525.000'e ulaşmıştır.

1950'ye kadar toprak ağalarının ve yabancı sermayenin temsilcisi konumunda olan Şah, 1951'e kadar bu misyonunu

eksiksiz yerine getirmiş ancak Ulusal Cephenin, petrol yataklarını yabancı sermayenin elinden alıp millileştirme gayretleri karşısında Musaddık'ın iktidara gelmesiyle, kamulaştırma ve buna bağlı olarak toprak reformu da dahil olmak üzere devrim sayılabilecek değişimler başlatılmıştır. Bu dönemde göze çarpan en büyük değişim işçi sınıfı hareketidir, ne yazık ki bu hareket burjuvazinin engellemeleri ile ülkeye cumhuriyetin getirilmesi de dahil, İran tarihinde köklü değişimlerin önünü tıkamıştır. İşçi sınıfının yükselişi karşısında burjuvazi sınıfını temsil eden ulusal cephe yabancı sermayenin de desteği ile toprak ve onun altındaki kaynakları kaybetmek endişesi ile selameti monarşide bulmuş ve 1953'te Musaddık, işbirlikçi Ulusal Cephe ve CIA destekli bir operasyonla öldürülmüştür.

İran'da meydana gelen ve bir anlamda uyanışı başlatan gelişmeler Şahı harekete geçirmiş ve bilinen Beyaz Devrim reformları hayata geçirilmeye başlanmıştır. Kadınlara oy hakkı verilmesi, toprak reformu, eğitim gibi toplumu kökten sarsacak görünüşteki bu dinamik paket, başta büyük toprak sahipleri ve halkın uyanmasının rantlarını yok edeceği din adamlarının tepkisiyle karşılaştı, böylece toprakları kamulaştırmaya başlanan büyük toprak ağalarının da desteğiyle Humeyni öncülüğünde bir direniş başladı.

Şah ayaklanmayı bastırarak Humeyni'yi İran'dan sürdürdü, böylece İran'da yeni bir dönem başlatıldı. Petrol gelirlerinin akıl almaz yükselişi, halkın yaşam standardını da etkilemiş, yatırımlar artmış, işçi sınıfı tarihinde görülmemiş seviyeye yükselmiş, büyük şehirlere göç hız kazanmış ve ülke yabancı yatırımcıların adeta istilasına uğramıştır bunun doğal sonucu olarak da yabancı sermaye İran siyasi arenasına girmiştir. Bu aşamada ise en güvenilir güç Şah'tır ve batı da, ondan desteğini esirgememiştir. 1974 yılında başlayan petrol patlaması ülkeyi enflasyon, yokluk, karaborsadan kurtaramamıştır. Bu olumsuzlukların yaşandığı dönemde binlerce

iş, yüksek teknoloji isteyen sistemler için yabancı teknisyenlere verilmiştir. Şahın amacı ordusunu dünyanın en güçlü ordusu yapmaktır, esasen varlığının tek teminatı da ordudur.

Petrol gelirlerinin artması ile başlayan hesapsız harcamalar, Şahın sonunun beklenenden erken gelmesine neden olmuştur. Pers İmparatorluğu'nun 2500'üncü kutlama törenlerinde Şah 200 milyon dolar harcamıştır. İran petrollerinin kaymağını yiyen bir azınlık bu sonu daha da hızlandırmıştır. Günlerce süren kutlama törenlerine, davet edilen yabancılara milyonlarca dolar sarf edilerek tam bir israf sergilenmiştir.

Esasen Humeyni devriminin kolaylıkla gerçekleşmesinin altında yatan ana sebep İran'ın milli kaynaklarının hovardaca harcanması olmuştur. Dönemin özellikle dünyanın bu sorunlu bölgesinde en güçlü orduya sahip olan Şah devrime mani olamamıştır. Oysaki ordu mensupları gelirden en büyük payı alan azınlık grubun en önemli tüketicisi durumundaydı. Bu durum 1979 yılına kadar sürmüştür, bu süreçte rantın, sadece petrole ve onun yabancı sermayeye karşı koruyucusu monarşiye dayalı sistemi, başlayan petrol krizlerinin de etkisiyle çökmeye başlamış ve İran'da sonu bilinmeyen ve sadece dini esaslara yani şeriata dayalı sistemin kapılarını aralamıştır. Burada İran devriminin baş aktörü Humeyni'nin hayatı da Ortadoğu gerçeklerini yansıtmayı anlamında incelemeye değerdir. Humeyni (1902-1989) İran İslam devriminin lideridir ve Şahı devirip İran İslam Cumhuriyeti'ni kuran ruhani bir liderdir. Babası, Humeyni daha 5 yaşındayken Şaha bağlı güçler tarafından öldürülmüştür. Küçük yaşlardan itibaren eğitimini dini okullarda, medreselerde gördü, Şah rejimine karşı yaptığı aleyhte konuşmalar nedeniyle cezalandırıldı ve sonunda İran'dan sürüldü. Bir süre Irak ve Türkiye'de kalan Humeyni, İran'a döndüğü 1979 yılına kadar Fransa'da yaşadı. Yaşamının hemen hemen tamamı Şaha karşı mücadele ile geçti ve 11 Şubat 1979'da Şaha

karşı Paris'ten yönettiği isyan sonuca ulaştı ve Şah, İran'ı terk etti. Humeyni, İran'da eşi görülmemiş bir tezahüratla karşılanmış ve öldüğü 1989 yılına kadar İran'ın tek hâkimi olarak kendi devrim yasalarını uygulamıştır. Şüphesiz İran devriminin oluşumunda batılı ülkelerin büyük katkısı olmuştur. İran'da aydınlar ülkenin demokratik gelişiminde en büyük desteği bekledikleri ABD, Şaha karşı aydın hareketine seyirci kalmıştır. Devrimin gerçekleşmesinde en büyük etkenlerden birisi de Şahın özellikle toprak reformunu uygulamada gösterdiği başarısızlık, köylülerin büyük kentlere göçünü hızlandırmış, bu ise kentlerde, siyasi islama yönelen bir alt tabaka oluşturmuştur. Bu gerçek, toplumsal yapısı eğitim düzeyindeki yetersizlik nedeniyle geri kalmış toplumlarda demokrasinin gelişiminin önünde en büyük engel olarak durmaktadır, bu durumdan en fazla kazanan ise siyasal islama dayalı politikalar üreten din sömürücüleri almaktadır. Sürgüne gönderilirken, din adamlarının politikadan uzak kalmasının gereğini hatırlatan bir yetkiliye Humeyni'nin verdiği cevap oldukça ilgi çekicidir;

—İslamiyet, politikadan başka bir şey değildir, olmuştur.

1980-1988 yılları arasında sekiz yıl süren galibi almayan İran-İrak Savaşı, her iki ülkede, bir milyon insan ve 150 milyar dolara mâl olmuştur.

İran'ın başlıca gelir kaynağı petroldür, dünyanın en zengin petrol rezervlerine sahip olmasına rağmen kişi başına düşen gelir 2005 yılı itibarıyla 2597 dolar civarındadır. İhracatı 35 milyar dolar, ithalatı, 30 milyar dolar, 2005 yılı savunma bütçesi ise 6,2 milyar dolardır.

İRAN'IN NÜKLEER PROGRAMI

*Tarih insanların cinayetleri ve
kan dökmeleri ile doludur.*

VOLTAIRE

1988 yılında Humeyni'nin İran-İrak Savaşı'nı sona erdirmesinden sonra devrim yönetimi, gizli sürdürülen nükleer silah programına hız vermiştir. Aynı yıl İran Devrim Muhafızları Komutanlığı, İran Atomik Enerji Kurumu'nda 'Büyük Plan' adı ile Çok Gizli bir nükleer program başlatmış ve ilk etapta 200 milyon dolar bütçe ayırmıştır. Bu gizli bütçeye 1992 yılında 800 milyon dolar ayrılmış ve Savunma Bakanlığı'ndan iki nükleer mühendis nükleer teknolojilerin diğer ülkelerden elde edilmesi için gerekli girişimler için görevlendirilmişlerdir.

1989'da Humeyni'nin ölümünden sonra devrim lideri olan Ayetollah Seyed Ali Hamaney nükleer programa hız vermiş ve nükleer teknoloji ve malzeme tedariki için yabancı firmalarla temasa geçilmiştir. İran'ın nükleer silah üretim faaliyetlerine destek veren ülkelere ABD'nin baskıları 1990'lı yıllarda etkisini göstermiş ve ilk olarak Almanya, İran'da Bushehr'de kuracağı 2 nükleer tesisi, takiben de Arjantin, İran'a sağlayacağı nükleer teknoloji anlaşmasını iptal etmiştir. Bunun sonucu olarak sekteye uğrayan Rafsancani'nin nükleer silah programı yeni bir aşamaya girmiş ve Çin, Rusya seçenekleri devreye girmiştir.

Çin'in molla rejimi ile ticareti geliştirme arzusu 1992 yılında sonuç vermiş ve Ratsancani'nin, Çin gezisinde, Çin'in

İran'da en az 4 nükleer enerji üretim tesisi ile bir nükleer araştırma merkezi kurması anlaşmaya bağlanmıştır.

Bu anlaşmaların yapıldığı dönemde İran, Pakistan'ın nükleer silah deneyimlerinden istifadeye devam etmiş ve 22 İranlı mühendis Pakistan'da eğitim görmüştür.

Çin ile yapılan diğer bir anlaşma ile 1990'da Isfahan, Nükleer Teknoloji Merkezi'nde uranyum dönüşüm ve zirkonyum üretim tesislerinin kurulması sağlanmıştır. Bu anlaşmalar Molla rejiminin elde ettiği çok önemli gelişmelerdir. Zirkonyum, metal yorgunluğu ve korozyona dirençli bir elementtir ve nükleer reaktörlerde kullanılmaktadır.

Programın Rusya cephesinde de gelişmeler sağlanmış, imzalanan bir anlaşma ile Bushehr'de iki reaktör inşası tamamlanmış, 1995'te 800 milyon dolar sarf edilen 1000 megavatlık ilk reaktör teslim edilmiştir.

İran'ın nükleer programına batıdan oldukça büyük katkılar sağlanmıştır, hatta dolaylı olarak ABD de destek vermiştir. ABD Temsilciler Meclisi'ne sunulan bir raporda, Sovyetlerin çöküşünü takip eden yıllarda, nükleer silahların yayılmasını önleme gayretleri kapsamında ABD'nin parasal destek verdiği iki Rus nükleer enstitüsü, İran'da Bushehr'deki nükleer santralinin tamamlanmasında önemli rol oynamıştır. Halen ABD yönetiminin durdurulmasına çalıştığı Bushehr'deki uranyum zenginleştirme tesislerinde kullanılan pompa ve soğutma sistemleri yukarıda belirtilen Sovyet enstitüleri tarafından sağlanmıştır ve ABD Enerji Bakanlığı 1994'te, bu iki enstitünün 4 milyon dolarlık projelerini onaylamış ve Rusya'da Nizhny Novgorod'daki iki enstitünün İran'a sattıkları malzemelerin satış kopyalarını da ABD'ye teslim ettikleri, iddialar arasındadır. Bu girişimlerden bir yıl sonra 1995'te Rusya ile İran, Bushehr'deki tesislerin tamamlanması için anlaşma imzalamışlardır, ABD makamları ise bu iddiaları yalanlamışlardır.

İran, nükleer silah üretim faaliyetlerini olabildiğince bati-
rıdan saklamış, bu nedenle Birleşmiş Milletler'in gözetimin-
den uzak kalabilmiştir. Ancak 2002 yılında Natanz ve A-
rak'taki tesislerin görüntülenmesi ile birlikte İran Devrim Mu-
hafızları Ordusu (IRGC) nükleer tesislerin gizlenmesi ve
muhtemel taarruzlara karşı korunmalarını amaçlayan kap-
samlı bir çalışmayı başlatmıştır.

Bu programın ana hedefi tüm tesisleri yeraltına alarak
tespit edilmelerini güçleştirmek olmuştur. Tesislerin yeraltına
alınmasına paralel olarak nükleer silahların üretiminde ihti-
yaç duyulacak malzemelerin ve teknolojilerin, tedarikinde de
paravan şirketlerin kullanılması yolu ile batılı gözlemcilerin
hedefi olmaktan kurtulma taktiği uygulamaya koyulmuştur,
bunda başarılı da olunmuştur.

İran, coğrafik yapı olarak dünyanın en engebeli ülkele-
rinden birisidir, yaklaşık ülkenin %50'si dağlıktır, kuzeyde yer
alan Elbruz Dağları Tahran için de adeta doğal bir kale gö-
rünümlüdür ve Tahran'ın etrafında bir tüneller ağı mevcut-
tur, bu nedenle Natanz'daki uranyum zenginleştirme tesisleri
hariç, yeraltındaki hiçbir nükleer tesis Uluslararası Atom E-
nerjisi Komisyonu (IAEA) tarafından denetlenememiştir. Adı
geçen komisyon ilk defa Natanz zenginleştirme tesislerini
2003'te denetlemiş ancak diğer tesisleri tespit edemedikleri
için denetleme yapamamışlardır, böylece rejim uzun yıllar
nükleer ve füze faaliyetlerini batının gözünden saklayabilmiş-
tir. Uluslararası Atom Enerjisi Kurumu'nun (UAEK), 2008 yılı
başlarında Birleşmiş Milletler genel sekreterliğine verdiği ra-
porda, İran'ın, nükleer silahların geliştirilmesine yönelik faali-
yetlerini, Birleşmiş Milletler gözlemcilerinden gizlediği ve ve-
rilen bilgilerin güvenilir olmadığına dair belirtilen endişeler,
Amerikan Merkezi Haberalma Teşkilatının 2003 yılında ya-
yınladığı raporla ters düşmektedir. Amerikan istihbarat kay-
naklarına göre İran'ın nükleer silah çalışmalarını 2003 son-

baharında durdurduğu belirtilmekteydi. Gerçekte İran nükleer silah çalışmalarını durdurmuş olsa dahi, istediği an derhal başlayabilir, arada geçen zaman kayıp bir zaman değildir, İran'da Araştırma-Geliştirme çalışmaları tüm hızıyla devam etmektedir. Esasen Birleşmiş Milletler'in, İran'a yaptırım uygulaması da bir anlamda önemini yitirmiştir, zaman, zaman UAEK'nin konuyu dünya kamuoyuna hatırlatması, dünyada benzer girişimlerin önünü tıkama gayretkeşliğinden öteye gitmemektedir, İran'ın, dünya jeopolitik konjüktüründeki konumu salt nükleer kaygıların çok ötesindedir. UAEK'nin, İran'dan, daha fazla tesiste inceleme yapılmasına izin vermesi talebi, nükleer çalışmaların sadece barışçıl amaçlarla sınırlı olmadığı endişesinden kaynaklanmaktadır. UAEK başkanı Baradey, İran'ın neredeyse 20 yıldır süregelen uranyum zenginleştirme çalışmalarının geleceği hakkında dünya kamuoyuna geçerli, mantıklı bir cevap verememektedir, bu ise Birleşmiş Milletler Teşkilatının esasen gittikçe azalan güvenirliliğini daha da azaltmaktadır. Baradey'in önerisi, Birleşmiş Milletler'in uluslararası benzer sorunlara yaklaşımından farklı değildir, söylem aynıdır;

—Kalıcı, çözüm sağlayacak kapsamlı müzakereler, tıpkı Kıbrıs, Keşmir, Irak, Filistin'de olduğu gibi.

İran rejiminin büyük bir gizlilikle yürüttüğü diğer bir program da Laser zenginleştirme projesidir. Tahran'ın 20 kilometre güneyinde Parchin askeri bölgesinde yeraltında inşa edilen tesislerde kimyasal, laser zenginleştirme ve güçlü infilak test tesisleri kurulmuştur. Böylece Parchin rejimin en hayati kimyasal, nükleer ve füze projelerinin yönetildiği bir merkez haline gelmiştir. Mevcut verilere göre İran'da nükleer programa destek veren tesisler aşağıdaki şekilde özetlenebilir:

TAHRAN

- 5 Megavat Nükleer araştırma reaktörü,
- Radyo izotop üretim tesisi,
- Jabr Hayan çok maksatlı laboratuvar,
- Radyoaktif atıkları toplama tesisi reaktörü,
- Uranyum ayrıştırma tesisi,
- Laserle uranyum zenginleştirme tesisi.

ISFAHAN

- 30 Kw minyatür Neutron reaktörü,
- Hafif su reaktörü,
- 100 W ağır su reaktörü,
- Uranyum dönüşüm tesisi,
- Yakıt imal tesisi,
- Zirkonyum imal tesisi.

BUSHEHR Nükleer Güç Tesisleri

- 1000 W WER-1000 Reaktör,
- Depolama tesisleri,
- Yeni yakıt depo tesisleri.

NATANZ

- Uranyum zenginleştirme tesisleri.

KARAJ Nükleer Araştırma Merkezi

- Zenginleştirme malzemeleri depolama tesisleri,
- Nükleer atık depoları,

ARAK

- 40 Mw Ağır su nükleer araştırma reaktörü,
- Ağır su üretim tesisi,
- İzotop imal tesisi.

ANARAK

- Nükleer atık depoları.

GACHIN

- Uranyum madeni.

SAGHAND

- Uranyum madeni.

FARAYAND

- Santrifüj montaj ve kalite kontrol merkezi.

PARS TRASH

- Santrifüj montaj fabrikası.

Büyük çoğunlukla yeraltında kurulmuş olan bu tesislerde çalışan teknisyenlerin tünellerin isimlerini dahi telaffuz etmeleri yasaklanmıştır, sadece kod isimleri ile anılmalarına müsaade edilmektedir. Tahran civarında yer alan GhazalPark, Parchin, Hamsin, Towchal'de de yeraltında füze projeleri, nükleer başlık ve diğer nükleer projeler yürütülmektedir. İran yönetimi, özellikle İran-İrak Savaşı'ndan ve 1989'da Humeyni'nin ölümünden sonra özel projeleri sivil firma adları ile kodlandırmış böylece batı kaynaklarının dikkatlerini dağıtmışlardır, bu firmaların başında Karimi Sanayii, kod-2500 ile yer almaktadır. Nükleer başlık da taşıyabilecek kabiliyeti olan SHAHAB-3 ve GHADR füzeleri bu firma tarafından üretilmiş ve 2004 yılında denemesi yapılmıştır. Denilebilir ki İran'ın tüm nükleer silahları, harp başlıkları, füze, elektronik harp projeleri yeraltı tünellerinde geliştirilmekte ve imal edilmektedir.

İran 1980'li yıllardan başlamak üzere füze imal projelerine öncelik vermiş ve bu süreçte Çin, Kuzey Kore, Libya, ve

Rusya'dan direkt füze sistemleri, teknolojiler, teknisyen desteği almıştır.

Envanterde bulunan füze sistemlerinin adetleri kesin bilinmemekle beraber kısa menzilli 200 adet SHAHAB-1 (Scud-B), 200 adet orta menzilli SHAHAB-2 (Scud-C) füzelerinin bulunduğu tahmin edilmektedir. İran'da 1990 da SHAHAB-3 füzelerinin imalatına geçildi, 300 adet olduğu tahmin edilen bu füzelerden 8 yıl sonra 1999'da 1200 mil menzilli SHAHAB-4 füzelerinin üretimine geçildi, İran rejimi bu füzelerin askeri maksatlarla kullanılması yerine uzaya uydurmak için dizayn edildiğini açıkladı. 2005 yılında SHAHAB-3 füzelerinin menzilleri 2004'te uygulanan teknik emirlerle 800-880 milden 1200 mile çıkartılmış ve Kasım 2006'da Kum yakınlarında yapılan deneme uçuşunda 1240 mil (2000 km) menzile ulaşmıştır. Bu menzille İran, İsrail, Türkiye, Afganistan, Körfez ülkelerinin tamamı, Hindistan ve Avrupa'nın ortalarına kadar geniş bir alandaki hedefleri vurabilme kabiliyeti kazanmıştır. Bütün bu silahlanmanın hedefinde hiç kuşkusuz İsrail ve ABD'nin Ortadoğu'daki varlığının yok edilmesi yatmaktadır. 2001 yılında Ayatollah Ali Akbar Haşemi Rafsancani'nin bir Cuma namazında halka verdiği vaazda söyledikleri ise yukarıdaki hedefi doğrulamaktadır. Bu konuşmasında Rafsancani, bir atom bombasının Tel-Aviv'i geride bir iz kalmamacasına yok edeceğini buna mukabil İslam dünyasının hasar alabileceğini ancak asla yok olmayacağını ilan etmiştir. Nükleer silahların intihar bombacılarının dahi kullanabileceği boyutlara inmiş olması, II. Dünya Savaşı'ndan bugüne insanlığın karşı karşıya geldiği en ürkütücü senaryoların üretilmesine sebep olmaktadır. Bu ürkütücü tablo boşuna değildir, 11 Eylül saldırıları bu endişelerin ne kadar ciddi olduğunu göstermiştir, saldırılar nükleer bombalarla da yapılabilirdi.

Bugünlerde özellikle ABD'de iş çevrelerinde yaratılan senaryolarda böyle bir olasılığın her zamandan daha fazla olduğu belki bir yıl, belki 2 yıl veya 5 yıl sonra da mevcut ol-

duğu yolundadır ve bu belirsizlik tüm batı dünyasını huzursuz etmeye yetmektedir. Kıyamet senaryoları üretmeye meraklı çevreler daha şimdiden ileriye dönük yatırım planlarını dahi etkileyebilecek bir trende girmiştir, sigortacılar bu kesimlerden birisidir. II. Dünya Savaşı'ndan sonra 1962 Küba Krizi döneminde dünya nükleer bir tehlikeye maruz kalmıştır, ancak o günlerde böyle bir olasılık bugünden daha fazla değildi, İran'ın nükleer bombaya sahip olma ihtimali güçlendikçe -ki bu çok yakındır- dikkatlerin Ortadoğu üzerinde odaklanmasına neden olmaktadır. Uluslararası terörizmin gittikçe artan tahrip gücü elde ettikleri gelişmiş silahlarla dramatik bir şekilde artmaktadır, teknolojinin deneme platformuna dönüşen bu tahrip mekanizması, global bir kolektif işbirliğini hayati bir karar noktasına getirmiştir. New York'ta 7 yılda inşa edilen Dünya Ticaret Merkezi tam bir saat kırküç dakikada yerle bir olmuştur.

Nükleer silahları, uzak menzillere atacak füzelere sahip olmadıkça hedeflenen amaca erişilmesi mümkün değildir. Bu nedenle İran ŞAHAP füzelerinin geliştirilmesine büyük önem vermiş, ürettiği ŞAHAP-3, ŞAHAP-4 füzeleri ile 3000 kilometre uzaklığa klasik ve nükleer başlık atabilecek kabiliyeti kazanmıştır.

İran, füze programını da büyük bir gizlilik içerisinde yürütmüş ve ilk olarak ŞAHAP-3 füzesini geliştirmiştir. ŞAHAP-3 füzesi, Kuzey Kore imali 'NODONG' füze teknolojisi ile üretilmiş tek kademeli sıvı yakıtlı bir füzedir, 1600 kilometre menzili ile Tel-Aviv'i rahatlıkla vurabilir. Füze klasik, nükleer, biyolojik, kimyasal başlıklar taşıyabilecek kabiliyettedir. Füze ilk olarak 11 Ağustos 2004'te başarıyla denenmiştir. ŞAHAP-3 füzeleri, 2004'ten itibaren seri olarak imal edilmiş ve böylece İran Ortadoğu'nun en güçlü füze envanterine sahip ülke konumuna gelmiştir.

İran, 2004 yılında iki ayrı füzeyi daha geliştirdiğini açıklamıştır. ŞAHAP-4 ve GHADR isimli füzeler, 3000 kilometre

manzilleri ile İsrail'in de ötesine geçen bir tehdit alanını kapsamaktadır. GHADR füzeleri, gerek üstün manevra kabiliyeti ve gerekse atış için hazırlanma süresinin kısalığı (30 dakika) özellikleri ile İran'a büyük ölçüde caydırıcı güç kazandırmıştır. ABD'nin güvenilir kaynaklarının değerlendirmelerine göre İran Atom Enerji Komisyonu'nun, çalışmalarını nükleer silahları mevcut füzelere entegra edilebilecek şekilde yönlendirdiği yolundadır.

İran'ın nükleer silahlara sahip olma arzusunun gerisinde; kimyasal, biyolojik silahların, nükleer silahlar kadar imha kabiliyetlerinin olmadığı kanaati yatmaktadır. Bir füze ile uzak mesafelere atılabilecek atom silahının bir anda yüzbinlerce insanın ölümüne neden olacağı mollaların ana hedefini oluşturmaktadır. 2004 Mayıs'ında Amerika'da yapılan başkanlık seçimlerinden hemen sonra CIA'nin kongreye sunduğu raporda son altı yıl içerisinde ülkelerarası nükleer silah teknolojisi alanındaki artışın ürkütücü boyutlara ulaştığını göstermiştir. Bu raporda İran'ın nükleer silah üretim faaliyetleri açıkça belirtilmektedir.

İran'ın, nükleer alandaki faaliyetlerinin sivil amaçlı olduğu yolundaki iddiaları uluslararası Atom Enerjisi Ajansı'na (IAEA) bildirmiş olmasına karşın, nükleer silah üretimine yönelik olduğu açıktır. CIA raporuna göre İran dünya kamuoyuna yalan söylemektedir.

Sivil ve barışçıl amaçlarla kullanılacağını bildirdiği Nükleer Nonproliferation Treaty (NPT) ve International Atomic Energy Agency (IAEA) gibi uluslararası atom silahları kontrol mekanizmalarının pozitif kontrollerinden kaçarak, faaliyetlerini nükleer silahların üretimine yöneltmektedir.

1940'lı yıllarda ABD, ilk atom bombası çalışmalarını Los Alamos, New Mexico'da MANHATTAN projesi adı altında uluslararası üne sahip fizikçilerinde katıldığı bir grup bilim adamıyla yürütmüştür, fevkalade masraflı olan programın

başarılı olup olamayacağı şüpheliydi. Bugün ise, bir kolej talebesinin, internet aracılığı ile birkaç saatlik çalışma sonucu teorik olarak atom bombası elde edebileceği ortam oluşmuştur. Nükleer silaha sahip olmanın önündeki engel, bilgi noksanlığı değildir, sorun; silahın güvenilir olması, bombayı hedefe ulaştıracak füzeyle sahip olunması, nükleer yakıta sahip olunması, bir füzenin içerisine monte edilebilecek büyüklüğe indirilmesi, noktasında düğümlenmektedir.

İran, nükleer programına, ABD Başkanı B. Clinton döneminde başlamış ve bugünkü düzeye gelmiştir. CIA'nın raporları ışığında başkan Bush yönetimine göre İran atılabilir nükleer silahlara sahip olmaya fevkalade yakındır. Nükleer program tam hızıyla devam etmektedir. İran Cumhurbaşkanı Ahmedinecat'ın Şubat 2007'de yaptığı konuşmada İran'ın nükleer programını; freni ve geri vitesi olmayan bir trene benzetmesi tesadüf değildir.

İran'ın uzun menzilli satıhtan-satha füzelere sahip olması Ortadoğu'nun bugüne kadar benzeri görülmemiş felaket labirentlerine doğru hızla ilerlediğinin belirtileridir. Esasen İran'ın batıya açıkça meydan okumasının arkasında yatan gerçekte bu güçtür. Ancak böyle bir gücün kontrolsüz kullanılmasının yaratacağı felaketin boyutlarını önceden kestirmek oldukça güçtür. Buna en yakın örnek Çernobil olayıdır, izleri hâlâ bölgeyi tehdit etmeye devam eden patlama 26 Nisan 1986'da meydana gelmiş ve Türkiye'nin de dahil olduğu birçok Balkan, Doğu Avrupa ve İskandinav ülkelerini de içerisine alan geniş bir alanda felaket sayılabilecek hasarlara neden olmuştur. Nagazaki ve Hiroşima'ya atılan atom bombalarının 100 katı radyasyon havaya dağılmış, birçok tarımsal alan etkilenmiş ve alışılmışın üzerinde kanser olaylarının artmasına sebep olmuştur, yalnız Türkiye'de Doğu Karadeniz bölgesinde 2003-2006 arasındaki ölümlerin %47'sinin kanser olduğu saptanmıştır.

İran'ın halen nükleer silah ürettiğine dair kesin veriler olmamakla beraber atom silahlarına her an sahip olacak teknolojilere ve zenginleştirilmiş uranyuma sahiptir, bu ise, silahın elde edilmesinde son aşamadır. Nükleer silah denemesi yapmaması, bu silaha sahip olmadığı anlamına gelmez, günümüz teknolojisinde bu kabil denemeler geliştirilmiş laboratuvar ortamlarında yapılabilmektedir. İran'ın son zamanlarda gerek BM Atom Enerjisi Komisyonu'nun baskıları, gerekse BM'nin ambargo tehditlerine karşı takındığı tavrın arkasında yatan cesareti, nükleer silaha sahip olduğu kanaatini güçlendirmektedir. Başta ABD ve koalisyon güçlerinin Irak'taki başarısızlıkları ve adeta Vietnam senaryolarını andıran olaylar zinciri yeni oluşumları gündeme taşımıştır.

Irak'taki Şii grupların destekçisi konumundaki İran her geçen gün direniş hareketine desteğini arttırarak müdahil olmakta ve batıyı Ortadoğu üzerindeki geleneksel klasik doktrinlerini gözden geçirmeye zorlamaktadır. Irak'taki birliklerini çekme telaşı içerisine giren koalisyon ülkelerine, ABD'nin en sadık takipçisi İngiltere de katılmıştır. Bush yönetiminin Irak için kongreden talep ettiği 20.000 kişilik ilave asker ancak Avrupa'dan kuvvet kaydırılması ile sağlanabilmiştir. ABD kamuoyunda oluşan tapki demokratlara şimdi den iktidar yolunu açmış görünmektedir, başkanlığa oynayan adaylar başlayan seçim kampanyasında, Irak'taki anlamsız savaşa son vereceklerini ve askerlerin geri çekileceğini vaat etmektedirler, halen Cumhuriyetçilere verilen destek %30'lara inmiştir.

2008'de yapılacak seçimlerde Demokratların kazanması halinde ABD'nin Irak batağından nasıl kurtulacağı, geride bırakacağı boşluğun kimler tarafından doldurulacağı ise geçtiğimiz bölümlerde özetlemeye çalıştığım verilerin ışığı altında akılları zorlamaya başlamıştır.

İRAN NÜKLEER PROGRAMININ TEMEL TAŞLARI

Savaşı bilmeyen, barışı da bilmez.

Japon Atasözü

- 1957 ABD ile İran arasında barış için Atom anlaşması imzalandı.
- 1963 İran, nükleer denemeleri yasaklayan uluslararası anlaşmayı imzaladı.
- 1967 ABD, İran'a 5.545 kg. zenginleştirilmiş uranyum sattı. Bu miktarın, 5.165 kg.ı nükleer reaktörde kullanıldı. Uranyumdan sonra ABD 112 kg. plütonyumu İran'a sattı, bu miktarın 104 kg.ı araştırma reaktörünün çalıştırılmasında kullanılmıştır.
- 1968 İran Nükleer silahların yayılmasını önleme anlaşmasını imzaladı, bu anlaşma Mart 1970'te yürürlüğe girdi.
- 1970 Muhammed Rıza Şah Pehlevi döneminde, İran'da 20 nükleer enerji istasyonunu için plan geliştirildi. Bunu takiben ABD'nin desteği ile muhtelif batılı firmalar ile anlaşmalar imzalandı. Bunlardan; Alman Siemens firmasının bir yan kuruluşu olan KRAFTWERK UNION, Bushehr'de 1974 yılında enerji santrallerinin inşasına başladı.
- 1974 İran Atomic Energy Act of İran kuruldu, böylece aynı zamanda kurulan Atomic Energy

- Organization of İran atom enerjisi faaliyetlerinin tümünü faaliyet alanı içerisine aldı.
- 1975 ABD Massachusetts Institute of Technology, İran Atomik Enerji Organizasyonu arasında imzalanan anlaşma ile İranlı teknisyenlere eğitim vermeye başladı.
- 1979 İran İslam devrimi tüm nükleer programı durdurmuş ve Alman firması Siemens Bushehr'deki inşaat kontratını iptal ederek İran'ı terk etmiştir.
- 1982 İran kendi Uranyumu ile İsfahan'daki Nükleer Teknoloji Merkezinde reaktörü inşa edeceğini ilan etti.
- 1983 Uluslararası Atom Enerji Ajansı yetkilileri İran'daki nükleer tesisleri denetlemiş ve verdiği raporda İran'a zenginleştirilmiş uranyum imali için anlaşma önermiştir. Böylece İran'ın, üzerinde ısrarla direndiği nükleer enerji reaktörü programının gelişimi sağlanmış olacaktı. Bu yardım teklifi sonradan ABD'nin girişimi ile iptal edilmiştir.
- 1984 İran, Nijerya ile uranyum alımına ilişkin anlaşma görüşmelerinin nihai safhaya geldiğini açıkladı.
- 1985 İran, kendi uranyum cevherinin araştırılması için çalışma başlatacağını açıkladı.
- İran, Rusya ile Bushehr'teki reaktörün tamamlanması için 800 milyon dolarlık bir anlaşma imzaladı.
- 1996 İran ve Çin uluslararası Atom Enerji Komisyonu'na, İran'da nükleer zenginleştirme tesisleri kuracaklarını açıkladılar. Çin, ABD'nin

girişimleri ile anlaşmadan çıktığını açıkladı, İran ise inşaata devam edeceğini bildirdi.

ABD Başkanı Georgew W. Bush, İran-İrak-Kuzey Kore'nin şeytan üçgeni olduğunu açıkladı ve İran'ı nükleer silah üretmekle suçladı.

2003

İran, ABD'ye nükleer ve İsrail'in işgal ettiği Filistin konularını da içerisine alan bir toplantı teklif etti. Bu teklif ABD tarafından reddedildi.

Haziran

Muhammed el Baradei (Uluslararası Atom Enerjisi Komisyonu Başkanı) İran'ın, nükleer faaliyetlerinin denetlenmesi anlaşmasını ihlal ettiğini açıkladı.

Ekim

IAEA (Uluslararası Atom Enerjisi Komisyonu) İran'ın, nükleer programını detaylı olarak açıkladığını ilan etti.

Kasım

IAEA İran'da Atom bombası üretimine ilişkin herhangi bir kanıtla rastlanmadığını açıkladı.

Kasım

ABD yönetimi AIEA'nın bu raporuna güvenmenin mümkün olmadığını açıkladı.

2004

Haziran

Muhammed el Baradei, İran'ın nükleer program ile ilgili denetlemelerde yeterli işbirliği yapmadığını açıkladı. Baradei aynı zamanda Bushehr'deki reaktörün tamamlanması için Rusya-İran arasında bir enerji işbirliği oluştuğunu açıkladı.

Temmuz

Natanz'daki santrifüjün inşasına başlandı.

- Temmuz İran uranyum zenginleştirme tesisi kuracağını açıkladı. ABD, İran'ın girişimini nükleer silah üretimine yönelik olduğunu açıkladı.
- Ağustos IAEA, İran'da nükleer silah üretiminde kullanılacak malzemelerin varlığının tespit edildiğini ve bunların Rusya ve Pakistan'dan geldiğini açıkladı.
- Ağustos İran Dışişleri Bakanı Kemal Harazi'nin Yeni Zelanda ziyaretinde yaptığı açıklamada; herhangi bir ülkenin İran'ın nükleer tesislerine saldırması halinde (İsrail veya diğer bir ülke) karşılık vereceklerini açıkladı. Takiben İsrail Genelkurmay Başkanı Moshe Ya'alon verdiği demeçte İran'ın, nükleer kabiliyetini artırma gayretleri karşısında İsrail'in başkalarına güvenemeyeceğini açıkladı.
- Eylül İran, nükleer programına devam edeceğini açıkladı. Bunun için 37 ton ham uranyumun işlenmek üzere santrifüje aktarıldığını açıkladı.
- Ekim İran, İngiltere, Almanya ve Fransa'ya uranyum zenginleştirilmesi ile ilgili görüşmelere başlanması önerisinde bulundu.
- Ekim Avrupa Birliği, İran'a iptal edilen uranyum zenginleştirme anlaşması yerine, sivil nükleer teknolojisi transfer edilebileceğini bildirdi. İran teklifi reddederek uranyum zenginleştirme programından vazgeçmeyeceklerini açıkladı.
- 15 Kasım İran'la İngiltere, Almanya ve Fransa; zenginleştirme faaliyetlerinin gelecek görüşmelere bırakılmasına ve işbirliğine devam kararı aldı.

- 15 Kasım 2004 Birleşmiş Milletler'in, İran raporu basına sızdı. Bu rapora göre İran' da tespit edilen nükleer malzemenin, nükleer silah üretiminde kullanılamayacağı belirtiliyordu.
- 22 Kasım 2004 İran gönüllü olarak uranyum zenginleştirme faaliyetlerini iptal ettiğini ve AB ile görüşmelere başlayacağını açıkladı.
- 24 Kasım 2004 İran 24 santrifüjün araştırma maksadıyla çalışmalarına müsaade etmesi için AB'ye müracaat etti.
- 28 Kasım 2004 İran teklifini, nükleer zenginleştirme faaliyetlerine mani olacağı endişesiyle geri çekti.

2005

Haziran ABD Dışişleri Bakanı IAEA Başkanı Muhammed el Baradey'i İran konusunda uyarılmış ve beyanlarında İran taraflı davranışlarına devam etmesi halinde üçüncü defa başkanlığa seçilmeyeceğini bildirmiştir, bilahare ABD Dışişleri bakanı C. Rice, karşıt oyunu kaldırmış ve Baradey üçüncü defa başkanlığa seçilmiştir.

15 Ağustos İran'ın yeni cumhurbaşkanı seçilen Mahmud Ahmedinecat kabinesini kurmuştur. Bilindiği gibi İran'ın nükleer programı üzerinde cumhurbaşkanlarının yetkisi bulunmamaktadır bu yetki Yüksek Milli Güvenlik Konseyi Başkanına aittir.

15 Eylül Ahmedinecat Birleşmiş Milletler'de bir üst düzey toplantıda, İran'ın sivil nükleer enerji santrali kurma hakkına sahip olduğunu, ilgili batılı şirketlerle işbirliği yapmak istediğini ve bu şirketlerin İran'ın nükleer programına katılmalarını istemiştir. Ahmedinecat, bu faali-

yetlerin nükleer silah yapımına dönüştürülmeyeceğine dair garanti vermiştir.

5 Kasım İran hükümeti Natanz'da inşa edilecek Uranyum Zenginleştirme Tesisleri için yabancı yatırımcılara uygulanacak bir planı onaylamıştır.

19 Kasım IAEA, İran'ın Birleşmiş Milletler denetçilerinin PARCHIN'e yapacakları denetlemeleri bloke ettiğini açıklamıştır. Birinci ziyarette, nükleer silah üretimine dair herhangi bir bulguya rastlanmamıştı.

2006

2 Şubat Pakistan Maliye Bakanı Sirajul Haq verdiği demeçte İran'a yapılacak bir saldırının Pakistan'a yapılmış sayılacağını belirtti.

4 Şubat IAEA 27'ye 3 kararla İran'ı nükleer faaliyetlerinden dolayı Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'ne rapor etmiştir. Oylamadan ve rapordan sonra İran IAEA ile işbirliğine son verdiğini ve uranyum zenginleştirme çalışmalarına devam edeceğini açıklamıştır.

Mart Amerika Birleşik Devletleri, İran'ın nükleer silahların yayılmasını önleme anlaşmasını ihlal ettiğini, nükleer silah üretmeyeceğine dair somut garantiler veremediğini, zenginleştirme çalışmalarını durdurma eğiliminde olmadığını açıklamıştır.

11 Nisan Ahmedinecat, İran'ın uranyumu zenginleştirdiğini ve İran'ın nükleer teknoloji üreten ülkeler arasına girdiğini ancak üretimin silah üretiminde değil sivil amaçla kullanılacağını açıklamıştır.

- 26 Nisan Devrim Konseyi Başkanı Ayetullah Hamaney, Amerika Birleşik Devletleri'ni uyararak, İran'a saldırması halinde, tüm dünyada zarara uğrayacağını bilmesi gerektiğini duyurdu.
- 28 Nisan IAEA, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'ne verdiği raporda, İran'ın son 30 gün içerisinde uranyum zenginleştirme programına hız verdiğini bildirdi.
- 1 Haziran Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi, İran'la bir çözüm bulunmasına ilişkin bir teklif kararını kabul etti.
- 31 Temmuz Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi, İran'a 31 Ağustos 2006 tarihine kadar tüm uranyum zenginleştirme ve ilgili nükleer faaliyetlerini durdurmasını aksi halde, İran'a ambargo uygulayacağını ondörde bir oyla kabul etti (karşı oyu Katar verdi). Aynı gün İran'ın Birleşmiş Milletler elçisi Cevat Zarif, kararı reddetmiş ve İran'ın barışçıl amaçlara yönelik nükleer çalışmalarının önlenemeyeceğini açıklamıştır.
- 16 Eylül Havana'da toplanan Bağlantısızlar Hareketi üyesi ülkeler İran'ın sivil amaçlı nükleer programını desteklediklerini ilan ettiler.
- 23 Aralık Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi, Fransa, Almanya ve İngiltere'nin önderliğinde İran'a ambargo uygulanmasını ve İran'ın uranyum zenginleştirme programının önlenmesini teklif etti. Konsey 1696 sayılı kararı ile de İran'a her türlü nükleer teknoloji transferine, malzeme gönderilmesine yasak getirdi.

2007

- 15 Ocak İranlı bilim adamı Ardeşir Hüseyinpur, İsfahan'da uranyum dönüştürme tesislerinde kaza sonucu yaralandı.
- 21 Ocak Ardeşir Hüseyin hastanede öldü.
- 2 Şubat Ardeşir Hüseyin'in İsrail gizli servisi Mossad tarafından radyoaktif zehirlenme ile öldürüldüğü açıklandı.
- 24 Mart Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi İran'a uygulanan ambargonun sıkılaştırılmasına, İran'a silah satışına ve halen devam etmekte olan işlemlere de ambargo konulmasına karar verdi.
- 3 Aralık Amerika Birleşik Devletleri istihbarat kaynakları, İran'ın nükleer silah programını 2003'te askıya aldığını, ancak nükleer silah geliştirilmesi opsiyonunu açık bıraktığını açıkladı.
- 16 Aralık İran, Amerika Birleşik Devletleri istihbaratının İran'ın nükleer silah programını askıya aldığını açıklamasını, Amerika Birleşik Devletleri'nin teslim olduğunun işareti olduğunu açıkladı.

2008

- 4 Mart Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi 1803 sayılı kararıyla İran'a ambargo kapsamının finansal, seyahat ve nükleer malzeme ve füze imalinde kullanılabilecek çift maksatlı materyalleri de kapsayacak şekilde arttırdı.
- 24 Mart Bushehr nükleer enerji tesisine son yakıt ve malzeme ulaştı.

Yukarıdaki tabloda da görüleceği gibi, İran'ın nükleer teknolojiye kaydettiği tüm gelişmelerde batılı ülkelerin geniş ölçüde katkıları olmuştur.

İran'a sağlanan desteğin ilgili devletlerce bilinmemesi mümkün değildir, ancak teknolojinin bu sektöründeki rantın boyutları herhangi bir sektörle kıyaslanamayacak kadar yüksektir, batı da bundan en büyük payı almıştır. İran'ın bugün veya gelecekte enerji konusunda hiçbir sorununun olmayacağı açıktır, nükleer enerji santrallerine ihtiyacı da yoktur ve mevcut rezervleri gelecekte de sorun yaşanmayacağını göstermektedir, bu gerçek bilindiği halde sadece atom bombası yapımına yönelik nükleer program her fırsatta dünyayı nükleer felaketten uzak tutma gayretleri içerisinde olduklarını iddia eden atom bombasına sahip ülkeler tarafından desteklenmiştir. İran'ın nükleer teknolojiye eriştiği düzeyin sorumluları bugün mevcut durumdan en çok şikayet edenlerdir. İran nükleer programının gelişim takviminde göze çarpan en önemli noktalardan biri de İran yönetiminin Birleşmiş Milletler teşkilatını oyalama taktiğidir bunda da başarılı oldukları açıktır. Ortamın hassasiyeti yakından takip edilmiş ve bu uzun soluklu maratonda uluslararası tepkilere uygun senaryolarla ileri geri satranç oyunları ile hedeflenen sonuca gelinmiştir. İran bugün kuşkusuz nükleer teknolojiye sahip ülkeler ailesine katılmıştır, tepkiler zaman içerisinde Çin'de, Pakistan'da olduğu gibi erozyona uğrayacak ancak bundan en zararlı çıkacak olan süratle yaşanan dünyamız ve üzerinde yaşayan masum insanlar olacaktır.

DÜNYADA NÜKLEER PAZAR

Harp zorunlu ve kaçınılmaz olmalıdır. Millet hayati tehlikeyle karşı karşıya kalmadıkça harp cinayettir.

M. Kemal ATATÜRK

Dünyada nükleer teknoloji ve üretim araçları piyasası, Pakistanlı bilim adamı Abdülqadeer Khan ile başlamıştır. Khan, tutuklandığı 2004 yılına kadar İran, Libya, Kuzey Kore'ye Pakistan'daki başarılı nükleer programını aktarmıştır. Batıda eğitim görmüş olan Khan Pakistan'da üretilen atom bombasının babasıdır.

Nükleer çalışmalarına 1970 yılında başlamış ve Hollanda'dan uranyum santrifüj çizimlerini çalmış ve diğer firmalardan aldığı bilgilerle 1975'te Pakistan'a gelerek uranyum zenginleştirme çalışmalarına başlamıştır. Pakistan cumhurbaşkanı, Parvaz Müşerref, Khan'ı hizmetlerinden dolayı mukâfatlandırarak Pakistan'da kurulan Nükleer Araştırma Laboratuvarına Khan'ın ismini koymuştur.

Khan'ın çalışmaları ilk sonuçlarını 1980'de vermiş ve zenginleştirilmiş uranyum elde edilmiştir. Pakistan ilk atom bombası denemesini 1998'de başarıyla gerçekleştirmiştir.

Khan, 1990 başlarında, Pakistan'da atom bombası üretiminde kullandığı artık malzemeleri karaborsaya sürerek, nükleer karaborsa piyasasına girmiştir. Satılan alüminyum santrifüj yerine çelik santrifüj satın alınmış böylece diğer ülkelerin nükleer programlarına destek sağlanmıştır. İran, Khan'ın yardım ettiği ülkelerin başında gelmektedir.

Khan'ın tutuklanmasından sonra verdiği ifade de, batılı araçlar, İran'a nükleer programını gerçekleştirmesi için di-zayn ve malzeme satmıştır.

Khan, bütün bu gizli faaliyetlerinden Pakistan Hükümeti'nin haberdar olmadığını da açıklamıştır. Pakistan cumhurbaşkanı, Khan'ın Pakistan nükleer programının gerçekleştirilmesinde gösterdiği gayretleri dikkate alarak Khan'ın İslamabat'taki evinde tutukluluğuna karar vermiştir. Khan'ın İran rejimi ile ilk teması 1987 yılında olmuş ve 6 İranlı mühendise Pakistan'da İslamabat ve Nowlore'de bulunan Nuclear Studies Institute'te eğitim vermiştir. Khan ayrıca İranlı bilim adamlarını kendi tesislerinde eğitmiş ayrıca Karachi ve Malezya'da da görüşmelerini sürdürmüştür. Khan, Pakistan atom bombasının üretiminde kullandığı uranyum zenginleştirme santrifüjlerini İran'a göndermiş ve karşılığında İran, Khan'ın müşaviri olan Malezyalı iş adamı Buhary Syed Abu Tahir'e 3 milyon dolar ödemıştır. Tahir ifadesinde Khan'ın uluslararası nükleer piyasasında, gizli görüşmelerini planlayan, satışları organize eden, teslimatı gerçekleştiren İngiliz, Türk, Alman ve İsviçreli araçlarının olduğunu belirtmiştir. İran yönetimi, Khan'ın temaslarının askeri olmadığını, tamamen sivil platformda olduğunu iddia etmesine karşın, Khan'ın direkt muhatap olduğu kuruluşun İslam Devrim Muhafızları Komutanı Muhammed Eslami olduğu bilinmektedir. Khan 1986 ve 1987 yıllarında Eslami ile iki defa görüşmüştür.

KİRLİ BOMBALAR

Akıllı davranış, hiçbir canlıyı öldürmemektir.

Racel FIELD

Günümüzde her türlü silah dünyanın belli yerlerinde a-
lenen pazarlanmaktadır, bunun için parasal kaynakların kö-
keninde hiç şüphesiz petrol çok önemli bir rol oynamaktadır.
Nükleer teknolojiye erişilen akıl almaz gelişmeler bir ki-
lo/tonluk atom bombasını ufak bir el valizine sığdıracak dü-
zeyeye gelmiş böylece uluslararası silah ticaretinde rant kapısı
akıl almaz boyutlara taşınmıştır.

Sovyet milli emniyetinden Alexander Lebed'in 7 Eylül
1997'de Amerikan CBS televizyonunda yaptığı konuşmada;
250 adet nükleer bomba yüklü el çantasından 100 adedinin
kayıp olduğunu ve Rus askeri kontrolünün dışında olduğunu
açıklamıştır.

Bunu takiben Ocak 2000'de bakan Dan Burton'un ABD
kongresinde, ebatları aslına uygun örnek bir çantayla verdiği
brifingde, nükleer çantalarla hedef olarak ABD başkanları,
üst düzey bürokratların ve askeri liderlerin hedef alındığı ifa-
de edilmiştir.

Sovyet ordusu mensubu Alb. Lunev'in açıklamaların-
dan; bazı çantaların ihtiyaç duyulacak durumlarda kullanıl-
mak üzere ABD'nin muhtelif yerlerinde gizlendiği anlaşılmak-
tadır. Sovyetler tarafından üretilen bu çantaların ABD'nin
Davy Crockett tipi küçük çapta taktik nükleer silahlarına kar-
şılık üretildikleri anlaşılmaktadır.

Backpack adı da verilen bir kilo/tonluk çanta bombalar-da kullanılan bazı parçaların servis ömürlerinin 6 ay ile sınırlı olması onların kullanımdan kaldırıldığı anlamına gelmez, yetişmiş personelle yenileme işlemi kolayca yapılabilir, bu alanda yetişmiş eleman bulunması da sorun değildir. 2000 yılına kadar olan döneme ait Sovyet nükleer bomba envanteri incelenmiş ve çanta bomba adedinde bir eksilme olmadığı ifade edilmiştir ancak bunun ne kadar güvenilir olduğu tartışılabilir. Bir kısım taşınabilir nükleer silahların Sovyet Rusya'nın dağılmasından sonra Rusya'ya nakli sırasında çalınmış olabileceği de güçlü bir varsayım olarak ortada durmaktadır.

22 Mart 2004'te Osama Bin Ladin'in sözcüsü Pakistanlı gazeteci Hamid Mir, Avustralya televizyonuna yaptığı açıklamada Al Qaeda'nın çanta nükleer bombalara sahip olduğunu ifade etmiştir. Osama bin Ladin'in en büyük gelir kaynağı, afyondur. Osama bin Laden 1996 yılında Amerika'nın ısrarı ile Sudan'dan ayrıldığında diğer terör organizasyonlarına nispetle gelir kaynakları oldukça düşüktü, Suudi Arabistan'ın, Suudi vatandaşlığından çıkartması ve varlıklarının bloke edilmesi ile etkinliğinin de azalacağı ümit edilirken, yeni ve sürekli bir gelir kaynağını keşfetmekte gecikmedi. 1997'de Afganistan'dan batıya 3.276 ton afyon satılmış ve bu satıştan Al Qaeda'ya düşen pay ise 500 milyon ile 1 milyar dolar arasında olmuştur, takip eden yıllarda ise bu miktar 1-5 milyar dolara yükselmiştir. Böylece, Amerika'da uyuşturucu olarak satılan afyon, Al Kaida'nın en büyük silahına dönüşmüştür. Bin Laden, Rus mafiası ile yaptığı işbirliği ile 30 milyon dolar ve 2 ton eroin karşılığı çanta nükleer bombalarını garantiye almış ayrıca ileride atom bombası imaline esas olmak üzere nükleer teknolojileri de transfer etmiştir.

Çanta nükleer bombalar, kullanımı fevkalade kolay, her türlü hedefin ve civarındaki canlıların tahribinde en etkili silah olarak değerlendirilmektedir. Muhtemel hedefler arasında, insan topluluklarının yoğun olduğu alışveriş merkezleri, si-

nema ve tiyatrolar, stadyumlar, sayılabilir. Roket lançerleri ile veya zaman ayarlı olarak önceden istenilen yere yerleştirilebilir. Rus Savunma Bakanlığı raporlarına göre, 1998 yılında Rusya içerisinde veya ülke dışına 700'ün üzerinde nükleer materyalin satışı tespit edilmiştir. Aynı yılda Rus Silahlı Kuvvetleri envanterinden çalınan çanta nükleer bombaların terör piyasasında parası olanın eline geçtiği bellidir; İran ve Al Qaeda, esasen bunların dışında, bu silahları alabilecek güce sahip adreste yoktur. Rus yetkililer çalınan silahların akıbeti hakkında bilgi sahibi olmadıklarını, Ukrayna veya Gürcistan'da veya örgütlerce satın alınmış olabileceğini ifade etmektedirler. Bu ölümcül kitle imha silahlarının sorumsuz elerde ne zaman ve nerede kullanılacağına dair bir tahminde bulunmak imkânsızdır, kullanmayabilirler de, ancak gerçek olan bu silahlar terör örgütlerinin elindedir ve en güçlü kozlarıdır, onları kullanıp kullanmama inisiyatifi, mantığı tamamen kendilerine aittir. Osama Bin Laden ile yapılan bir televizyon söyleşisinde ifade ettiği gibi; çanta bombaların Rus mafiası aracılığı ile tedariki fevkalade kolaydır, 10-30 milyon doları olan herkesin bu bombalara ve daha da ilginç zenginleştirilmiş uranyumunda uluslararası silah piyasasından alması mümkündür, Güney Afrika'da bu zincirin bir halkasıdır. Şüphesiz Bin Ladin'in hedeflerinin ön sıralarında Amerika Birleşik Devletleri'nin büyük metropolleridir. New York Manhattan'da patlatılacak bir bomba, ilk saniyede 1 milyon insanın hayatına ve önceden tahmin edilemeyecek tahribata neden olacaktır. Al Qaeda'nın her fırsatta açıkladığı gibi, bu bombaların dünyanın herhangi bir yerinde patlatılması için inihhar bombacı sıkıntısı yoktur ve Al Qaeda'nın, 11 Eylül Dünya Ticaret Merkezi saldırısından sonra bombacı gücünü 10 kat arttırdığı istihbarat kaynaklarınca iddia edilmektedir. Batılı kaynaklar Osama Bin Ladin'in Pakistan'da saklandığına inanmaktadır ve Pakistanlılar tarafından korunmaktadır. Görünen o ki, paranın ve terörün olduğu yerde bu bombalara sahip olmak ve ihtiyaç halinde kullanmak için onların aktif durumda muhafazası, parçaların serbest silah piyasasından

tedariki sorun değildir, artık silah piyasaları her türlü talebi karşılamaya hazırdır, çünkü para önemli değildir. Ortak düşman Siyonizm olunca onu yok etmek için aralarındaki anlaşmazlıkları dahi bir kenara atan Al Qaeda ve Hamas terör organizasyonları kutsal savaşta birlikte hareket etmektedirler, bu nedenle ABD'de terör olaylarının artması beklenebilir.

Adına kirli bombalar denilen silahlar taleplere göre şekillenmekte ve global terörizmin ürkütücü boyutlarını katlamaktadır. Kirli bombalar klasik infilak sonunda ölümcül radyasyon yayan bombalardır. Teknik olarak radyolojik yayılma sağlayan bombalar da denilebilir.

21 Aralık 2004 yılında Noel kutlamalarından birkaç gün önce ABD yönetimi Washington, Las Vegas, Los Angeles ve Baltimore gibi ABD'nin en kalabalık şehirlerinde üst düzey önlemleri içeren alarm kademelerini artırmıştır.

ABD istihbarat birimlerinin elde ettiği istihbarata göre, Al Qaeda, kirli bombalarla, adı geçen şehirlere sabotajlar planlamaktadır. Bu nedenle ABD Güvenlik Bakanlığı, çok miktarda radyasyon dedektörlerini ülkedeki polis merkezlerine dağıtmıştır. Kirli bombaların imalinde kullanılan radyoaktif maddelerin temini çeşitli kaynaklardan yapılabilir, bu listenin başında uranyum yer almaktaysa da, ağır endüstride kullanılan CESİUM-137'de kullanılabilir ve bu element 1993-98 yılları arasında 53 operasyonda ele geçirilmiştir. Görülebileceği gibi bu piyasada paranın alamayacağı hiçbir şey yoktur, sadece ABD'de medikal sahada faaliyet gösteren ve radyasyon kullanımına açık 18.000 kuruluş bulunmaktadır.

Radyoaktif maddelerin infilakının neden olduğu yayılma, kirlenmenin insanlar üzerindeki öldürücü etkileri anında olabileceği gibi uzun yıllar kalıcı hastalıklara da neden olabilmektedir. Radyasyona maruz kalan bölgelerin radyasyondan temizlenmeden yerleşime açılmaması gerekmektedir.

Yakın tarihimizde Çernobil'da meydana gelen patlamanın etkilerinin halen devam ettiği düşünülürse durumun ciddiyeti daha iyi anlaşılır.

Böyle bir temizleme ameliyesi uzun zaman ve büyük masrafları gerektirir, bazı durumlarda bölgenin bir daha kullanılmaması ve radyasyona maruz kalan malzemelerin tahribi tercih edilmektedir. Radyoaktif bombaların büyük şehirlerde teröristler tarafından birkaç yerde aynı anda veya kısa aralıklarla patlatılmasının yaratacağı korku, panik ve hasar, onların hayal ettikleri amaçtır.

11 Eylül 2001 Salı saat 08.46'da Dünya Ticaret Merkezi kuzey kulesine çarpan Amerikan Hava Yolları uçağı, Amerikan kamuoyunda yıllardır telaffuz edilen global terörizmin hangi boyutlara geldiğini göstarmesi bağlamında çok büyük bir işlevi de yerine getirmiştir. Kuzey kulesinden sonra ikinci kulenin de yerle bir olması o güne kadar birkaç Amerikalının dışında terör olgusunu sadece Hollywood filmlerinden kayifle seyreden sade Amerikan vatandaşları için gerçek bir şok olmuştur.

Bu bir uçak kazası değil, organize bir terör eylemidir ve ne yazık ki senaryoları da dahil tüm planlamalar Amerika'da yapılmıştır ve da dünyanın en etkin bilinen istihbarat örgütlerinin sorumluluk sahaları içerisinde.

Dünya Ticaret Merkezi'nin vurulmasından hemen sonra saat 09.37'de yine Amerikan Hava Yolları-77'nin, Amerikan Savunma Bakanlığı Pentagonu vurması ikinci bir şok dalgasının yayılmasına sebep olmuş, bunu takiben United Airlines-93 saat 10.15'te Pennsylvania'da yerleşme alanının dışında bir yere düşmesi ise şok dalgasının tüm Amerika ve dünyaya yayılmasına vesile olmuştur, saldırıların başkanlık sarayı Beyaz Saray'a yapılmamış olması ise adeta bir teselliye dönüşmüştür. Bu cesurca hazırlanmış plan ve uygulamadaki mükemmeliyet tüm insanlığa, kontrolsüz güçlerin

dünyada neler yapabileceğinin bir göstergesi olmuştur, hele bu güç nükleer olursa. Şüphesiz teröristlerin taşıyabileceği pratik cesametteki nükleer bombaların terör amaçlı kullanılması da tıpkı 11 Eylül'de olduğu gibi bilinmeyen yere, bilinmeyen zamanda yapılacaktır diğer bir deyimle sürpriz bir saldırı olacaktır.

Günümüz şartları düşünüldüğünde bunun hiçte zor olmayacağı herkesim tarafından artık bilinmektedir, silahlar serbest piyasada fazlasıyla mevcuttur, canlı detenatörler ücret bile talep etmemektedir, kendilerine vad edilen cennet onlar için dünyaya bedeldir, o halde mesele silahlı terörizmle silahsız terörizm arasındadır, teröristler halkın arasında serbestçe dolaşmakta, kendilerine verilecek emri beklemektedir.

Amerika'nın, güneyde Meksika, kuzeyde Kanada ile olan binlerce kilometrelik hudutlarının etkin bir kontrol altında tutulması hemen hemen imkansızdır, her yıl 400.000 mülteci Amerika'ya sızmaktadır, yapılan tahminlere göre halen Birleşik Amerika'da 9-11 milyon kaçak göçmen yaşamaktadır. Yalnız 2000 yılında 50-100 arasında Hamas ve Hizbullah militanının ülkeye girdiği FBI kayıtlarına geçmiştir.

Sonuçta, Amerika Birleşik Devletleri'nde stratejik hedefleri vurmaya programlanmış terör hücrelerinin varlığı tartışılmaz, alınabilecek önlemler ise ne yazık ki sınırlıdır, bu gerçek, tüm dünya için geçerlidir. O halde terörle mücadele, global kolektif bir gayreti zorunlu kılmaktadır, ne yazık ki bu gerçek hâlâ görülebilmemiş değil. Türkiye'nin PKK terörüne karşı verdiği haklı mücadelede, teröre destek olmanın ondan kurtulmanın yolu olduğuna inanan sözde müttefik ülkelerin aymazlığı yeni milenyumun insanlık ayıbı olarak tarihe geçecektir.

İRAN VE PETROL

En iyi silahlanma, korkuyu yenmektir.

BACON

Mollaların nazarında petrol en güçlü silahtır, bu en büyük doğal gücün üzerinde oturan mollalar da, bu güce sahiptir. Dünya ekonomisinin de lokomotifi olan petrol, İran'ın nükleer silahlara sahip olmasının da en büyük destekçisidir, görünürde ikisine de sahip olan güçlüdür.

Petrol ve nükleer silahlar ki bunlar global terörizmin de sahip olmak istedikleri en etkili silahlardır, uluslararası nükleer piyasanın da en verimli rantlarıdır. Günümüzde petrol fiyatlarının 2005 yılından 2007'ye varil başına %100 artması petrol teröristi büyük kartellerle, bu dolarları nükleer yarışa sarf eden bilinçsiz ellerin yararına olmuştur.

Petrol zengini ülkelerin ellerindeki petrol dolarlar teröristlere silah temin etmede en etkili finans kaynağıdır, Al Kaide, Hamas, Hizbullah gibi uluslararası terör örgütlerinin arkasında hep bu dev patron devletler vardır, şimdilerde bunlara PKK terör örgütü de ilave olmuştur.

İran petrol rezervlerini 2000'li yıllardan itibaren yeni kaynaklarla arttırmış ve 2003 yılına kadar 90 milyar varil olan rezervleri ile dünyanın beşinci petrol üreticisi konumundan 2004 yılında 130 milyar varille, dünyanın ikinci üreticisi durumuna yükselmiştir. Suudi Arabistan 260 milyar varil rezerv ile dünyanın birinci petrol üreticisi konumundadır, ancak yeni

bulunanlarla birlikte rezervlerin 400 hatta 1 trilyon varile çıkabileceği verileri mevcuttur.

İran'ın, günlük petrol üretimi 5 milyon varildir (2005 tahminleri) ve 2007 petrol fiyatları dikkate alındığında günlük petrol gelirinin 300 milyon dolar olduğu söylenebilir.

Ne yazık ki bu doğal kaynaktan elde edilen para halkın refahına intikal edememektedir. Ülkede artan nüfusa göre artan işsizlik, devlet tekeli ve mollaların sorgulanamayan tasarrufları ve uluslararası ambargolar, nükleer tesisler, Ortadoğu'daki gizli faaliyetlerin getirdiği mali külfetler nedeniyle bütçe devamlı açık vermektedir. Ülke ihracatının %80'ini oluşturan petrolden elde edilen gelirin pek azı halka tahsis edilebilmektedir. İran'ın 73 milyonluk nüfusunun yarısı 30, geri kalanı da 35 yaşın altındadır, işsizlik %25, gençler arasında ise %50 civarındadır, enflasyon ise %40-50'dir. İşte petrol zenginini İran'ın mollalar elindeki hazin durumu.

Bunun yanında sosyal yozlaşma süratle ülkeyi pençesi altına almıştır, özellikle gençler arasında uyuşturucu kullanım oranı ürkütücü boyutlardadır, Tahran'da ayda ortalama 100 genç uyuşturucudan ölmekte, buna paralel olarak en az 2 milyon AIDS'li ise ölümü beklemektedir. Mollaların ekonomi programlarının iflası İran'ı dünyadan izole etmekle kalmamış, global teröründe odağı haline getirmiştir. Kadın-erkek ilişkilerinde yaşanan dengesizlik mollaları önlem almaya sevk etmiş ve tüm islami değerlere ters düşen uygulamalar İran'ı, İslam adına bir daha önlenmesi imkânsız sosyal patlamaların eşiğine getirmiştir, muta evliliği bunun en tipik örneğidir.

Muta evliliği; kadın ile erkek arasında imam nikâhına bile gerek bırakmayan sadece şifahi mutabakatı esas alan amacı en kısa zaman içerisinde cinsel birleşmeyi ve tatmini esas alan yasal ve dinen suç sayılması gereken bir şer anlaşmasıdır. Cinsel tatminin sonunda erkek 'Boş ol' diyerek

bu hütle zina alemini sonlandırmaktadır. Bu akıldışı uygulamanın yarattığı sonuç; yalnız Tahran'da 200.000 fahişedir.

Petrolün halen dünyada en büyük rant kapısı olması, her geçen gün petrole olan ihtiyacın artmasına paralel olarak üretim de artmaktadır. Halen dünyada işletilmekte olan petrol rezervleri daha henüz erişilememiş rezervlerin yanında ümit verecek kadar azdır. Sovyet Rusya'dan ayrılan Azerbaycan, Türkmenistan, Özbekistan, Kazakistan gibi Hazar havzasını ortasına alan ülkelerin altındaki rezervler halen ölçülebilmemiş değildir.

Örneğin Kazakistan'da 2000 yılında tespit edilmiş olan ham petrol rezervleri dünyanın en büyük rezervidir, halen 15 milyon nüfusu ile Kazakistan çok yakında dünya petrol piyasalarını yönlendirebilecek düzeye gelecektir.

Kazakistan'ın Kashagan bölgesinde tespit edilen rezervler 13 milyar varildir ve 2008 yılında Shell, Total, Conocol, Phillips, ExxonMobil petrol şirketlerinden oluşan bir konsorsiyum 29 milyar dolar yatırımla tesisler kurmaktadır. Çin halen Kazakistan'dan petrol alan ülkelerin başında gelmektedir, Aktyubinsk'te çıkan petrolün %60'ını Çin ithal etmektedir, ayrıca Çin 2003 yılında Kazakistan'la ülkesi arasında inşasına başladığı petrol boru hattını da tamamlamıştır. Kazakistan ayrıca uranyum zengini bir ülkedir.

Mollalara göre İran yeni tespit edilen petrol rezervleri ile dünya stratejisini tayin eden ülke konumuna gelme yolundadır.

Petrol üzerine kurulu stratejilerden birisi, elde edilecek petrol dolarlarla mevcut ve ileride bulunacak rezervlerin tam kapasite ile işletilmesi ile daha fazla gelir sağlanması, ikincisi ise petrolden elde edilen para ile dünya petrol piyasalarında söz sahibi olmak. İran'ın Çin ile özellikle petrol üretimi ve petrol üretimine yönelik yatırımları daha şimdiden Çin'e ulus-

lararası arenada özellikle ABD'ye karşı Tayvan politikası konusunda güç vermektedir.

İran, petrol kozunu Ortadoğu'dan başlayarak nihai hedefi olan İsrail'in bölgeden temizlenmesi ve Kudüs'ün yeniden islami hüviyetini kazanmasına kadar kullanmaya azimli gözükmektedir.

1973'te OPEC, ABD'nin Ortadoğu'da İsrail'e sağladığı desteğe bir misilleme mahiyetindeki uyguladığı petrol ambargosu ile tüm dünya ekonomilerini sarsmış ve petrolün başlı başına bir silah olduğu gerçeği zihinlere yer etmiştir, 1973 yılında varili 12 dolar olan petrolün varili 1974'te 42 dolara çıkmıştır.

Tüm dünyada ekonomik dengeleri ve buna bağlı olarak askeri, sosyal, küresel etkinliği yönlendiren petrolün ömrü ne kadardır? Yukarıda da belirttiğim gibi henüz etütleri yapılmamış, ancak tahminlere dayanan keşfedilmemiş rezervler, petrolün daha uzun süre dünya gündeminden düşmeyeceği yolundadır. Son elli yıldan beri söylenegelen petrolün yakın gelecekte tükeneyeceği varsayımı, bugün İran, Irak, Kuveyt, Suudi Arabistan, Kazakistan, Kırgızistan gibi ülkelerdeki rezervler dikkate alındığında geçerliliğini kaybetmiştir.

Hazar Denizi etrafında yer alan eski Sovyet Rusya'ya bağlı Türki ülkeler daha petrol üretim safhasına yeni gelmektedirler.

Halen İran Körfezinin altında tespit edilmiş petrol rezervi 715 milyar varildir bu da bilinen dünya rezervinin %57'sine eşittir. Bu nedenle Pers Körfezi, İran için hayati önem taşımaktadır.

Günde 15-15,5 milyon varil petrolün İran Körfezinden dünyaya ihraç edildiği düşünülürse körfezin stratejik önemi kolayca anlaşılabilir. İran veya diğer deyimiyle Basra körfezi Hind Okyanusuna sadece iki mil genişliğinde Hürmüz Boğa-

zı ile açılmaktadır, bu boğaz geçişinin herhangi bir nedenle kapanması halinde, nakliyatın diğer alternatif yollara yönlendirilmesi derhal fiyatlara yansıyacak bu ise tüm dünya ekonomisini olumsuz yönde etkileyecektir.

İran molla rejiminin en büyük ümidi petrol fiyatlarının artmasıdır, varil fiyatının 200 doları geçmesi halinde, İran dünya petrol piyasalarının tayin edici gücü olmanın yanında tarihinin en büyük kazancını da yakalamış olacaktır, bu ise silahlanma için arzulanan en büyük kaynaktır. ABD'nin, 1971 ve 1973 yıllarında altın karşısında iki defa devalüe ettiği dolara karşı, Ortadoğu'daki petrol üreticisi Arap ülkelerinin 1973'te petrol fiyatlarını katlamalarından sonra, petrolün, ikinci defa silaha dönüştüğünün işaretidir. Petrol fiyatları 2007 yılının sonunda 100 dolara dayanmıştır, düşmesi için de hiçbir neden yoktur. Petrol fiyatlarının arttırılması eyleminin arkasında yatan en büyük etkenlerden biri Arap ülkelerinin batı dünyasının kapitalist egolarına karşı, sahip oldukları petrol kaynaklarının kendileri için de aynı ölçüde kullanılabilir bir koz olduğunun bilinmesine yöneliktir.

İRAN SİLAHLI KUVVETLERİ

*Savaşta silah yerine, öğretmen kullansaydık,
zafer mutlaka bizim olurdu.*

Otto BİSMARCK

İran, 1987'den önce silahlı kuvvetlerinin silah ve mühimmat ihtiyacını ABD, İngiltere, Fransa, ve İtalya gibi batı ülkelerinden tedarik ederken, bu tarihten sonra Rusya, Çin, Kuzey Kore ve Brezilya pazarlarına dönmüştür.

Kara Kuvvetleri

Toplam personel 520.000.000'dir. Kara Kuvvetleri 350.000 personel, 32 tümeden oluşmaktadır, yedek asker sayısı 350.000'dir.

İran Silahlı Kuvvetleri Yapısı ve Silahları:

Kara Kuvvetleri;

- 4 Zırhlı Tümen
- 6 Piyade Tümeni
- 1 Özel Kuvvet Tugayı
- 2 Komando Tümeni
- 1 Paraşütçü Tugayı
- 6 Topçu Grubu
- Kara Havacılık Grubu

Silahlar:

İslam Cumhuriyeti devrim muhafızlarının da dahil olduğu Kara Kuvvetleri envanterinde bulunan aşağıdaki silahların

faaliyetleri hakkında kesin bilgiler olmamakla beraber, silahlanmanın artan bir trendle devam ettiği bilinmektedir.

1.693 Ana Muharebe tankı.

- 100 Zulfiqar
- 480 T-72
- 150 M-60A1
- 75 T-62
- 100 Chieftain
- 540 T-54, T-55, Type-59
- 168 M-47, M-48
- 80 Scorpion Hafif Tank
- 35 Cascavel Keşif Tankı
- 2010 Çekilebilir, 310 adet kendinden hareketli, 867 adet namlulu roket atardan oluşan top ve roket sistemleri.

Uçaklar:

- 10 adet Cessna-185
- 2 adet F-27
- 1 adet Falcon-20
- 4 adet Turbo Commander

Helikopterler:

- 50 adet AH-1 Cobra
- 20 adet CH-47C Chinook
- 25 adet Mi-17
- 68 adet AB-205
- 10 adet AB-206
- 50 adet Bell-214

İslamîk Devrim Muhafızları kolordusunun insan gücü 100.000 askerden oluşur. Kara, Deniz ve Hava unsurlarının asli görevi barışta iç güvenliği sağlamak, ikinci görevi ise Kara Kuvvetleri ile bağlantılı olarak dış tehdide karşı koymaktır.

İslamik Devrim Muhafızları Deniz Unsurunun Kuvvet Yapısı:

5000 Deniz komandosu da dahil 20.000 personelden oluşmaktadır.

Silahları:

- 40 adet silahlı devriye botu.
- 10 adet satıhtan satha atılan füzelerle teçhiz edilmiş sürat botu.

İslamik Devrim Muhafızları Hava Unsurunun Kuvvet Yapısı:

İran'ın stratejik füzelerinin güvenliğinden sorumludur.

- Shahab füzeleri.
- Orta menzil stratejik Shahab füzeleri

Deniz Kuvvetleri

İran deniz kuvvetleri diğer kuvvetler arasında en düşük düzeyde olan kuvvettir. İran-İrak Savaşı'nda envanterinde bulunan muharip gemiler ve dünyanın en güçlü hovercraft filosu büyük kayıplara uğramış, ambargo ve Humeyni rejiminin batıdan silah ithalatına karşı uyguladığı yasaklar nedeniyle gücünü büyük ölçüde kaybetmiştir.

Şah döneminde, ABD'ye sipariş edilen 6 destroyer ve 3 denizaltı ABD tarafından iptal edilmiş ve denizaltılar Türkiye'ye satılmıştır. Almanya'ya sipariş edilen 6 adet denizaltı ise Mollalar tarafından iptal edilmiştir.

Halen 3 adet denizaltı, 56 adet su üstü muharebe gemisi ve 250 adet karakol gemisi iç sular ve Basra Körfezinde görev yapmaktadır.

Deniz Kuvvetleri personel sayısı, 2600 Deniz komandosu da dahil olmak üzere 18.000'dir.

Silahları:

- 3 adet denizaltı.
- 3 adet muhrip.
- 2 adet korvet.
- 250 adet sahil ve iç sularda görev yapan sürat botları.
- 5 adet mayın dökme gemisi.
- 13 adet çıkarma teknesi.

Deniz Hava Kuvvetleri:

- 5 adet P-3 Orion deniz karakol uçağı.
- 3 adet Da-20 Falcon elektronik istihbarat uçağı.
- 5 adet D-228, 4 adet F-27, 4 adet Turbo Commander 680 nakliye ve irtibat uçakları.
- 3 adet RH-53D Sea Stallion helikopter
- 10 adet SH-3 senizaltı arama uçağı
- 17 adet AB-205, AB-206, AB-212 genel maksat helikopteri.

Hava Kuvvetleri

İran Devrim Muhafızları kuvvetlerinin de elinde bulunan hava unsurları dahil edildiğinde mevcut kuvvet yapısı aşağıdaki gibidir, ancak mevcut silah ve vasıtalarının faaliyet yüzdesi %60 düzeyindedir. İran'ın son yıllarda kendi silah üretimine hız vermesi, sonuçlarını vermeye başlamıştır. Hava Kuvvetleri envanterinde 281 adet savaş uçağı mevcuttur:

Av Uçakları:

- 24 adet F-7M (Çin yapısı Mig-19).
- 25 adet MİG-29 Fulcrum (Bu uçaklar körfez harekâtında Irak Hava Kuvvetlerinden İran'a kaçırılmıştır).
- 25 adet F-14 TOMCAT.

Av Bombardıman Uçakları:

- 24 adet F-1 MIRAGE Uçakları (Bu uçaklar körfez harekâtında Irak Hava Kuvvetlerinden İran'a kaçırılmıştır).
- 7 Adet SU-25 FROGFOOT (Bu uçaklar körfez harekâtında Irak Hava Kuvvetleri tarafından İran'a kaçırılmıştır).
- 30 Adet SU-24MK FENCER Bu uçaklar körfez harekâtında Irak Hava Kuvvetleri tarafından İran'a kaçırılmıştır).
- 65 Adet F-4D PHANTOM II, F-4E.
- 60 Adet F-5E TIGER, F-5F

Keşif:

- 6 adet RF-4E PHANTOM II.
- 5 adet P-3 ORION Deniz Keşif uçağı.
- 1 adet IL-76 CIMDIT (Bu uçak körfez harekâtında Irak tarafından İran'a kaçırılmıştır.)

Nakliye:

- 2 adet An-24 ANTONOV.
- 1 adet BOEING-727.
- 4 adet BOEING-747F.
- 17 adet C-130 HERCULES
- 10 adet F-27 FRIENDSHIP
- 20 adet IL-76 (Bu uçaklar körfez harekâtında Irak tarafından İran'a kaçırılmıştır)
- 2 adet JETSTAR, 10 PC-6B, 3 ROCKWELL 680, 9 Y-12, 40 IRAN-140

Eğitim:

- 20 adet BEECH F-33 BONANZA
- 15 adet EMB-312 TUCANO
- 22 adet MUSHSHAK-22
- 25 adet MIG-29A, MIG-29FTR/MIG-29UB (Irak'tan kaçırılan uçaklar)
- 40 adet PC-7 TURBO TRAINER
- 7 adet T-33 SHOOTING STAR

Helikopter:

- 2 adet CH-47 CHINOOK
- SHABAVIZ İran tarafından imal edilmektedir.
- 2 adet AB-206 BELL
- 30 adet AB-214C

Körfez harekâtında Iraklı pilotlar tarafından İran'a kaçırılan uçaklar, harekâttan sonra, 8 yıl süren İran/Irak Savaşı'nda İran'ın kayıplarına karşılık bloke edilmiş ve Irak'a iade edilmemiştir.

İran Hava Kuvvetlerinde yerdan havaya 2500 civarında füze ve Rus yapımı SA-2, SA-7 ve ABD yapımı STINGER füzeleri bulunmaktadır. Havadan yer hedeflerine taarruzlarda kullanılan yaklaşık 3000 adet AGM-65 MAVERICK füzesi, havadan havaya atılan AIM-54 PHOENIX, AIM-7 SPARROW ve AIM-9 SIDEWINDER ve SCUD da dahil olmak üzere füze sistemleri mevcuttur.

İran Hava Kuvvetleri envanterinde bulunan uçak ve silah sistemleri incelendiğinde önemli bir hava gücünün dış kaynaklı ve teknolojik gelişimlerden çok gerilerde kaldığı ve daha da önemlisi ambargolar nedeniyle faaliyet yüzdelерinin çok düşük olduğu açıktır. Örneğin Şah döneminde ABD'den satın alınan ve ABD Deniz Kuvvetlerinden başka hiçbir ülkede kullanılmayan F-14 TOMCAT uçaklarının tamamı yıllardır

uçamamakta ve sadece bu uçaklardan atılabilen PHOENIX füzelerinin ise stok ömürlerini tamamladığı bilinmektedir.

ABD'nin Ortadoğu'da, İran'a karşı İsrail ve körfez ülkelerini silahlandırma programı, İran'ı da benzer bir yarışmaya özendirmiş ve Rusya'dan önemli miktarda Av-Av Bombardıman uçakları alımına hız verilmiştir. İlk etapta 1996'da aldığı 40 adet Sukhoi-30 uçakları ile İran Hava Kuvvetlerinin hareket sahasını İsrail'i endişelendirecek boyutlara taşımıştır. Rusya'dan 250 adet Sukhoi-30 uçağı ve IL-78MK-1 Havadan İkmal uçak alımına ilişkin 10 milyar dolarlık anlaşma imzalanmıştır, uçak teslimatının tamamlandığı kabul edilebilir, nitekim Londra Stratejik Etütler Enstitüsünün yıllık global değerlendirme bültenlerinde bu bilgiler doğrulanmaktadır. İran ayrıca kendi dizaynı ve imali olan ABD, F-15 benzeri, AZERHEŞ bombardıman uçakları ile yine, ABD F-18 benzeri SAIKA uçaklarını da imal etmektedir. Her iki uçakta da İran imali NECCAR KASİS güdümlü füzeleri kullanılmaktadır.

İRAN'IN SAVUNMA SANAYİ POLİTİKASI VE STRATEJİLERİ

*Ancak savaş alanı dışındaki
beceriksizlikler kabul edilebilir.*

Martin LUTHER

İran'ın savunma harcamalarının ve savunma sanayinin millileştirilmesi sürecinde Ortadoğu'daki doğal kaynakların bölgedeki güç dengeleri üzerinde ne denli etkili olduğunu yansıtmaları aslında bugünlere de damgasını vurmaktadır. Savunma harcamalarında ölçü, ülkelerin silahlara olan ihtiyaçları kadardır diğer bir deyimle ölçü arz talep ikileminde satıcının insafı ile sınırlıdır.

Bu nedenle tarihin her döneminde ölüm tacirlerinin en tatlı rüyalarıdır. Bugün vasat bir harp uçağının maliyeti 50 milyon ABD dolarından aşağı değildir, bu nedenledir ki II. Dünya Savaşı'ndan bu yana bölgesel çatışmalar hiç eksik olmamıştır.

İran'ın nükleer programına destek olan ve bu yolda milyarlarla dolar kazanan batılı ülkeler bugün Birleşmiş Milletler aracılığı ile nükleer yayılmaya karşı olduklarını ilan etmelerine rağmen el altından en gelişmiş sistemleri satmaktan da geri kalmamaktadırlar.

1979 yılında mollaların gerçekleştirdiği devrimden sonra Ortadoğu'daki dengeler önemli ölçüde değişikliğe uğramış, monarşik yönetime karşı Batılı ülkelerin aldıkları karşı

tavır, benzer değişimlerden endişe duyan bazı petrol zengini ülkelerin de desteği ile ambargoya dönüşmüş ve İran adeta dünyadan izole edilmiştir. Silahlı Kuvvetler envanterinde bulunan silah ve vasıtaların %80'e varan bölümü bu ambargo nedeniyle harekât kabiliyetini yitirmiş ve İran değişen şartların doğal gereği olarak yeni yollar arama çabasına girmiştir. Son 20 yıl içerisinde artan bir trendle milli harp sanayiini geliştirme çabaları sonuç vermeye başlamış ve bugün yaklaşık 2000 adet malzemeyi tamamen kendi imkânları ile imal edecek kapasiteye ulaşmıştır. Bugün uçaktan, mühimmata, füzeden uyduya kadar oldukça geniş bir imalat yelpazesine sahiptir. İran kendi ihtiyaçlarını tedarik ederken 30 ülkeye bazı Avrupa ülkeleri de dahil olmak üzere askeri malzeme ihraç etmektedir. İran, savunma sanayii tesislerinde halen 200.000'in üzerinde mühendis, teknisyen ve işçi çalışmaktadır.

İran tarihine bakıldığında savunma sanayiinin 1920'li yıllara kadar uzandığı görülebilir. Ortadoğu'da ilk barut ve mühimmat fabrikası Almanların yardımı ile Tahran'ın güneyinde Parçin'de kurulmuştur. 1935 yılında ilk uçak montaj hattı İngiltere'den satın alınmış ve Hawker uçaklarının montajı gerçekleştirilmiştir.

1941 yılında Muhammed Rıza Pehlevi'nin babasının yerini almasıyla batıdan silah alımını hızlandırmış ve bu da doğal olarak çok sayıda Amerikan ve İngiliz teknik danışmanın ülkeye akın etmesine neden olmuştur.

1960'tan itibaren silahlanma daha da tırmanmış ve bu nispette de dışarı bağımlılık artmıştır.

Dışa bağımlılığın artması İran'ın endişelerini de tetiklemiş ve Şah, silahları dışarıdan tedarik etmek yerine ülke içi kaynakların yaratılması kararını almıştır. Şahın İran Silahlı Kuvvetlerini dünyanın en güçlü silahlı kuvvetleri arasına sokmak fikri derhal eyleme dönüşmüş ve özellikle ABD ve İngiltere ile imzalanan antlaşmalarla uçaktan helikoptere,

güdümlü füzelerden elektronik cihazlara ve tanka kadar çeşitli silah ve mühimmatın imalat hatları Tahran, Shiraz, Masjed Soleiman ve Doroud'ta kurulmuştur.

Bu dönemde İran özellikle hava sanayinin kurulmasında İsrail'den de destek almıştır. İran Hava Kuvvetlerinin ve sivil uçaklarının bakımlarının hedef alındığı uçak sanayii tesisleri 1970 yılında Amerikan Northrop firmasının da yardımıyla Mehrabad hava üssünün yakınında kurulmuştur.

Amerikan Agusta Bell ve İtalyan firmaları ile imzalanan diğer anlaşmalarla da İran Hava Kuvvetlerinin envanterinde bulunan bölgenin en geniş helikopter filosunun bakımı ve yenileme programları gerçekleştirilmiştir. Aynı yıl İsfahan yakınlarında uçak imalat fabrikası da kurulmuş ve ilk olarak 1,5 milyar dolarlık kontratla Bell helikopterleri üretilmiştir. Aynı dönemlerde Parchin de yeraltında ve üzerinde kimyasal, patlayıcılar, piyade silahları ve füzelerin imal edileceği tesisler de işletmeye açılmıştır. Amerikan Litton ile imzalanan anlaşma ile elektronik sistemler Alman Koch yardımıyla Tahran'da kurulmuştur. Adı geçen ve geçmeyen bütün bu oluşumların doğal sonucu olarak İran'a çok sayıda teknisyen ve danışman gelmiş ve adeta İran Savunma Sanayii abluka altına alınmıştır. Yüksek teknoloji ürünü olan silah ve mühimmatın üretimi sırasında İranlı personelin projelerdeki düşük düzeyde katılımı huzursuzluk yaratmıştır.

Ancak Mollalar devrimi ile birlikte, takiben de Tahran'daki Amerikan büyükelçiliğinin işgali ile başlayan batıdan kopma harekâtı, tüm projelerin yarıda kalması ile sonuçlanmış ve İran kendi kendine yeterli olma yolunda attığı adımların altında bir teknoloji hurdallığı ile baş başa kalmıştır.

Yukarıda verilen misallerden de anlaşılacağı gibi yüksek maliyetler ve yatırımları gerektiren savunma sanayii tesisleri batının devamlı ilgisini çekmiş bu yolda hiçbir engel de tanımamıştır. Aynı durum ileride İran'ın nükleer programları-

nın realizasyonunda da kendini göstermiş, sonunun ne olacağı bilinmesine rağmen petrol gelirlerinden pay kapmak için söylemlerin tam aksine İran'ı, yalnız Ortadoğu'da değil tüm dünyada esasen mevcut olan nükleer kirlenmişliğin ortasına atmışlardır.

Bu paylaşımdan pay kapma yarışına giren batılı firmalardan bazıları şöyle özetlenebilir:

<u>İranlı Ortak</u>	<u>Ana Batılı Ortak</u>	<u>Faaliyet Sahası</u>
İran Elektronik End. (IEI)	LITTON IND	Muhabere sistemleri
İran Uçak Endüstrisi	NORTHROP/ GRUMAN	AGM-65 Füzeleri İran, askeri ve sivil uçak- larının bakım ve moderni- zasyonları.
İran Helikopter End.	BELL HEL. CORP.	İran Helikopter Filolarını desteklemek, montajlarını yapmak.
İran Helikopter End.	BELL HEL. CORP.	Helikopter ortak imalatı.
Savunma Sanayi	LEYLAND Motors	Shir Tank'ı imalatı
Kimya End. Parchin	SNPE (FR) FRITZ WERNER (Ger)	Proje iptal edildi. Barut-Patlayıcılar.
Kimya End. (Ifahan)	CHEMATUR BOFORS	TNT, Katı Roket Yakıtı.
Semnan Askeri End.	BRITISH A/C	Rapier füzeleri
İran Elektronik End.	HUGHES	Mawerick Füzeleri.

Bugün İran'ın nükleer silah edinme yolunda ulaştığı düzeyin temelinde de aynı para hırsı yatmaktadır. Batının yar-

dımı ve desteği olmadan bu silahların üretimi kesinlikle mümkün değildir, bu nedenle İran'ın nükleer programlarının Birleşmiş Milletler teşkilatı ve hatta Güvenlik Konseyi tarafından kontrol altına alınma gayretleri tarihte sıkça tekrerrür eden trajikomik oyunun bir parçasıdır. İran'ın ambargo tehditlerine karşı yanıtının temelinde de bu gerçek açıkça görülmektedir.

Devrimi takip eden yıllarda yarım kalan tesislerin tamamlanması, bu tesislerde deneyim kazanmış olan teknisyenlerin çeşitli baskılar altında ülkeyi terk etmesiyle sekteye uğramış, 1980 yılında uzun süren Irak Savaşı ile yeni bir boyut kazanmıştır. Elde mevcut insan gücüyle silah sistemlerinin bakımı ve tamiri güçlkle yapılabilmektedir.

1982 yılında harp sanayiinin yeniden kurulması, yarım kalmış tesislerin tamamlanması için yeni bir faaliyet başlatılmış ve devrim muhafızları ordusunun bünyesinde silah ve mühimmat üretimi programı oldukça yüklü bir kaynak tahsisi ile başlatılmıştır. Bu aşamada yine batılı firmaların yardımı ve desteği ile Savunma Sanayi organizasyonu kontrolünde silah ve mühimmat üretimi yeniden başlamıştır.

Halen İran Savunma Sanayii sektöründe 200.000 civarında personel çalışmakta ve elde mevcut teçhizat ve sistemleri faal tutma noktasına erişilmiştir. Uçak gövdesi imalatı kabiliyeti de bu program kapsamında elde edilmiştir. Bundan sonraki adım, ihtiyaç duyulan parçaların ve komple silah sistemlerinin tamamen İran içerisinde üretilmesidir.

Ancak, son yıllarda İran'a uygulanan ambargolar, gerekli malzeme ve teknolojilerin temininde sıkıntılar yaratmaktadır. Bu durumda yeni bir çalışma uygulamaya koyulmuş, kısa vadede mevcut silah sistemlerinin hizmet sürelerini uzatmaya yönelik yenileştirme faaliyetleri yanında, kendi dizayn ve teknolojileri doğrultusunda hava sanayiini geliştirmeye hız verilmiştir.

İran, Irak Savaşında, Irak hava savunmasının, İran Hava Kuvvetlerinin keşif faaliyetlerini sınırlaması, İran'ı yeni bir konsept çalışmasına zorlamış, ve insansız uçak (UAV) projesi aciliyet kazanmıştır. Yeni bir insansız keşif uçağının geliştirilmesi programı 1985 yılında QUDS Havacılık Endüstrisine verilmiştir.

Böylece kompozit materyal ve muharebe sahasında keşif, arama, taarruz, elektronik harp, muhabere, hudut kontrol, hedef eğitim ihtiyaçlarına cevap verebilecek bir insansız uçak dizaynını geliştirme süreci başlatılmıştır.

Çalışmalar sonuç vermiş ve ilk radarlara yakalanmayan insansız uçak 1997 yılında Kuzey İran Körfezinde başarıyla denenmiştir.

Körfezde seyretmekte olan Amerikan uçak gemisi Nimitz'in de yanından geçen ABABİL kod isimli bu insansız uçaktan 150 adedi Hava Kuvvetlerine teslim edilmiştir.

İran Silahlı Kuvvetlerinin en çok ihtiyaç duyduğu sistemlerin başında şüphesiz satıhtan-satha atılan füze sistemleridir. Bu yolda da oldukça mesafe kat edilmiş ve birden fazla hedefi vurabilen çok başlıklı kısa menzilli ZOLFAGHAR füzesi geliştirilmiştir. İran'ın geliştirdiği SHAHAB serisi füzeler uzun zamandır gaye edinilen orta ve uzun menzilli füze ihtiyacına cevap verebilecek bir sistemler projesidir.

Bu füzeler Rus yapımı SCUD füzelerinin İran tarafından geliştirilmiş versiyonlarıdır.

1999 yılında SHAHAB-3 füzesinin denemesi başarıyla gerçekleştirilmiş ve 1300 kilometre menzile erişilmiştir. SHAHAB-3 füzesinden sonra çalışmalarına yeni başlanan İran uydusunun yörüngeye oturtulmasını hedefleyen SHAHAB-4 füzesi çalışmaları başlatılmıştır.

Bütün bu çalışmalar sürecinde Rusya ve Kuzey Kore'den teknoloji ve teknisyen düzeyinde destek alınmıştır. İran kendi uydu projesi üzerinde yaklaşık on yıldır çalışmaktadır, uyduyu uzaya fırlatacak olan roketin ateşlenmesinden önce Ahmed-i Necat'ın radyo ve televizyonlara verdiği beyanatta, emperyalist güçlerin hâkimiyetinden kurtulmak için en gelişmiş teknolojilere sahip olmanın zorunluluk olduğuna işaret etmiştir.

Bir milletin uzayda yer almasının o ülkenin gururu olduğunu da belirten Ahmed-i Necat, ilk İran uydusu OMİD (Ümit)'in 2009 yılında uzaya fırlatılacağını da belirtmiştir. İranlı liderler genellikle, Molla devriminin yıldönümlerinde İran'ın teknolojik alanlarda elde ettiği başarıları halkla paylaşmaya özen göstermektedirler, bu bağlamda İranlı bilim adamlarının AIDS'e de çare bulduklarını devrim yıldönümü kutlamaları sırasında açıklamışlardır.

İran-Irak Savaşında, Irak Hava Kuvvetlerinin füzelerle İran hedefleri üzerinde meydana getirdiği tahribat, harpten sonra İran rejimini yeni arayışlara sevk etmiş ve füzelerin dışarıdan alınması yerine ülke içerisinde imal edilmesi olanaklarının öncelikli projeler arasına alınmasını sağlamıştır. Böylece bir füze sanayi sektörü oluşturulmuştur.

Bir taraftan Libya, Suriye, Kuzey Kore'den SCUD-B yerden-havaya atılan füzeler tedarik edilirken, İran, kendi füze sanayiini oluşturmuş, bunu da İran Devrim Muhafızları Ordu'su (IRGC) ve Savunma Sanayi Teşkilatı (DCO) ile gerçekleştirmiştir. Çalışmalar sonuç vermiş ve İran Savunma Teşkilatı ilk katı yakıtlı 40 kilometre menzilli OGHAB (Kartal) topçu roketini Aralık 1986 yılında Basra Körfezinde başarıyla denemiştir. IRGCM, Kuzey Kore'den SCUD-B imalat hattını 1987 yılında İran'a nakletmiştir. 1988 yılında Irak'ın Tahran'a attığı Al HUSEYİN füzesi, İran'ın füze imalatı konusundaki azmini güçlendirmiştir.

Basra Körfezinde İran tankerleri ve petrol tesislerine yapılabilecek taarruzlara karşı aslında Rus yapımı olan SA-2 ve HY-2 gemilere karşı kullanılan füzelerinin Çin versiyonu olan SILKWORM füzelerinin imalatına başlanmıştır.

İran'ın stratejisine yön veren en büyük etkenlerden birisi petrolün Basra Körfezinde takip ettiği rotadır. Dünya üretiminin %60'ına yakını körfez ülkelerinden Hindistan, Çin, Japonya, ABD ve Avrupa'ya nakledildiği deniz yolu körfez çıkışındaki Hürmüz Boğazından geçmektedir.

Oman ile İran arasındaki boğaz sadece iki mil genişliğindedir ve İran coğrafik olarak boğaza hâkim olan bir yakasının sahibidir. Bu avantajı ile İran boğazdan geçen gemi trafiğini kolaylıkla engelleyebilir.

Günde 15-15,5 milyon varil petrolün geçtiği Hürmüz Boğazında trafiğin engellenmesi için İran'ın hava, kara, deniz gibi klasik güçlerini kullanmasına ihtiyacı yoktur, bunun için ihtiyaç duyulan silah gemilere karşı kullanılan füze sistemleridir, esasen İran Silahlı Kuvvetlerinin boğaz geçişini önlemek için yeterli hava gücü ve su üstü gemileri de yoktur. İran halen bu maksatla 4 füze sistemini konuşlandırmış durumdadır. Bunlar, Çin'den tedarik edilen CS-801K uçaktan atılan füzelerdir.

İran Hava Kuvvetleri F-4 Phantom uçaklarından ateşlenebilen bu füzeler 360 derece manevra imkanı vermekte ve gemiden atılabilen versiyonundan daha emniyetli ve etkili olmaktadır. Diğer bir füze sistemi ise Ukrayna'dan tedarik edilen Sunburn ve Sunburst füzeleridir. Hürmüz Boğazında konuşlandırılan bu füzeler 30 saniyede 2 ses süratle (2400 km/saat) ulaşmakta daha da önemlisi 200 kilo/ton nükleer veya 750 libre klasik harp başlığı taşıyabilmektedir.

Klasik harp başlığı ile ateşlenen Sunburn füzelerinin bir gemiye ateşlendikten sonra geminin kurtulma olanağı mev-

cut değildir, füzenin seyir irtifası 20 metredir bu da füzenin radarlar tarafından tespit ve teşhisini süratle dikkate alındığında da imkânsız kılmaktadır. ABDli stratejistlerin de kabul ettikleri gibi Rus yapımı Sunburn füzeleri halen en üst teknoloji ürünü cruise füze sistemleridir ve İran bu sistemleri tedarik etmektedir. Su üstü gemilerinin füze atışlarına karşı fevkalade hassas hedefler oldukları bilinen bir gerçektir.

İngiltere, Arjantin arasında Falkland Adaları nedeniyle 1982 yılında patlak veren savaşta İngiltere Kraliyet Donanmasının en elektronik donanımlı destroyeri HMS Sheffield'in, Arjantin uçakları tarafından atılan Fransız imali Exocet füzesi ile batırıldığı, 1987 yılında bir Amerikan muhribi Stark'ın, Irak Miraj F-1 uçağından atılan Exocet füzesi ile ağır hasara uğratıldığı, dikkate alındığında Basra Körfezinde seyreden tüm tanker filolarının ciddi bir tehdit altında olduğu gerçeği yadsınamaz. İran'ın batıracağı herhangi bir süper tankerin dünya borsalarında yaratacağı kaos 11 Eylül'den farksız bir gerilim yaratacaktır.

Stratejistlerin konuya ilişkin değerlendirmeleri diğer bir gerçeği de gözler önüne sermektedir. Petrolün tankerlerle naklinin hassasiyeti kabul edildiğine göre, petrolün boru hatları ile nakli en rantabl yoldur, pipe-line hatlarının tahribi kendi kaynaklarının da yok edilmesi sonucunu doğurur ki bu göze alınabilecek bir risk değildir.

İran, nükleer tesislerini hava taarruzlarına karşı daha az hassas hedefler haline getirmek için İran içerisinde 200 civarında değişik yerleşim yerine dağıtmıştır, oysa petrol kuyuları, petrol ihraç limanları, depolama tesisleri sabittir ve yer üzerindedir. İran'ın petrol tesisleri ABD ve İsrail Hava Kuvvetleri tarafından kısa zamanda tahrip edilebilir, ancak böyle bir girişim tüm dünyada petrol fiyatlarının artmasını da beraberinde getirecektir. Meydana getirilecek olan hasar kısa zamanda mollalar tarafından onarılabılır bunun da maliyeti, ge-

rekli malzeme ve teknolojinin batıdan temin edilebileceği dikkate alındığında ekonomik ve siyasi açıdan büyük bir risk taşıyacaktır.

ABD istihbarat kaynaklarının değerlendirmelerine göre, İran'ın nükleer silahları geliştirme programlarını durduğuna dair haberleri, İsrail'in, İran'a karşı uluslararası alanda başlattığı yaptırım kampanyasını zayıflatacaktır. Bu raporlar ABD'nin olası bir askeri harekâtını da zayıflatmaktadır, bu durumda İsrail, tehdidin tehlikeli boyutlara gelmesi halinde tek başına kalacağı endişesini taşımaktadır.

İsrail istihbarat kaynaklarına göre, İran nükleer programına ciddi boyutlarda devam etmektedir. İran islamik rejiminin stratejisi, İsrail'in Ortadoğu'daki varlığına son verme esası üzerine kurulmuştur, uzun menzilli balistik füzelere sahip olma hedefinin gerisinde yatan gerçek de budur. İsrail ise İran'daki silahlanmanın tehdit boyutlarına ulaşmadan önlenmesini her platformda, batının önüne koymaktadır.

Oysa görünen o ki, ne Güvenlik Konseyi, ne de Birleşmiş Milletler Teşkilatı, İran üzerine yaptırım uygulamaları etkili değildir. Artık ülkeler uluslararası güçlerle dünyanın birçok bölgesinde süregelen çatışmalara çözüm bulunamadığını geç de olsa görmüşlerdir, Kıbrıs, Keşmir, Kenya, Somali, Lübnan, bunun tipik örnekleridir.

İran'ın nükleer silah programlarını durdurduğunu bildirmediği 2002 yılından bugüne kadar 4 yıl geçmiş ve ABD ile Tahran arasındaki gerilim nispeten azalmıştır. Ancak İsrail makamlarına göre gerçek durum söylenenden daha ciddidir, İsrail Savunma Bakanının beyanlarına göre programlar devam etmektedir ve İsrail, dünyanın arka tarafındaki, (bu da ABD oluyor), ülkenin istihbaratına göre hareket edemez.

Ekim 2007'de İran askeri yetkililerinin demeçlerinde, İran'ın 1200 mil menzilli yeni füzeler geliştirdiklerini, böylece

Ortadoğu'da bulunan ABD ve İsrail üslerini vurma kabiliyeti kazandıklarını beyan etmişlerdir. Bu füzelerin klasik başlıklar için geliştirilmediği çok açık bir gerçektir.

Bugüne kadar açıkça ifade edilmemekle beraber, İsrail'in önemli miktarda nükleer silaha sahip olduğu bilinmektedir. 1981'de İsrail, Irak derinliklerindeki nükleer reaktöre taarruz ederek tahrip etmiştir. İsrail bu görevi, uzun menzilde hassas hedefleri vurmak üzere özel olarak yeniden modifiye edilmiş 80 adet F-16 uçakları ile gerçekleştirmiştir. İran ise muhtemel bir İsrail saldırısına karşı, nükleer başlık taşıyabilen 3 adet Alman yapımı denizaltıyı hazır bekletmektedir. Almanya'ya sipariş edilen ilave 2 denizaltı da yakında bu filoya katılacaktır. İsrailli yetkililer, söylemlerinde diplomatik çözümden yana olduklarını beyan etmelerine karşın II. Dünya Savaşı'nda yaşananların tekrar yaşanmaması için gerekli önlemleri de almak gerekliliğine inanmaktadırlar.

İLK KİM SALDIRACAK?

*Bir kere kan dökülmeye görsün,
küçük damlacıklar bir göle dönüşür.*

Yunan Atasözü

Ortadoğu'da savaş trampetleri çalmaya başlamıştır, orta menzilli Şahap-3, Şahap-4 füzeleri ve nükleer silahları ile İran, cezalandırılmayı hak etmiştir. Dünya, en azından Amerikan kamuoyunu olası bir müdahaleye karşı programlamak, seçim kampanyalarının tüm hızıyla devam ettiği meydanlarda İran, başkan Bush'un en önemli sloganı haline gelmiştir. Ancak başkanın, Irak'taki direnişçilerin ellerinde İran kaynaklı silahların, Amerikan askerlerine karşı kullanıldığı iddiası, bizzat en üst rütbede generaller tarafından yalanlanmış, böylece ortaya, yönetimin zirvesinde, yeni Irak stratejilerinin şekillendiği bir ortamda esasen bilinen fikir ayrılığı açığa çıkmıştır.

Gerek ABD kamuoyunun genel temayülünün savaş karşıtlığına dönüşmesi, gerekse, dünya kamuoyunda, ABD'nin lüzumsuz müdahaleci ve saldırgan stratejilerine karşı uyanan infiyal, ABD'nin İran'a direkt müdahalesinin önünde en büyük engeli oluşturmaktadır.

Esasen, 1981 yılında Humeyni'nin yönetimi döneminde, Amerika'nın Tahran Büyükelçiliğinde haftalarca rehin tutulan 64 Amerikalıyı kurtarmak için icra edilen operasyon tam bir fiyaskoyla sonuçlanmış ve İran'ın orta bölgesinde bulunan eski bir meydana indirilen deniz piyadelerini taşıyan ağır nak-

liye uçaklarının çarpışması sonucu operasyonun, başlamadan sona ermesinin etkileri halen zihinlerden silinmemiştir.

Nihayet İran, Irak değildir, silahlanan, silah ve mühimmatını kendi imal eden, ülke derinliği nedeniyle, savunmaya fevkalade müsait güçlü bir orduya sahiptir.

İran molla yönetiminin milli stratejisi, Siyonizm'i yok etme esası üzerine kuruludur. Mollaların, Kudüs'ün kurtarılması ve Filistin'in işgal altındaki Ken'an topraklarına kavuşturulması değişmez hedeftir. İsrail için tek bir nükleer silah yeterlidir, Tel Aviv üzerine patlatılacak böyle bir bomba; ilk saniyelerde 300-500.000 insanın yok olmasına neden olacak ve 100-150 kilometre çapında bir bölge içerisine tüm altyapı tesisleri, muhabere sistemleri işlevlerini yitireceklerdir. Nükleer bombanın hedef bölgesine atılması bir füze ile olabileceği gibi, intihar komandoları aracılığı ile bir kamyon, otomobil ile de mümkündür. 7 Ekim 1997'de Rusya Milli Güvenlik Danışmanı Alexander Lebed'in Amerikan CBS televizyonu ile yaptığı söyleşide; içerisinde 1 kilo/tonluk nükleer bombaların taşındığı 250 adet el çantasından 100 adedinin çalındığını açıklamış, bunların, şehirlerin kalabalık iş saatlerinde infilak ettirilmeleri halinde her birinin 100-150.000 insanın ölümüne neden olabileceklerini açıklamıştır.

Bu çantalar bir çocuğun dahi taşıyabileceği büyüklük ve ağırlıktadır. Nükleer silah piyasasının, kokain piyasasına dönüştüğü böyle bir ortamda, dünyamızın ne denli bir tehlike ile karşı karşıya kaldığı açıktır. Küresel kirfenmenin süratlendiği çöküş, nükleer başıboşlukla bir araya geldiğinde, muhtemel son, önceden tahmin edilen 2050'li yıllardan öne çekilerek 2020'li yıllara kadar dayanmıştır. Bu kaçınılmaz sonun işaretleri 2006'lı yıllardan itibaren açık seçik görülmektedir.

Yukarıda da işaret edildiği gibi, İran'ın elinde kendi geliştirdiği Şahap-3 ve Şahap-4 füzelerinin menzilleri 2000-3000 kilometredir ve İsrail'in elindeki JERİCHO-2 balistik fü-

zelerin menziline daha fazladır ve İsrail füzelerinin menzillerinin dışında konuşlandırılabilir.

İran, Ortadoğu'da en geniş balistik füze stoklarına sahiptir. Füzelerin geliştirilmesinde Rusya, Çin, Kuzey Kore, Pakistan ve diğer bazı ülkelerden teknolojiler sağlanmış ve halen de bu destek devam etmektedir. 2004'ten itibaren Şahap-4 ve Ghadr füzelerinin geliştirilmesi çalışmalarına geçilmiş, bunun sonucu olarak; Ghadr füzelerinin menzilleri 2500 kilometre, Şahap-4 füzelerinin menzilleri 3000 kilometreye çıkartılmıştır, böylece adı geçen füzelerin İran'ın batı hudutlarına konuşlandırılması halinde Balkanları ve Sina'yı içerisinde alabilecek bir etkinlik sahasına erişilmiştir. Balistik füzelere nükleer dahil klasik genel maksat bombaları, kimyasal ve biyolojik başlıklar yüklenebilir.

İran, saldırıya uğradığı takdirde, İsrail'i hedef alan balistik füzeleri ile derhal ve en ağır şekilde karşılık vereceğini ve bu güce de sahip olduğunu her fırsatta açıkça ilan etmiştir. İran'a gerçekleştirilecek ABD, İsrail ortak saldırısı daha önceki bölümlerde de izah edildiği gibi her iki ülkede terör saldırılarını da beraberinde getirecektir, bu noktada planlamacıları en çok endişeye sevk eden husus da budur. İran, Rusya ile imzaladığı anlaşmalar ile Tahran'dan başlamak üzere ülkenin önemli stratejik bölgelerinde hava savunma ağını her geçen genişletmektedir. Rus yapımı TOR M-1 anti füzelerinden 29 adedi ilk etapta Tahran etrafında konuşlandırılmıştır. İran ayrıca bir casus uydusu olan SİNAH-1'i yörüngeye oturtmuştur, buna ilave olmak üzere en az 3 uydu daha atılacaktır. Böylece İran muhtemel bir ABD, İsrail saldırısına karşı etkin bir erken uyarı sistemini oluşturma yolunda oldukça ciddi adımlar atmıştır.

Ruslar, güdümlü füzeleri ve lazer güdümlü bombaları havada yok edebilecek ileri bir savunma sistemini İran'a satmak üzere 1 milyar dolarlık bir anlaşmayı imzalamışlardır.

İsrail, kuruluşundan günümüze kadar çevre Arap ülkeleri ile girişilen savaşlarda ilk taarruz eden taraf olmuştur. 5 Haziran 1967 İsrail-Mısır Savaşı'nda da İsrail, ilk saldıran taraf olmuş ve hemen hemen tüm Mısır Hava Kuvvetlerini yerde tahrip etmiştir.

Haziran 1981'de Irak'ın OSİRAK nükleer reaktörünü sürpriz bir taarruzla yok etmiştir. İran'ın nükleer silahlara sahip olmasının sağladığı avantajlar; İran'a uluslararası diplomaside ağırlık kazandırmıştır, artık İran, Ortadoğu'da ABD'de dahil olmak üzere nükleer gücü, diplomatik güce dönüştürebilir, Irak'taki koalisyon güçlerinin bölgeden ayrılmasını isteyebilir, aksi halde Suudi Arabistan ve İsrail'e nükleer taarruz kozunu oynayabilir, böylece nükleer tehlike uluslararası boyut kazanabilir.

Halen İran'ın nükleer bomba üretiminin hangi safhasında olduğu bilinmemekle beraber, bu kabiliyeti kazanma yolunda büyük mesafe kazandığı bilinmektedir. Tahran'ın 1200 kilometre güneybatısında Bushehr'deki nükleer tesisler ve ona ağır su sağlayan Arak'taki tesisler üretime geçmişlerdir, bu verilere dayanarak İran'ın atom bombası ürettiğini kabul etmek akılcı olacaktır. Bazı batılı kaynaklara göre İran, Aralık 1991'de Kazaklardan ilk nükleer silahları satın almıştır, 40 kilo/tonluk bu bombalar, SCUD tipi, karadan-karaya balistik füzelere takılmıştır. Aynı pakette alınan diğer bombalar ise, MİG uçakları ve 152 mm.lik toplardan atılmak üzere programlanmıştır.

Bu sistemler 1992 yılında harekâta hazır hale getirilmiştir.

İstihbarat bilgilerinin değerlendirilmesi sonucu İran'ın, nükleer bir taarruza hazır olduğu kanaatine varıldığı takdirde, İsrail'in, İran'a saldırması geleneksel ilk saldıran stratejisinin doğal bir sonucu olarak kaçınılmaz olacaktır, esasen başka bir seçenek de yoktur.

Bunun için en uygun zaman; nükleer silah üretimine yönelik İran'ın başta Bushehr ve Arak olmak üzere 300 değişik yerde bulunan tesislerine mümkün olan en kısa zamanda saldırmaktır, esasen İsrail, İran nükleer kabiliyet kazanmadan ilk taarruz eden taraf olma kararını hemen hemen almış gibidir.

İsrail askeri kaynaklarına göre, tehlike her zamankinden büyüktür. Tel Aviv'in nüfusu 2,5-3 milyondur, eğer İran, İsrail'e taarruz ederse ilk hedef Tel Aviv olacaktır, zira Kudüs, İslam için de kutsal bir şehirdir.

Yukarıda çeşitli bölümlerde de belirtildiği gibi, nükleer taarruzun muhtelif şekillerde gerçekleştirilmesi mümkündür, tahminler patlama anında 300.000 insanın öleceğini göstermektedir.

İsrail ekonomisinin de odak noktası olan Tel Aviv'de ilk saniyelerde elektrik, su, muhabere sistemleri, devlet binaları tahrip olacak ve radyasyon etkileri tüm ülkeyi etkisi altına alacaktır, diğer bir deyişle tek bir bomba İsrail'in bekasını ciddi şekilde etkileyecektir.

İlk saldıran tarafın İsrail olması kaçınılmazdır ve bu saldırı Ortadoğu'nun, mevcut siyasi ve askeri yapısı içerisinde gerçekleştirilebilir. Hiç şüphe yok ki bugünlerde onlarca muhtemel operasyon senaryoları ABD ve İsrail askeri yetkililerince değerlendirilmektedir.

Hazırlıklar, İran'da nükleer faaliyetlerin hız kazandığı 2004 yılından itibaren başlamış ve ABD, İsrail'e kalın tahkimli beton duvarları delebilecek BLU-109 bombalarından 500 adet, 2000 lb. başlıklı GPS güdümlü GBU-31 bombalarından da bilinmeyen adette teslim etmiştir.

Bu bombalar, uydulardan aldığı hedef koordinatları ile son derece isabetli vuruş gücüne sahiptirler ve dört metre kalınlığındaki betona nüfuz edebilirler.

İsrail, envanterindeki F-16, F-15 uçakları ile her türlü klasik ve nükleer başlıklı bombaları taşıyabilir, ancak, İran'daki hedeflere havada yakıt ikmali yapmadan ulaşmaları imkansızdır.

İsrail'in inisiyatifi önce kullanması isteğinin önünde oldukça ciddi engeller vardır, bunlar şöyle sıralandırılabilir:

-İran'daki nükleer tesisler 300'ün üzerinde değişik bölgelerde inşa edilmişlerdir, böylece muhtemel bir saldırıda sivillerin kaybı planlayıcıların başlıca endişesidir, sivil kayıpların dünya kamuoyu önünde yaratacağı tepki ihmal edilemez.

-İsrail muhtemelen önem sırasına göre ilk sortilerde 5-6 hedefe taarruz edebilir, bunlar Bushehr, Arak, Natanz, İsfahan'daki ağır su, uranyum zenginleştirme tesisleridir.

-İsrail'e göre İran, Irak'tan menzil olarak çok daha uzaktır ve durum İsrail'in 1981'de Irak'ta vurduğu Osıraq nükleer reaktörden daha zordur.

-İsrail uçaklarının İran'daki hedefleri vurabilmeleri için birkaç ülke hava sahasından geçmeleri kaçınılmazdır. Lübnan, Ürdün, Irak, Suudi Arabistan ve Suriye gibi Müslüman ülkelerin hava sahalarını İsrail uçaklarına açmaları beklenebilir. F-15 ve F-16 gibi menzilleri kısıtlı uçakların havada ikmal yapma zorunluluğu bulunmaktadır. Bu ihtiyaç, halen Irak'taki ABD üslerinden veya bölgedeki ABD havada ikmal tankerleri ile yapılabilir.

-Suudi Arabistan'ın güneyinde Diego Garcia üssünde konuşlanacak veya ABD'den direkt olarak havada ikmal ile sevk edilecek B-2 veya Katar'dan El Udied'den kalkacak B-117 bombardıman uçakları ile 24 saat nükleer tesislere harekât icra edilebilir.

-İsrail uçakları yakıt ikmallerini Basra Körfezinde bulunan ABD uçak gemilerinden yapabilir ancak İsrail F-15 ve F-

16 uçakları uçak gemilerinden hareket yapacak kabiliyete sahip değillerdir.

-Menzil sorunu Irak ve Umman kalkışlı olarak gerçekleştirilebilir.

-Diğer bir seçenek, hedeflere taarruzdan sonra bölgede bulunan Irak, Afganistan gibi ABD birliklerinin de bulunduğu ülkelere iniş yapılabilir böylece menzil de önemli kazanımlar elde edilebilir.

-Saldırı büyük ihtimal ile gece yapılacaktır, böylece İran hava savunma sisteminin reaksiyon zafiyetinden azami istifade sağlanacaktır. Saldırıların birden fazla hedefe aynı zamanda yapılması önemlidir.

-İsrail, hava saldırılarını karadan komando harekâtı ile destekleyebilir, böylece kombine bir harekât, hedef üzerindeki hasarı arttıracak gibi sivil halkın kaybını da asgariye indirecektir. İsrail benzeri harekâtları bugüne kadar başarı ile icra etmiştir.

-Saldırıların sadece nükleer tesislerle sınırlı olmayacağı, İran'ın hava ve deniz üslerinin de tahrip edileceği şüphesizdir, böylece İran'ın olası bir mukabil saldırısı önlenmiş olacaktır.

-İsrail'in taarruzlarda kısmi bir başarı sağlaması dahi İran'ın nükleer programını uzun süre aksatabilecektir.

-İsrail'in, İran'ın nükleer tesislerine saldırısının tüm Ortadoğu İslam ülkelerinde şiddetli tepkiye neden olacağı muhakkaktır.

-İsrail ve ona en büyük desteği sağlayan ABD, politik olarak dünya kamuoyu önünde yalnızlığa itilecektir. Rusya'nın tepkisi daha güçlü olacaktır.

-İran'ın böyle bir saldırıya karşı mukabil bir saldırıyı, elindeki atom bombası, füzeleri, intihar komandoları aracılığı

ile İsrail'de hatta ABD'de gerçekleştirebilir. Nükleer silahları olmaması halinde klasik bomba başlıklı füzeleri ile İsrail'deki hedefleri vurabilir.

-Batılı kaynakların konuya ilişkin tahminleri, İran'ın 2007 yılı içerisinde atom bombasına sahip olabileceği yönündedir.

-ABD ve İsrail'in karadan İran'a ortak bir harekâtı da ihtimaller arasındadır, ancak bu ihtimal yedek plan olarak mahtuz tutulmaktadır.

-İsrail'in, İran'a olası bir taarruzunun akabinde, İran'ın nasıl bir reaksiyon göstereceği özenle değerlendirilmektedir. Bilindiği gibi İsrail'in 1981'de Irak'ın nükleer tesislerine saldırısında, gerek ABD gerekse İsrail'in İran'a, herhangi bir müdahaleden kaçınması yolundaki uyarıları etkili olmuş ve İran müdahaleden alıkonulmuştur, ancak bugünkü İran, 1980'lerin İran'ı değildir.

-Rusya, ABD'nin son yıllarda, dünyadaki tek yanlı müdahaleci tutumundan fevkalade rahatsızdır. İran, nükleer silah teknolojisini Rusya'dan almaktadır ve İran Silahlı Kuvvetlerine silah tedarikinde ön sıralarda yer almaktadır.

-Putin'den sonra Rusya Genelkurmay Başkanı da tek kutuplu bir dünyanın ABD elinde çok tehlikeli bir sürece girdiğini, bunun kabul edilemez olduğunu ve 1987 yılında ABD, Rusya arasında imzalanan Nükleer Silahların Sınırlandırılması (SALT) anlaşmasından çekilebileceklerini açıkça ifade etmişlerdir.

-İran intihar komandoları aracılığı ile İsrail'e bir saldırı düzenleyebilir, ancak böyle bir saldırı beklenen tahribatı sağlayamazsa, İsrail'in karşı taarruzu kaçınılmaz olur ve İran, saldırısının meşruiyetini dünya kamuoyuna anlatmada yetersiz kalır, bu durumda İsrail, ABD ortak saldırısı çok şiddetli olur.

-ABD, İsrail harekât analistlerinin ortak görüşü; muhtemel bir harekâtın, İran'ın nükleer silah üretiminden önce olması doğrultusundadır, mollaların atom silahına sahip oldukları an İsrail'e taarruz edecekleri gerçeği taraflarda ortak ve güçlü bir kanaattir.

-ABD, İsrail saldırısının, İran'da bir süredir mollalara karşı hissedilen hoşnutsuzluğu süratlendirebileceği yolundadır. Ancak, tarihte de görülmüştür ki bir ülkeye dışarıdan yapılacak müdahaleler, o ülkede ki milliyetçi odakları harekete geçirebilir.

-Böyle bir hareket mevcut liderlere daha fazla güç de verebilir. 11 Eylül 2002 yılında ABD'deki saldırıdan sonra, genel kamuoyu anketlerinde güven kaybeden başkan Bush'un yeniden itibar kazandığı görülmüş ve uzun yıllardır uyuyan millî birlik dayanışmasına ivme kazandırmıştır. İsrail saldırısının, İran'daki karşıt grupları harekete geçirebileceği ihtimali de göz ardı edilmemelidir, sonuçları ne olursa olsun saldırı kimden gelirse gelsin bu saldırıların sonucunda dünya, Ortadoğu ve İran eskisi gibi olmayacaktır.

-Şüphesiz, İran'a olası bir saldırının başarısı, Türkiye, Suudi Arabistan gibi komşu ülkeleri rahatlatacağı gibi, ileride İran'ın nükleer silahlara sahip olma olasılığına karşı kendi nükleer tesislerine sahip olma gayretlerini de tetikleyebilecektir. Suriye'nin Kuzey Kore ile yapılan işbirliği çerçevesinde inşa ettiği nükleer reaktörün Eylül 2007'de İsrail Hava Kuvvetleri tarafından bombalanarak tahrip edildiği bilinmektedir. Suriyeli yetkililerin yalanlamalarına karşın, uzaydan çekilen fotoğraflarda olaylar bütün açıklığı ile tespit edilmiştir.

Türkiye, NATO'nun nükleer taarruzlara karşı caydırıcılığından şüphelidir, esasen 1967 yılından beri NATO'nun uygulamaya koyduğu esnek mukabele (Flexible response) konsepti güvensizliği daha da arttırmıştır, görülen o ki, İ-

İran'ın nükleer silahlara sahip olması bölgede nükleer silahlanmayı kaçınılmaz kılacaktır.

Sonuç olarak, İsrail'in, İran'a icra edeceği saldırının akabinde ABD'nin de İran'a askeri bir harekâta girmesi kaçınılmazdır, bunun için mollaların tepkisi önemli bir etken olacaktır.

İlk saldırı inisiyatifinin İsrail tarafından kullanılması, teröre Ortadoğu'da yeni bir boyut kazandıracaktır. İran mukabelede bulunmasa dahi planlayıcıların üzerinde mutabık kaldıkları diğer bir husus, ilk saldırı kararının, İsrail'e ait olduğudur, çünkü İran'ın nükleer silahlara sahip olma niyetlerinin başlıca hatta tek hedefi ABD değil, İsrail'dir. Ayrıca saldırıların tüm Ortadoğu'ya yayılma olasılığı da ayrı bir endişe kaynağıdır.

İRAN VE TERÖR

*Dünyada barışın sağlanması için, devletler değil,
milletler birbirine yakınlaşmalıdırlar.*

Ernest IPSEN

Humeyni'nin İran'a döndüğü 1979 yılından itibaren İran, dünyaya sadece petrol satan bir ülke olmanın yanında terör de ihraç eden ülke durumuna girmiştir. Molla rejiminin uluslararası terör eylemleri önce İran'da başlamış ve kendi demokrasi anlayışlarına aykırı her anlayışı, yasaların da ötesinde, şer'i hükümlere aykırı gerekçesi ile işkence, haksız tutuklamalar, sebepsiz yargılamalar ve buna bağlı yargısız infazlarla kendi öz vatandaşlarına yaşamı çekilmez hale getirmişlerdir. Mollalar kendi kadınlarına dahi kendi islami anlayışları doğrultusunda yine kendilerine özgü teokratik ilkelerini dikte ettirerek ikinci sınıf vatandaş muamelesi uygulamaktadır. İran'da Humeyni ile başlayan dönemin tek amacı radikal İslam akımının sınırlarını Ortadoğu ve ondan da öteye tüm dünyaya ihraç etmektir. 2006 yılında Ali Ekber Haşemi Rafsancani'nin konuya ilişkin beyanati hayli anlamlıdır. Rafsancani; İran ile Irak'ın birleşmeleri halinde, bölgede hiçbir yabancı gücün, İslam'ın karşısında güç kullanamayacağını belirtmiştir.

Ancak birleşme arzusunun altında yatan gerçek niyet Irak'ın İran'a katılmasıdır. Saddam döneminde Irak'taki Şiilerin Saddam aleyhine kışkırtılarak rejimin bir halk ayaklanması ile uzaklaştırılması gayretleri iki ülkeyi 7 yıl süren bir savaşın içerisine sokmuş ve her iki ülkede de büyük ekonomik

olumsuzluklara neden olmuş ve sonuçta batılı silah tüccarlarının işine yaramaktan başka bir sonuç getirmemiştir. 1991'de Saddam'ın yenilgisi ile sonuçlanan savaşta, ilginç bir durum daha ortaya çıkmıştır. Irak Şiilerinin ülkenin sosyal, ekonomik gerçeklerinin tamamen dışında kendi içine kapanık feodal yapısına karşılık İran Şiilerinin arkasındaki sınırsız politik güç ve paradır. Saddam, Irak Şiilerinin liderlerini, Sünnilerin yönetiminde olan merkezi hükümetten uzakta tutma becerisini göstermiş böylece genellikle Kerbela ve Nəcəf'te oturan Şiilerle devlet arasında sınırlar muhafaza edilmiş ve Irak'ta bir nevi laik düzen kurulmuştur.

Irak'taki Şiileri ayaklandıramayan İran'ın karşısına 1991'de beklemediği bir fırsat çıktı o da bilinen ABD'nin Irak işgali. Saddam'ın koalisyon güçleri tarafından Bağdat'tan uzaklaştırılması bilahare de yakalanıp idam edilmesi, İran'a yeni bir fırsat kapısı açtı, devletsizliğin açtığı kapıdan bu defa batılı güçlerin yanında İran'da girmiş ve sokaktaki Iraklıları kendi tarafına çekme faaliyetlerini özellikle işadamları, politikacılar, dini liderler, yerel yöneticiler arasında yoğunlaştırmıştır.

Irak Şiilerinin de zaman içerisinde İran mollalarının yanında yer alacağı ümitleri ise devam etmektedir.

İran-Irak Savaşı'nı takiben İran'ın önüne diğer iki fırsat daha çıktı, bu fırsatların değerlendirilmesi ile Ortadoğu'daki laik rejimlere son verilecek ve takiben de İran damgalı radikal islami sistem onun yerini alabilecektir. Bu fırsatlardan birisi; Doğu Avrupa'da yıkılan komünist rejimlerden arta kalan yeni devletler bu boşlukta yeni rejim arayışlarına girecek ve bu aşamada İran'ın bir kurtarıcı olarak onlara güvenle birlikte sunacağı islami seçeneği kabul edecekleri varsayımı.

Nükleer silahların geliştirilmesine milyarlarca dolar sarf edilirken halkın ekonomik gereksinimleri göz ardı edilmekte bunun doğal sonucu olarak da genç kızlar ve kadınlar seks

tacirleri tarafından sokaklarda pazarlanmaktadır. Tahran'da telefon aracılığı ile yapılan bir kamuoyu araştırması: halkın %85'inin köklü değişikliğin gerekliliğine inandıklarını ve islamik cumhuriyete inançlarını kaybettiklerini göstermiştir.

Basın ve elektronik posta üzerine uygulanan baskı ve kontrol İran içerisindeki gerçeklerin dünyaya yansımaya imkân vermemektedir. Ocak 2004 yılında yapılan seçimlerde, parlamentoya girecek adayların seçiminde reformist bahanesiyle 2500 adayın listelerden çıkartılması nedeniyle seçime katılım oranı İran tarihindeki en düşük düzeyinde %50 düzeyinde kalmıştır. Uluslararası İnsan Hakları Komisyonu Molla Meclisinde İran halkının demokratik anlamda temsil edilememesini ağır bir dille eleştirmiş ancak, sonuç değişmemiştir. İran rejiminin basın üzerinde uyguladığı baskı İran doğumlu, Kanada vatandaşı olan gazeteci Zahra Kazemi'nin, 2003 yılında Tahran dışında meydana gelen talebe gösterilerinde görüntü alırken gözaltına alınması ve takiben öldürülmesiyle batı dünyasının dikkatlerinin İran üzerinde odaklanmasına neden olmuştur. İran önce adı geçen gazetecinin beyin kanamasından öldüğünü iddia etmişse de bilahare kafasına aldığı darbelerden öldüğü anlaşılmış, takiben de olay kapatılmıştır.

Şeriat hükümlerinin özellikle kadınlar üzerinde uygulamaları gerçek islami değerlerle bağdaşmamakta ve erkek hegemonyasına verilen tâvizlerle erkek nüfusu üzerinde sempati yaratılmaya çalışılmaktadır. 15 Ağustos 2004 günü Kuzey İran'da Neka'da 16 yaşında Ateqeh Rajabi isimli bir kız çocuğunun evli bir erkekle cinsel ilişkiye girdiği gerekçeyle sokak ortasında asılması, erkeğin ise 100 kırbaça cezalandırılması, ülkede islami demokrasinin boyutlarını yansıtmayı açısından oldukça düşündürücüdür.

İdam edilen kız çocuğunun zihinsel özürli olduğu ve sekiz yaşından itibaren psikolojik tedavi görüyor olması bir

diğer insanlık dramıdır. İranlı bir doktorun itirafları ise vahşet uygulamalarına başka bir boyut getirmektedir. Molla rejiminin egemen olduğu 25 yıl içerisinde birçok kız çocuğu öldürülmüş ve bu çocuklar asılmadan bir gece önce erkekler tarafından tecavüze uğratarak kendi inanışlarına göre kızların öldükten sonra cennete girmeleri önlenmiştir. Bütün bu vahşi uygulamaların dayandığı tek temel kaynak ise islami hükümler; oysaki bunun gerçekle ilgisi yoktur ve bu uygulama başka hiçbir İslam ülkesinde yoktur.

Küçük çocuklar üzerinde işlenen cinsel tacizlere en çarpıcı örneklerden birisi de akıl yaşı 8 olan, 19 yaşındaki Leyla Mafi'nin başına gelenlerdir. Leyla, sekiz yaşında fahişeliğe sürüklenmiş ve annesi tarafından bir erkeğe satılmıştır. İlk doğumunu dokuz yaşında yapmış ve şeriat mahkemesi tarafından fahişelikle suçlanarak yüz kırbaçla cezalandırılmıştır.

Leyla'nın cezası bununla da kalmamış 12 yaşında bir Afganlıya satılmıştır ve takiben de kaynanası tarafından başka Afganlı erkeklerle satılmaya başlanmış ve 45 yaşında iki çocuklu bir Afganlıdan ikinci defa hamile kalarak ikiz doğurmuştur. Arak şehri mahkemesi, Leyla'yı gayri meşru çocuk dünyaya getirdiği suçlaması ile idam cezası ile cezalandırmıştır, islami usullere göre kadınların zina suçlarının cezaları asılarak değil fakat taşlanmak (REÇİM) suretiyle infaz edilmektedir. Bu misaller ne yazık ki sayılamayacak kadar çoktur ve İran halkının devrimden beklentilerini yansıtmamaktadır.

İran'daki bu çağdışı uygulamalar batı dünyasını da harekete geçirmiş ve Uluslararası Af Örgütü dünya çapında bir kampanyayı başlatmıştır. 2004 yılında meydana gelen olay bu hareketi eyleme çevirmiş ve bunda kısmen başarılı da olunmuştur. 17 yaşında Esmailvand, ismi tespit edilemeyen bir erkekle zina yapmış ve mahkeme tarafından taşlanarak ölüme mahkûm edilmiştir, bilahare yakalanan partneri ise a-

sılarak idam edilmiştir, onun da 17 yaşında olduğu açıklanmıştır.

Mahkeme Esmailvand'ın infazının Aralık 2004'e kadar yerine getirileceğini hükme bağlamıştır. Bu karar tüm dünyada geniş yankılar uyandırmış ve Uluslararası Af Örgütünün başını çektiği karşı hareket İran rejimini tüm batı dünyası ile karşı karşıya getirmiştir. Sonuçta Yüksek Mahkeme, Esmailvand'ın ölüm cezasını iptal etmiş aynı suçtan ölümünü bekleyen diğer bir kadın da bu karardan yararlanmıştır.

İran şer'i yasalarına göre taşlanarak ölüme mahkûm edilenler erkekse beline, kadınsa göğsüne kadar gömüldükten sonra taşlanarak öldürülmektedir (Recim). Yasa, atılacak taşların büyüklüklerini dahi sınıflandırmaktadır, taşlar ne çabuk öldürecek kadar büyük, ne de canını yakmayacak kadar küçük olacak, esas olan zulmün herkese ders olmasıdır. Uluslararası tepkiye mollaların yanıtı da ilginç olmuş ve 18 yaşının altındakiler için yüksek mahkemenin taşlama yolu ile infazı onaylamadığını, iddiaların batının, İran İslam Cumhuriyeti'ne karşı propagandası olduğunu ilan ederken hukuk sözcüleri, mahkemelerin halen 16 yaşındakiler için taşlanarak idam kararlarını verdiklerini açıklamaktaydılar, yani mahkemelerin verdiği infaz kararlarının yüksek mahkeme tarafından onaylanmadığı ifade edilmeye çalışılıyordu, ancak bunun doğru olmadığı belgelerle tespit edilmekteydi. Mollaların özellikle Avrupa Birliği ülkelerinin konuya olan hassasiyetlerini hafifletmek için tolerans boyutlarını aşmayan ertelemelemlerle işi geçiştirmeye çalışmaktalar.

İran rejimini endişelendiren ise batının, İran'ın nükleer silah üretim faaliyetlerinin herhangi bir yaptırımla kesintiye uğramasıdır, bu varsayımı bugünlerde doğrulamak mümkün gözüküyor, ancak infazlarda duraklama olduğu söylenemez. Batının tek kaygısı İran'dan gelecek olan petrol dolarlarıdır.

2007 yılı itibariyle günlük 300 milyon dolarlık petrol gelirinin önemli bir miktarı nükleer silahlanma yarışına ve uluslararası terör örgütlerini desteklemeye harcanmaktadır. Hizbullah, Hamas ve İslami Cihad terör örgütleri İran tarafından oluşturulan fonlardan desteklenmektedir. Denilebilir ki İran, dünyada global terörizmin en etkin biçimde sponsorluğunu yapmaktadır. Her üç terör örgütü ile de birlikte koordineli bir şekilde çalışılmaktadır.

Adı geçen terör örgütleri batı dünyası tarafından terör örgütü olarak bilinmelerine karşın Ortadoğu'da ABD ve bölgedeki diğer batılı koalisyon güçlerine karşı direniş gösteren ülkeler tarafından sevilmekte ve destek verilmektedir. Hizbullah örgütü Lübnan'da Hristiyan gruplar tarafından açık olarak İsrail'e karşı destek almaktadır.

Allah'ın partisi anlamına gelen Hizbullah, özellikle 1979'da İran'da gerçekleştirilen devrimden sonra İran'ın Ortadoğu'daki geleceğe yönelik stratejilerinin de bir aracı olmuştur. Ortadoğu'da birkaç defa etnik çatışmalara sahne olan Lübnan'da Hristiyan azınlıklar dahi Hizbullah'a destek vermiştir.

1979 da bir anlamda Şii Devrimi de denilen devrim tüm Ortadoğu'da Şiiliğin yasallaşmasında da bir dönüm noktası olmuştur, ana gaye İsrail'in bölgedeki yayılcı politikasını kırmaktır, bu noktada ortak payda ortak amaçtır.

Başlangıçta Şaha karşı savaşanların parolası olan Allah'ın partisi sloganı (Hizbullah) bilahare İsrail karşıtı hareketin sloganı olmuş ve tüm Ortadoğu'nun sorunu haline gelmiştir.

Hizbullah, İran hükümetinden aldığı yardımlarla geniş halk kitlelerini batılı emperyalizmine karşı güçlü bir silah olarak kullanma becerisini göstermiştir, silah olarak da en korkutucu bıçak, zincir asit, gibi ilkel araçları kullanmışlardır ve

Hizbullah, ABD tarafından dünyanın en korkunç terör örgütü ilan edilmiştir.

1979 Devriminin ana gayesi İslam'ı tüm dünyaya yaymaktır, bu anlamda Rusya'nın dahi İslam olmasını teklif edecek boyutlara getiren molla rejimi için hiç olmazsa Ortadoğu'nun Yahudilerden arındırılması hareketi, mutlu bir başlangıç olarak kabul görmüş ve gayretler bu amaca odaklanmıştır.

Hizbullah genellikle Lübnan'da, Hamas ise Filistin'de faaliyet göstermektedir ancak her ikisinin de finans kaynağı Tahran'dır. Bu nedenle son yıllarda özellikle ABD'de gündeme oturan radikal islami teröre karşı savaş politikası İran dışında tüm İslam ülkelerinden tepki almaktadır ve konuyu dinler arası bir çatışmaya doğru çekmektedir.

Hizbullah'ın terör faaliyetleri iki ana cihat hedefine yöneliktir; Müslümanlar için kutsal sayılan Kudüs'ü İsrail'den kurtarmak ve Ortadoğu'dan Amerikan nüfuzunu silmek. Amerika'nın dünya üzerindeki etkinliğini yıkmak da, Hizbullah'ın uzun vadeli hedefleri arasındadır, Şii ideolojisinin dünya üzerinde egemen olmasının temel prensipleri kısaca böyle özetlenebilir.

İntihar bombacıları Hizbullah'ın en etkin silahlarıdır. İntihar bombacıları, kendi hayatlarını feda etmekle islami cihada hizmet ettikleri ve her intihar olayının dünyada yaratacağı psikolojik olumsuzlukların sorumlusu oldukları gururunu taşıyacaklarına dair programlanmaktadırlar Cihat yolunda ölenleri, öbür dünyada bakire kızların beklediği yolundaki telkinler özellikle gençler arasında büyük rağbet görmektedir. Hizbullah'ın amblemi sarı bayraklar ve ellerindeki, AK-47 kalaşnikof otomatik silahlarıdır, her fırsatta Beyrut'ta bu bayrak ve flamaları görmek mümkündür, böylece Hizbullah'ın gücü sergilenmiş olmaktadır.

Hizbullah'ın 1980'li yıllardan itibaren Ortadoğu'da Amerikan birliklerine karşı intihar bombacıları aracılığı ile organize ettiği saldırılar bu gücün ihmal edilemeyecek düzeylere geldiğini göstermiştir ve aradan geçen çeyrek asır içerisinde bu güce karşı uygulanacak müessir bir strateji de geliştirilebilmiş değildir. Bu saldırılardan özellikle Ekim 1983'te Beyrut'ta Amerikan garnizonuna yapılan bombalı intihar saldırısı o güne kadar kaydedilmiş en ölümcül olanıdır, 241 askerin öldüğü saldırı yarım ton TNT ile gerçekleştirilmiştir.

1984'ten 1991 yılına kadar Beyrut'ta kaçırılan Amerikalıların bazıları öldürülmüş bazıları da para karşılığı salıverilmiş, böylece bölgede bir Amerikan-İran rekabeti başlamıştır, artık ABD Ortadoğu'da, karşı konulmaz güç değildir.

1996 Haziran'ında Suudi Arabistan'da Dahran'da yine bir Amerikan askeri tesisine gerçekleştirilen saldırıda 19 Amerikan askeri ölmüş ve yüzlercesi de yaralanmıştır. Bu olayda da ABD beklenen karşılığı verememiş adeta İran'a müteakip saldırıları için cesaret vermiştir diğer bir deyimle her karşılıksız saldırı İran'ın bir zaferi olarak algılanmıştır.

Hizbullah ve Hamas örgütlerinin eylem içerisinde oldukları ülkelerde örgütlerin verdiği mücadelenin gerisinde ABD ve İsrail'in bölgedeki ortak stratejik hedeflerinin elde edilmesi yolunda bölge halklarına verdiği zarardır. Batılı kartellerin vesayeti altındaki petrol zengini körfez Arap ülkeleri ve Suudi Arabistan hariç tüm Müslüman Arap ülkeleri bu güçler mücadelesinin kurbanları olmuşlardır.

Bu nedenle Hizbullah, Lübnan'da Hristiyan Marunilerden, Hamas'ta Filistin'de, İsrail'e karşı Arafat karşıtlarından destek alabilmektedir. Bazı kaynakların iki örgütün arasında görüş ayrılıkları olduğunu iddia etmelerine rağmen, beslenedikleri kaynağın aynı adres olması bu iddiayı çürütmektedir.

Hizbullah'ın Suudi Arabistan'da başlattığı saldırılar, 1990'lı yıllarda İsrail topraklarına da sıçramış ve Hizbullah'ın Katyüşa roketleri ile Kuzey İsrail'e yaptığı atışlar kısa zamanda etkisini göstermiş ve 1999'da İsrail'in, birliklerini Lübnan'dan çekmesinde büyük etken olmuştur.

Sonuç, yine Hizbullah'ın bir zaferi olarak ilan edilmiş, ABD ve İsrail'in yenilmez oldukları inancını bir ölçüde yitirmiştir. İsrail'in 2006'da Lübnan'a karşı icra ettiği geniş çaplı Hizbullah'ı temizlik harekâtı da hedeflenen sonucu getirmemiş ve çekilmek zorunda kalmıştır ve dünyada, İsrail'in beklediği tepkiye neden olmuştur.

İsrail'in Lübnan'ı tahliyesinden sonra meydanlar tekrar Hizbullah'a kalmış ve zafer yine İran'ın olmuştur.

Hizbullah'ın saldırıları sadece Ortadoğu ile sınırlı kalmamış, 1992'de İsrail'in Arjantin, Buenos Aires'teki elçiliğine yapılan bombalı saldırıda da 85 kişi ölmüş ve yüzlerce insan yaralanmıştır.

İran'ın finanse ettiği bir diğer terör organizasyonu ise Hamas'tır. Arapça, İslamîk Direniş Hareketi olarak tanımlanan teşkilat, ilk defa 1987 yılında İsrail'e karşı intifada (karşı koyma) hareketi ile ortaya çıkmıştır. Hamas'ın kökleri 1920'li yıllara kadar uzanmaktadır. Mısır'da; eğitim, sosyal, dini alanlarda iyileştirmeyi hedef alan ve tamamen İslamî esaslar üzerine kurulu bir devlet yapısı kurmayı amaçlayan 'Müslüman Kardeşler' cemiyetinin devamı niteliğindedir.

Hamas'ın faaliyet alanları Gazze şeridi ve Filistin'in hâkim olduğu topraklarla sınırlıdır ve ana hedefi İsrail'in işgal ettiği Filistin topraklarından çıkartılmasıdır, bu hedefin elde edilmesinin karşısına çıkacak her türlü engeli ortadan kaldırmaya programlanmış bir organizasyondur ve bu hedefin dışında hiçbir çözüm önerisine yanaşmamaktadır.

Hamas'ın bugüne kadar izlediği taktik onu tarihin en acımasız terör organizasyonu olarak öne çıkartmaktadır. Hamas'ın bayrakları yeşildir ve yüzlerini yeşil maskelerle saklayarak gösteri yaparlar, bayrakları üzerindeki Kudüs Mescid-i Aksa amblemi belirgin özellikleridir.

Hamas'ın uyguladığı taktikler Hizbullah'la büyük benzerlikler göstermektedir, canlı bombalar ve patlayıcı yüklü araçlar başlıca saldırı tekniklerini oluşturmaktadır, esasen eğitimlerini de Hizbullah teşkilatından almaktadırlar. İsrail'de restoran, okul ve çarşılarla yapılan bombalı saldırıların sorumluları da genellikle Hamas'tır.

2002'de Seder ve Netanya'da 29 kişinin ölümü ve 140 kişinin yaralanmasına neden olan intihar saldırısı, 2001 yılında Tel Aviv'de gece kulübüne tertip edilen 21 kişinin ölümü ve yüzden fazla insanın yaralandığı bombalı saldırının arkasından Hamas çıkmıştır. Hamas'ın hedefleri genellikle İsrail askeri tesisleridir. Hamas genellikle sosyal, medikal, eğitim faaliyetlerini camilerden de yardım alarak Filistin toprakları üzerinde yürütmekte ve böylece asil eylemlerini toplumdan gizleyebilmektedirler.

Camiler örgüte yeni katılacak olan genç Filistinlilerin toplanma yeri olarak seçilmektedir ve dini amaçlar için toplanan fonlar bu hizmetler için sarf edilmektedir. Hamas'ın yıllık bütçesi yaklaşık 50 milyon dolar olarak tahmin edilmektedir, bunun 10-20 milyon doları İran tarafından finanse edilmektedir. Amaç İsrail'in bölgedeki varlığına son vermek olunca İran'ın Şii, Hamas'ın Sünni olması sorun teşkil etmemektedir.

Buna en güzel örnek KARİNE-A olayı gösterilebilir, Filistin'e ait olan 4000 tonluk şilep 2002 yılının şubat ayında Kızıldeniz'de İsrail'in 100 mil güneyinde İsrail Deniz Kuvvetleri tarafından durdurulmuş ve yapılan araştırmada şilebin; 50 ton, füze lançerleri, anti tank füzeleri, havan topları, AK-47 Kalaşinkot tüfekleri, keskin nişancı tüfekleri, tabancalar,

kısa ve uzun menzilli katyuşa roketleri ve C-4 patlayıcıları ile yüklü olduğu saptanmıştır. Yaklaşık 100 milyon dolar tahmin edilen silahların İran'dan yüklendiğini şilebin kaptanı itiraf etmiştir.

Ele geçirilen silahların Filistinlilere büyük güç katabileceği şüphesizdir. Ancak bu ve buna benzer olaylar göstermiştir ki ortak düşman İsrail olduğuna göre Sünni, Şii işbirliği geleneksel husumetlerin üzerine çıkmaktadır ve AL-QAEDA da bu kutsal ittifakın bir parçasıdır.

Hamas, İsrail'de seri bombalama olaylarını organize etmiştir, bunlardan en önemlisi ise 1 Haziran 2001'de Tel-Aviv'de gençlerin gittiği bir diskoda olmuş ve 21 genç ölürken yüzden fazlası da yaralanmıştır. Bu olayı, Kudüs'te bir restoranın bombalanması takip etmiş ve 15 kişinin ölümü ve 90 kişinin de yaralanması ile sonuçlanmıştır.

Yukarıda sayılan terör eylemlerinin altında yatan gerçek İsrail ve onun dünyadaki tek destekçisi konumunda olan Amerika Birleşik Devletleri'nin Ortadoğu'daki varlığına son vermektir, zira bölgede ABD'nin petrol trafiğini kontrol altında tutabileceği yegâne üs İsrail'dir. Radikal İslamcıların dünyaya verdikleri mesaj açıktır: Ortadoğu'da barış için tek engel İsrail'dir ve bunun dışında hiçbir alternatif düşünülemez, bunun dışında çözüm arayanların akıbeti ise Mısır Cumhurbaşkanı Enver Sedat'ın kaderi ile aynı olacaktır. Yaser Arafat, Camp David'te Bill Clinton'un bugüne kadar yapılmış en geniş kapsamlı ve Filistin devletinin kuruluş yolunu açabilecek teklifini geri çevirmiştir.

İran'da mollalar rejimi, Radikal İslamcıları birlik içerisinde tutabilecek en güçlü yolun Yahudi karşıtlığının, daha da ötesi nefretinin canlı tutulmasının kendi iktidarlara için hayati önem taşıdığını tüm İran'ı inandırmıştır. Yahudileri Ortadoğu'da kutsal topraklardan atma politikasının tarihi binlerce yıl öncesine dayanmaktadır. Mısır, Filistin, Asurlular ve Babil ta-

rafından uygulanan baskılar bir sonuç vermemiş, her defasında Yahudiler geri dönmeyi başarmışlardır. Bunlardan Babil ve Asur, tarihin derinliklerinde kalmış fakat İsrail bugün Ortadoğu'da en güçlü devlet olarak varlığını sürdürmektedir.

Kudüs ve Tel-Aviv gibi İsrail'in kalabalık nüfusu barındıran yerleşim birimlerinde yapılan bombalama eylemleri, buralara yakın olan Gazze'den Hizbullah ve Fatah örgütlerinin de desteği ile yapılmaktadır. Bu nedenle bombalama olaylarının akabinde İsrail, Hamas teröristlerinin üssü konumunda olan Nablus'a askeri operasyonlarla, örgütün direncini kırmaya çalışmaktadır. İsrail, batı yakasından gelen teröristlerin yolunu kesmek için sınıra bir duvar inşasını bu nedenlerle gerçekleştirmiş ve bunun yararını da görmüştür. Nablus ve Jenin, intihar bombacılarının İsrail'e sızdığı bölge olarak duvar yapıncaya kadar sadece 2000 yılında 156 İsrail vatan-daşı öldürülmüştür.

İsrail'in Hamas liderlerinin yok edilmesine yönelik icra ettiği operasyonlarda Hamas'ın kurucusu Ahmed Yassin'i bir camide helikopter saldırısı ile öldürmesi tüm dünyada büyük yankılar yaratmıştır. Hamas'ın Yassin'den sonra ikinci adamı olan Abdel Aziz Rantisi'nin de akıbeti aynı olmuş ve İsrail helikopterleri, Aziz'i arabası içerisinde vurmuştur.

Hamas'ın uluslararası faaliyetleri ve aldığı desteklerde ayrı bir araştırmaya konu olacak kadar ilginçtir. 2004 yılında İsrail Savunma Bakanlığı'nın yayınladığı ve uydudan çekildiği anlaşılan bir fotoğrafta, Birleşmiş Milletler Teşkilatının Filistinli mültecilere yardım birliğine ait bir aracın Hamas'ı destekleyen Filistinli militanlara roket taşıdığı görüntülenmiştir.

Bu tespite yanıt BM'nin UNRWA (Birleşmiş Milletler Yardım ve Çalışma Ajansı) Başkanı Peter Hansen'den gelmiş ve Hansen yanıtında teşkilatta çalışan Hamas mensuplarının olabileceğini bunun bir suç teşkil etmeyeceğini her Hamaslının terörist sayılamayacağını beyan etmiştir.

Bir diğerk olayda da 2002 yılında Filistin Kızılay'ına ait, hasta bir Filistinli çocuğun nakledildiğı bir ambulansla, intihar bombacılarının kullandığı patlayıcı yerleştirilmiş kuşaklar bulunmuştur. Yapılan incelemede ambulansın sürücüsünün aranmakta olan bir terörist olduğu anlaşılmıştır.

· Hamas'ın uluslararası arenada örgütlendiğı diğerk bir ölkeye ise Amerika Birleşik Devletleri'dir. 2004 yılında ABD Adalet Bakanlığı'nın incelemeye aldığı bir iddianamede Kutsal Topraklar Fonu (HLF) adı altında Hamas örgütüne altı yıl içerisinde 12,4 milyon dolar para toplandığı tespit edilmiştir. Bu para direkt olarak Hamas'a transfer edilmiştir ve faaliyetler Hamas'ın terör örgütü listesine alındığı 1995 yılından, vakfın kapatıldığı 2001 yılına kadar devam etmiştir.

Adalet Bakanlığı bir diğerk iddianameyi daha mercek altına almış ve bu inceleme sonunda, vakfın kurucusu aynı zamanda da Hamas'ın ön sıralarında yer alan iki liderinden, Mousa Abu Marzook'un Birleşik Amerika'da 15 yıldan beri topladığı milyonlarca doları terör örgütlerine transfer ettiği anlaşılmıştır. Marzook, endüstri mühendisliği tahsilini de ABD'de yapmıştır. İddiaların incelemeye alındığı tarihlerde Marzook Suriye'nin başkenti Şam'da bulunuyordu, bilahare Ürdün'e geçmiş ve Amman'da Hamas'ın politik teşkilatında görev almıştır. 1995'te ABD'ye girmek isterken JFK Havalanında tutuklanmış ve akabinde de Ürdün'e sınır dışı edilmiştir.

2004 yılının sonlarında ABD State Department, dünyada yaklaşık 15 milyon insanın seyrettiğı ve tamamen Hizbullah'ın yayın organı olan Al-Manar televizyon istasyonunun ABD içerisindeki faaliyetlerini durdurma kararı almıştır. Bu tarihe kadar bu TV istasyonu İntelsat uydu istasyonu aracılığıyla ABD içerisinde, Fransız Globe-star uydusu ile de dünyaya yayın yapmıştır. Yayınların amacı ise Allah yolunda kendini feda edecek fedaileri tespit etmek ve onların aileleri-

nin, bu kutsal yolda çocuklarını yetiştirmelerini sağlamak olarak özetlenebilir. El-Manar televizyon istasyonunun bu amaçla çocuklarını bu yolda feda etmeye hazır ailelerle yaptığı söyleşiler ise ilgilileri harekete geçmeye zorlamıştır. Cennetin ancak bu uğurda bir intihar bombacılığı ile mümkün olabileceği bizzat Hizbullah genel sekreteri Hasan Nasrallah tarafından ekranlardan "İsrail'e ölüm", "Amerika'ya ölüm" sloganları ile ilan edilmiştir.

Amerika'da, Amerika'nın büyük şeytan, İsrail'in küçük şeytan olarak telaffuz edildiği yayınlar ABD tarafından durdurulmasına karşın, Avrupalılar Al-Manar televizyon yayınlarını 4 değişik uydudan, dünya ise 7 ayrı uydudan izlemeye devam etmiştir.

Amerika Birleşik Devletleri Savunma Bakanlığı'nın, stratejik tehditler adı altında yaptığı araştırma, dünyaya yönelik global tehdidin 6 ana farklı noktada toplandığını göstermektedir;

1. Sınır aşırı terörizmdeki artışlar,
2. Artan bölgesel istikrarsızlık,
3. Doğal kaynaklar için yükselen rekabet,
4. Kitle imha silahlarının yayılması,
5. Güçlü ülkelerin ortaya çıkması ve bunların rekabeti,
6. Doğal felaketler tehlikesi.

Birbirinden farklı gibi gözükse de bu tehditlerin tümünün kesiştiği ülke olarak İran öne çıkmaktadır. İran'ın en yakın komşuları arasında bulunan Türkiye, Pentagon'a göre tüm stratejik tehditlerin en yakın hedefi konumundadır.

Amerika Birleşik Devletleri'nin tamamı, Güney Amerika'nın bir bölümü, tüm Avrupa, Afrika'nın güneyi hariç Afrika, tüm Ortadoğu, Afganistan, Pakistan, Rusya'nın Baltık bölümü sınır tanımayan global terörün tehdidi altındadır. Siyasi

ve onun doğal sonucu ekonomik istikrarsızlığın kaynağı da Ortadoğu'dur.

İran kaynaklı global terörizmin başlıca hedefi Amerika Birleşik Devletleri'dir. ABD'nin Kanada, Meksika sınırları ve sahilleri aynı uyuşturucu kaçakçıları gibi yasadışı girişlere fevkalade müsaittir. Bir atom bombası için gerekli olan nükleer malzeme yaklaşık 10-12 kilogramdır, yani bir futbol topu veya basket topu kadar. İran'ın bu malzemeyi ABD'ye sokması bilahare bunları bir araya getirmesi mümkündür. Atomik bombanın yapılması oldukça kolaydır. İran bomba temininde Hizbullah'la yakın işbirliği içerisinde. Bu bomba ABD hudutlarından girebilir, dünyada SCUD füzelerinden binlercesi vardır ve İran bu füzelere sahiptir. Bunun yanında İran kendi imal ettiği uzun menzilli füzelere sahiptir. Bu füzeler gemilere gizlice monte edilerek ABD sularına girebilir. ABD Deniz Kuvvetleri, açık denizlerde yeteri kadar keşif yapamamaktadır. Esasen pratikte bu imkan dahilinde de değildir, her gün binlerce gemi ABD sularına giriş yapmaktadır.

Böyle bir gemiden New York'un birkaç yüz mil açığından nükleer başlıklı bir füzenin atılması hiç de güç değildir. Al Kaida ve Hizbullah terör örgütlerinin arkasına sığınıp kendisini de saklayabilir. Bütün bunlar muhtemel senaryolar olmakla beraber imkân dışı da değildir. Halen İran Deniz Kuvvetlerinde bulunan dizel denizaltılarının menzilleri ABD kara sularına erişebilecek kabiliyettedir ve bu denizaltılar deniz altından füze atma kabiliyetine sahiptir aynı kabiliyet Kuzey Kore'de de mevcuttur, imal ettikleri füzelerin menzilleri Alaska ve Hawaii'yi kapsamaktadır. Son yıllarda bu varsayımları haklı çıkaracak olaylar olmuştur;

-İran, son Lübnan-İsrail Savaşı'nda, Lübnan'dan İsrail'e 4000 civarında füze atmıştır.

-İran yönetiminin bildirilerinde 52.000 intihar bombacısının, batıyı ve özellikle ABD ve İsrail'e gönderilmeye hazır oldukları açıkça yer almıştır.

-İran'ın nükleer silaha sahip olması halinde Sünni Suudi Arabistan'da bu silaha sahip olmak isteyebilir. İran'a komşu tüm Sünni Arap ülkeleri İran'ın füzelerinin menzilleri içerisinde diler.

-CIA'ye göre İran 10 yıl içerisinde atom bombasına sahip olacaktır. Ruslara göre ise bu süre 1 yıldır, diğer yakın gözlemcilerle göre ise halen bu silaha sahiptir. Esasen İran yönetiminin son beyanlarındaki meydan okuma tavrı da bunu doğrular mahiyettedir.

-İran, ABD veya İsrail'den veya her ikisinden gelebilecek saldırıda bölgedeki müttefiklerini de içerisine alabilecek nükleer saldırıyı gerçekleştirebilir.

-ABD'nin karşı karşıya kaldığı sorunların en büyüğü, Irak'ta bölünmeyi önleyememektir. Ülkede üç büyük toplum vardır, %60 nüfusa sahip, Şiiler ki Irak'ın petrol ve ziraat olarak en verimli olan güneyinde, %5-10 azınlıkla Kürtler Kerkük ve Musul petrol bölgelerinin de içerisinde bulunduğu kuzeyde geri kalan %30 Sünni topluluk ise orta bölgelerde diler.

Kuzey Irak'a komşu Türkiye, Suriye ve İran, Kürtlerin, Kerkük ile bölgede güçlenmesini, dolayısıyla ileride bağımsız bir Kürt devletinin kurulmasını istememektedirler. Bu ülkelerde bulunan azınlık Kürt nüfusu Kürt devletinin kurulmasında sorun yaratabilir.

Coğrafik olarak Irak, su kaynakları bakımından fevkalade uygun konumdadır, adeta ekmek sepeti gibidir. Bu nedenle de komşu ülkeler Irak'a sadece sorunlu ülke gözüyle değil fırsatlar ülkesi olarak da bakmaktadırlar.

Salgın hastalıklar, tsunami gibi dünyayı tehdit eden doğal afetler de stratejik tehditler olarak algılanmaktadır. Kuzey Kore, Uzakdoğu, Pakistan, Hindistan kitle imha silahlarının yayılmasında anahtar ülke durumundadırlar.

Başta petrol olmak üzere doğal dünya nimetlerinin paylaşımında dev kartellerin ve onların arkalarındaki süper güçlerin çıkar çatışmalarının yanında, bu nimetlerden yeteri kadar nemalanamayan petrolzede ülkelerdeki milliyetçi uyanışlar bu sektördeki mücadeleyi terör platformuna taşımıştır. Süper güçlerle direkt çatışmanın güçlüğü, bu ülkeleri ister istemez terörü destekleme ve hatta terörün kaynağı olma noktasına getirmiştir. Bu konuda başarısız da sayılmazlar, 11 Eylül olayı bu hareketin miladı olarak kabul edilebilir. Bir korku filmi gibi tüm dünyanın tanık olduğu katliam, global terörün geldiği boyutları gözler önüne sermiştir. İran Cumhurbaşkanı Ahmedinecat'ın bir beyanatında verdiği mesaj çok ciddidir ve kanıtlanmıştır; İran'ın elinde binlerce intihar bombacısı vardır, kanıtı da her gün Irak'ta yaratılan sabotajlardır. Artık terörü yerel tedbirlerle yok etmenin, darbeler tezgâhlaşmanın, eskisi gibi kolay olmadığı anlaşılmıştır. Doğal kaynakların bir sınıfa, karteile ait olmadığı halkın ortak değerleri olduğu gerçeği anlaşılmıştır. Görünen gerçek, petrol ihraç eden ülkelerin yine dünyanın en borçlu ülke konumunda olduklarıdır. Silahlanmaya en fazla para harcayan Arap ülkelerinin kime karşı silahlandıkları da belli değildir. Çünkü onların stratejik tehdit değerlendirmelerinin planlayıcıları da petrol zengini süper güçlerdir.

Amerika Birleşik Devletleri, global terörizmin ürkütücü gelişmesinden en fazla zarar görecektir. İran'ın işgali için öne sürülen gerekçeler aynen İran içinde geçerlidir. Bu defa karşı karşıya kalınan tehlike Irak ile mukayese edilemeyecek kadar büyüktür. İran gerek etnik gerekse fanatizme varan uyguladığı islami sistemi ile diğer Müslüman ülkelerden farklılıklar göstermektedir. Dünyanın bu en istikrarsız bölgesinde her türlü kamplaşmanın gerisinde ve içerisinde İran'ın izleri kolayca görülebilmektedir.

Amerika Birleşik Devletleri'nde artık, bu yeni tür terörizmin geleneksel taktiklerle geçirilemeyeceğine dair kanaatlar, liberallere karşı terörizmin gerekçelerinin gerçekçi bir gözle yaniden ele alınması gereğinde odaklanmaktadır. Başkan Carter döneminde Amerikan politikaları, Şah İran'ını batı ve İsrail yanısı yapmaya yetmişti, ancak Humeyni dönemi bütün dünyanın etkilendiği bir terör arenasına dönüşmüştür. Amerika Birleşik Devletleri'nin Irak'ı işgal etmesinin birkaç nedeni vardır. Saddam rejimi uluslararası terörizmi desteklemiş ve kitle imha silahlarını geniş ölçüde Kürtlere ve İran-Irak Savaşı'nda kullanmıştır. İktidarı döneminde onbinlerce insanı kimyasal silahlarla imha etmiştir.

Uluslararası tepkilerle kitle imha silahlarına sahip olmadığını ısrarla iddia etmişse de, bu silahları kullandığı delilleriyle kanıtlanmıştır. Irak'ı kurtarmaya yönelik son harekâta da, harekâtın başlamasına çok az kala bu silahların Suriye'ye kaçırıldığı bilinmektedir.

Dünyada birçok insan Irak'ın işgalinin ülkeye demokrasi getireceğine inanmıştır. Ancak, o demokrasi Avrupa'da Hitler'i, Gazze'de Hamas'ı, Lübnan'da Hizbullah'ı parlamentolara sokmaktan başka bir işe yaramamıştır. Ortadoğu'nun demokrasiye olan özleminin karşısında en büyük mani teokrasidir, dini inanış farklılıkları arasındaki kesin çizgilerdir. Amerika Birleşik Devletleri de Irak'a terörizmle mücadele için girmiştir. Bu gözle bakıldığında başarılı sayılabilir, çünkü dünyadaki tüm terör organizasyonları şimdi Irak'tadır. Bağdat sokaklarındaki kaos, koalisyon güçlerinin başarısızlığının ifadesi olmaktan ziyade, terörle mücadelenin güçlüğüne ifade etmesi noktasında önem kazanmaktadır ve böylesine bir savaş bugüne kadar görülmemiştir. Bu gözle bakıldığında Irak'taki savaşın Amerika Birleşik Devletleri'nde demokratların iddia ettikleri gibi yakın gelecekte bitmesi, askerin geri çekilmesi söylemlerini anlamsız kılmaktadır. Terör artık glo-

bal bir tehdittir, Irak'ta kalmanın bir başka anlamı da Bağdat'ta savaşmanın Washington, Los Angeles veya Dallas sokaklarında savaşmaktan daha kârlı olduğudur.

Batılı kaynaklara göre terörle mücadelede zafer kazanmak, İslam faşizminin bertaraf edilmesi ile mümkündür. Görüldüğü gibi batının doğuya bakış açısında hiçbir değişiklik yoktur, ana amaç petrol gelirlerinden azami rantı sağlamaktır bunun için şeyhlerin, kralların hatta mollaların önünde tesettüre dahi girilebilir, şerbet içilebilir. Terörün merkezi olarak en büyük darbeyi alan ve mezhep savaşlarına dönüşen, bölünmenin eşiğine gelen Irak örneği batının doğu üzerinde oynadığı geleneksel stratejinin en somut güncel örneğidir, esasen Türkiye'de bu halkanın dışında değildir.

Berlin duvarı yıkılıp Sovyet tehdidini üzerinden atan batının, Türkiye ile olan ilişkilerindeki değişim bunun tipik bir örneğidir. NATO da Amerika Birleşik Devletleri'nden sonra en güçlü orduya sahip olan Türkiye, terörle mücadelesinde ne yazık ki yalnız bırakılmış hatta bunun da ötesinde müttefiklerini karşısında görmüştür. Sovyet tehdidine en yakın NATO ülkesi olan Almanya, Türk Silahlı Kuvvetleri'ne en fazla yardım eden ülkeler arsındayken, tehdidin ortadan kalkması ile birlikte verdiği silahların teröristlere karşı kullanılmasına karşı çıkmıştır ve bu nedenle Türkiye Sovyet Rusya'dan silah almak zorunda kalmıştır. Diğer müttefik ülkelerin tutumu da bundan farklı olmamıştır. Uluslararası ilişkilerin karşılıklı menfaat esası üzerine kurulu olduğu gerçeği ne yazık ki göz ardı edilmiştir.

Bir zamanlar kapitülasyonlarla kalkındırdığımız Fransa, ittifakçıların Alman sempatisi ile kaybettiğimiz imparatorluk toprakları hâlâ ders olmamıştır. Yukarı da belirttiğim gibi Berlin duvarı sonrası başlayan detant döneminde, batının bir zamanlar NATO'nun kalesi olarak nitelendirdiği Türkiye, birdenbire tipik İslam devleti listesine iade edilmiştir. Bu durum

1992 yılında başlayan Amerika Birleşik Devletleri, Irak çatışmasına kadar devam etmiş ve Türkiye jeopolitik konumu gereği en saygıdeğer müttefik listesine dönmüştür. Bu aşamada da dönemin hükümetleri kısır politikalarla çatışmaya girmediği halde savaştan en zararlı çıkan ülke olmuştur. Ortadoğu ülkeleri ile olan ticaret tamamen durmuş, Irak ordusundan kaçan 300.000 mültecinin sınırı aşması ile esasen bozuk olan ekonomi enflasyona esir düşmüştür. Savaş sonrası Türkiye'nin müttefiklerine sağladığı büyük katkılardan dolayı ödüllendirilmesi gündeme gelmiş ve Amerika Birleşik Devletleri başkanlığında Suudi Arabistan, Kuveyt, Birleşik Arap Emirlikleri oluşturdukları fona 3,5 milyar dolar katkıda bulunmuşlardır. Bu paranın ekonomiye gideceği beklenirken, 80 adet ilave F-16 uçağının alımında kullanılmış ve bir anlamda Amerika Birleşik Devletleri'ne girdi sağlanmışır.

Uluslararası terörizmle mücadelede ana fikir iki ana noktada odaklanmaktadır;

1. Batı medeniyetinin politik isteklerini uygulamak,
2. Kısa vadede İran'ın, Irak'taki terörist gruplara mali ve silah desteğine mani olmak ve bunlarla birlikte İran'ın nükleer programını önlemek.

Irak Savaşı'nda bugüne kadar 5000'in üzerinde Amerikan askeri öldü, Vietnam Savaşı'nda ise kayıplar 58.000 civarındadır.

Buna karşın Irak Savaşı'nın maliyeti Vietnam'ın maliyetini geçmiştir. Terör Irak'ta yok edilemezse -ki bunun kısa hatta orta vade de mümkün olamayacağı görülmektedir- terörün başarısı söz konusu olacak ve terör savaş alanını daha da genişletecektir.

Irak'taki savaşın bir diğer özelliği; çarpışan askerlerin sözcülüğünü diplomatlar, politikacılar ve hukukçular yapmaktadır ve bunların yaptıklarının askeri korumakla hiçbir ilgisi

yoktur. Tek amaç Ortadoğu'daki güvenilmeyen rejimleri İsrail ile pazarlık masasına oturtmaktır. Durum Vietnam'da da daha farklı olmamış, asker kendi taktik değerlendirmelerinin dışında bırakılmış ve stratejiler Amerikan kongresi ve kongre komisyonlarınca dikte ettirilmiştir. Bunda en büyük etken politikacıların İsrail yanlısı tutumlarıdır. Bu nedenle Ortadoğu sorunlarının odak noktasında iki ülke rol almaktadır; İran ve İsrail. Tarafsız gözlemciler göre koalisyon güçleri Irak'ta kesin bir zaferle ayrılmazlarsa, terörle savaşın sınırı Amerika sınırlarına kadar dayanır. Irak'ta bir gerilla savaşı başlamıştır, gerilla savaşıyla mücadelenin taktikleri askerin kontrolüne bırakılmalıdır.

Bu anlamda ilk adım Al-Sadr'ın kontrolündeki yaklaşık 60.000 kişilik mehdî ordusu silahlarından arındırılmalı ve Irak ordusu güçlendirilerek kendi mücadelesini tıpkı İsrail gibi üstlenmelidir.

PKK VE TÜRKİYE

*İnsanoğlunun yaradılışından beri, savaşlar devam ediyor,
ve bunda değişikliğe dair hiçbir iz de yoktur.*

Gustave La BON

Washington'da sivil ve asker çevrelerinde hâkim olan kanaat Türkiye, Kürdistan İşçi Partisi'ne (PKK) ve Türkiye karşıtı Kürdistan devleti kurma gayreti içerisinde olan Kürt gruplara karşı sınır ötesi bir harekâta hazırlanmaktadır. ABD, Kuzey Irak ve Türkiye içerisinde barınan bölücü PKK ve onun yandaşları ile yapılacak bir mücadelede Türkiye'yi destekleyecektir.

ABD bu desteği açıkça belirtmemekle beraber bunu tüm Irak operasyonunda takip ettiği zamanı satın alma taktiği diğer bir deyimle oyalama politikasının bir parçası olarak kullanılmaktadır. Türkiye'nin koalisyon güçlerinin Irak'taki ortak harekâtına katılmama kararının doğal sonucu olarak başta ABD'nin de desteklediği Kuzey Irak Kürtlerinin başlangıçta otonom bir bölge ve sonunda da müstakil devlet olma hedeflerine ulaşma yolunda büyük kolaylık sağlamıştır.

ABD'nin terör listesinde önde gelen uluslararası terör örgütü konumunda olan PKK'nın faaliyetleri, Irak harekâtında ABD'nin göz yumması ile artmış ve bölgedeki dengelerin süratle değişimi karşısında Türk Devletinin bekasını etkileyen en tehlikeli ve öncelikli tehditlerin başına geçmiştir. Tehdit sadece PKK değil, Kürt devletidir.

Kürtler Kuzey Irak, İran, Türkiye ve Suriye'ye yayılmış geniş topraklar üzerinde yaşayan etnik bir gruptur ve adı geçen ülkelerin hiçbirisi bölgede müstakil bir Kürt devletinin kurulmasını istememektedirler, aksi halde bu, peşinen toprak kaybını kabullenmiş olmak demektir. Türkiye'nin PKK'ya karşı planladığı askeri bir harekâtın esas gayesi Kuzey Irak'taki Kürt devleti oluşumunu engellemektir. Bugün milli birliğini tesis etmekte aciz kalan Irak'taki Şii ve Sünni grupların da Kuzey Irak'ta bir Kürt devleti kurulmasına karşı oldukları bilinmektedir. Ancak İran destekli direnişçilerin koalisyon kuvvetleri ile sürmekte olan mücadelede öncelik, Irak birliğinin yeniden kurulmasıdır.

Türkiye'nin Irak harekâtında taraf olmaması ABD tarafından bir intikam alma senaryolarına dönüşmüş ve Türkiye'nin yarım asırdır NATO müttefiki ve bunun da ötesinde stratejik ortak olarak ABD'ye sağladığı desteğin göz ardı edilmesi sonucunu doğurmuştur.

Türkiye, Kore Harbi de dahil olmak üzere ABD'nin müdahil olduğu deniz aşırı hareketlerinde en sadık müttefiki olarak hep yanında yer almış ve büyük başarılarla imza atmıştır. Kore'nin yanında, Bosna, Somali, Lübnan, Afganistan örnekleri halen hafızalardaki yerini korumaktadır.

Türkiye'nin PKK terör örgütü ile son yirmi yıldır sürdürdüğü silahlı mücadelede ne yazık ki müttefiklerinden olması gereken desteği görememiş tam aksine NATO'ya tahsisli silâhların terör örgütüne karşı kullanılmasına da karşı çıkmışlardır. Oysaki 1970-80'li yıllarda Avrupa'yı titreten Bader Meinhof ve Red Brigade (Brigade Rosso) terör örgütleri ile mücadelede her türlü işbirliğini gerçekleştirmişlerdir. Hapishanelerde astıkları terör militanlarına intihar süsü de vermişlerdir.

Bugün de Türkiye kendisine yönelik PKK terör örgütü ile mücadelesinde ne yazık ki bizzat müttefikleri tarafından

yalnız bırakılmıştır. Böylece bölgede yeni arayışlar kaçınılmaz olmuştur.

Ortadoğu'da her bunalımda kendisinden fedakârlık beklenen Türkiye, cezalandırılan ülke konumuna girmiştir. Her iki Irak harekâtında da en büyük ekonomik kaybı Türkiye yaşamıştır.

ABD'nin bölgeye uyguladığı ambargoların ilk hedefi yine Türkiye olmuştur; körfez ülkelerine yapılan ihracatın kapanması, sınırları içerisine göç eden yüzbinlerce mültecinin yüklediği külfet esasen kısıtlı olan mali imkânlarını olumsuz yönde etkilemiş ve ekonomiyi durma noktasına taşımıştır.

1992'de, birinci körfez harekâtı sonunda Türkiye'nin kayıplarını karşılamak üzere ABD liderliğinde petrol zengini Arap ülkelerinden sağlanan 3.5 milyar doların ekonomiyi desteklemesi beklenirken yine ABD ile ortak üretilen F-16 uçaklarının tedarikinde kullanılması gerçek amacın ne olduğunu açıkça göstermektedir.

ABD birinci körfez harekâtında da Kuzey Irak'taki Kürtlerle yakın temasa geçmiş ve Saddam rejimine karşı ileride otonom bir yönetime, sonunda da müstakil bir devlet kurmalarına yol açacak desteği başlatmıştır.

Türkiye bu gelişmeleri endişe ile takip etmiş ve 1990'da sınır ötesi operasyonlarla PKK'ya harekâtlar icra etmiştir.

Türkiye'nin ABD'ye sağladığı kolaylıklara karşı, bölgeye sevk edilen Türk birliklerini kabullenen ABD, bugün için kendisinin dahi terör listesinde yer alan PKK terör örgütüne karşı yürütülen mücadelede tarafsız kalmanın ötesinde, bölgede kurulmakta olan bir Kürt devleti ve onun silahlı militan gücü PKK'ya dolaylı olarak destek vermektedir ve bu strateji ile zamanı satın almaktadır.

Türkiye, Kuzey Irak'ta ABD'nin neden olduğu boşluğun yarattığı kaostan yararlanmak isteyen PKK'ya sınır ötesi bir hareketin kaçınılmaz olduğu kanaatindedir ancak bu noktada Türk Silahlı Kuvvetleri ile siyasi irade arasında tam bir mutabakatın var olduğu söylenemez. PKK teröründeki tırmanış ABD'nin tüm engellemelerine karşın ABD'ye rağmen bir harekâtı icra aşamasına getirmiştir.

ABD'nin Irak harekâtı tüm çabalara rağmen her geçen gün ABD aleyhine bir seyir takip etmekte ve Amerikan kamuoyundaki huzursuzluk, kaybedilen her Amerikan askeri ile birlikte bir çığ gibi artmaktadır. Yaklaşan seçimde kazanacağına muhakkak gözüyle bakılan demokratların kullandığı en etkili slogan, Irak'taki Amerikan varlığının en kısa zamanda sona erdirilmesidir.

Şimdi Irak'ta, Amerika sonrası geleceğe yönelik planlar yapılmakta bu aşamada da Türkiye'nin bölgedeki rolü, Pentagon generallerini yeni stratejiler üretmeye sevk etmektedir. Türkiye her şeyden önce güvenilirliğini defalarca kanıtlamış bir müttefikdir ve izole edilmesi akılcı değildir.

ABD'nin Kuzey Irak'ta sürdürdüğü politika Türkiye'yi kendisinden doğal olarak uzaklaştırmıştır, stratejistlerin üzerinde mutabık olduğu gerçek ise, Türkiyesiz bir Ortadoğu'nun düşünülemeyeceğidir. Bu konuda askerler politikacı-lardan daha realist düşünmektedirler.

Irak batağından kurtulmakta kararlı olan ABD'nin bölgede İsrail'e biçtiği misyon sadece ileri bir karakol olmaktan öteye geçemez. ABD ve İsrail arasında imzalanan 30 milyar dolarlık karşılıksız silah tedarik anlaşması da bugüne kadar olanlar gibi kronikleşmiş etnik çatışmalara çare olmaktan uzaktır. Görünen o ki ABD artık bölgede etkin bir güç değildir.

ABD, II. Dünya Savaşı'ndan bugüne kadar girdiği hiçbir ülkede sulh ve sükûn sağlayamamıştır. Kaldı ki Irak'a girme

nedeni de bir varsayımdan öteye geçememiş ve mutlak bir hezimetle kaçınılmaz sona doğru hızla gitmektedir.

ABD'nin, artık, Türkiye'yi kendi güvenliği için girişeceği bir sınır ötesi harekâtı önleyebilecek mantıklı bir nedeni yoktur. Kendi terör listesinde de yer alan PKK için Türkiye ile karşı karşıya gelmek ABD'nin bölgedeki geleceği için yapabileceği en büyük hata olacaktır. Iraklılar artık, ABD'nin haklarını koruyabilecek durumda olmadıkları bilincindedir ve bu boşluğu, İran doldurma yolunda oldukça mesafe kat etmiştir.

Bölgede ABD'nin güvenebileceği tek ülke Türkiye'dir. ABD'nin Irak'ta uyguladığı ancak başarılı olduğu tartışılabilir taktiği; zamanı satın almaktır. Bu bağlamda zaman zaman PKK'nın bir terör örgütü olduğunu en yetkili ağızlardan beyan etmek ancak Kürt varlığına ve onun Türkiye üzerindeki niyetlerini görmezden gelmek, Türkiye'ye hak verir görünüp Kuzey Irak'ta Türkmen varlığını göz ardı etmek, oysa, bilinen gerçek ise PKK'nın, tüm inkarlarına rağmen kurulmakta olan Kürt devletinin silahlı gücü olduğudur. Bu gerçeği Kürt liderler dahi ifade etmekten kaçınmazken ABD bir iç harp endişesi ile olaylara bir süper güce yakışmayacak bir aldırılmazlıkla bakmaktadır.

Günde yüzlerce cana mâl olan çatışmaları gerek siyasal gerekse askeri açıdan iç harp dışında hangi terimle izah edilebileceği ciddi bir şaşkınlık örneğidir.

Irak operasyonunda kilit ülke Türkiye'dir. ABD 2009 başından itibaren Irak'taki birliklerini geri çekecektir, İran ise bölgede en güçlü ülkedir, orta vadede Irak'tan sonra körfez ülkelerini de içerisine alan geniş bir hinterlandta etkinliğini artıracak gibi yalnız Ortadoğu için değil tüm dünya dengelerini de etkileyebilecek yeni dengelerin oluşmasına neden olabilecektir.

Bu noktada Türkiye'nin rolü başlamaktadır. Osmanlı İmparatorluğu'nun 15. asırdan itibaren üç kıta üzerinde kurduğu hâkimiyet onu gerek askeri gerekse ekonomik yönden dünyanın en güçlü devleti konumuna getirmiştir. Ancak I. Dünya Savaşı'ndan itibaren cumhuriyet döneminde Türkiye'nin uluslararası politikası kendi sınırları içerisinde sulh ve sükunun sağlanması, uluslararası arenada ise global ve bölgesel paktlarla "*Yurtta Sulh, Dünyada Sulh*" ilkesi ile geç kalmış ulusal kalkınmasını tamamlaması esasına dayandırılmıştır.

Türkiye 2006'dan itibaren hızlı bir kalkınma trendine girmiş yıllık yüzde 5-8 kalkınma hızı ile dünyada 18. ülke seviyesine yükselmiştir. Türkiye, ekonomisi en gelişmiş İslam ülkesidir. Avrupa, Akdeniz ve Hindistan'a kadar uzanan coğrafyada %56 nüfusunun 40 yaşın altında dinamizmi ile en gelişmiş ekonomiye sahiptir.

Bu analiz sonucunda ABD'nin Ortadoğu'daki menfaatleri Türkiye ile Irak harekâtı öncesi mevcut olan yakın işbirliği ruhunun canlandırılması ve bölge geleceğinin bu esas üzerine yeniden gözden geçirilmesidir. Böyle bir süreçte ABD'nin Türkiye'nin kendi güvenliği için bir tehdit olarak algıladığı Kürt devleti ve onun doğal uzantısı PKK terörünün bertaraf edilmesi yönünde alacağı askeri ve siyasi önlemleri desteklemek en akılcı yol olacaktır. Esasen ABD'nin geçmişte menfaatleri söz konusu olduğunda anlaşmazlıkları kolayca rafa kaldırdığı bilinmektedir.

Yukarıda sayılan nedenlerle ABD yönetimi, kendisinin de uluslararası terör örgütü olarak ilan ettiği PKK'ya karşı Türkiye'nin adeta kemiğe dayanan bıçak olarak tanımladığı sınır ötesi sınırlı harekât teşebbüsü karşısında dayatmacı tutumunu bırakmış daha da öteye geçerek, gerek Kuzey Irak hava sahasının serbest bırakılması ve gerekse bölgeye yö-

nelik istihbarat bilgilerinin paylaşılması gibi olması gereken ittifak işbirliğini hayata geçirmiştir.

Böylece bölgede PKK teröristlerine adeta göz yumarak, destek anlamı taşıyan davranışlarının uluslararası arenada yarattığı olumsuz eleştirilerden de önemli ölçüde kurtulmuştur. Terörden en fazla zarar gören ülkelerden biri olan ABD için bu önemli bir kilometre taşıdır.

PJAK VE İRAN

*Komutanı aslan olan koyunlar ordusu,
Komutanı koyun olan aslanlar ordusunu yener.*

İran Atasözü

PJAK (Kürdistan Özgür Yaşam Partisi), PKK'nın İran'daki uzantısıdır ve İran'da en hızlı büyüyen terör örgütüdür. Tehlikenin boyutlarını sezen İran rejimi örgüte yönelik operasyonlarını özellikle 2007 yılı içerisinde hızlandırmıştır. PJAK da PKK gibi Irak'ın kuzeyinde Kandil Dağı civarında üslenmiştir ve eğitimini PKK ile beraber almaktadır. 2007 yaz aylarında İran Kandil Dağındaki kampları bombalamıştır. PJAK terör örgütü, İran içerisinde özellikle de İran'ın Irak hududuna yakın bölgelerinde faaliyet göstermekte Kürt milliyetçiliğini tetiklemektedir.

Kuzey Irak'taki otorite boşluğundan faydalanarak ABD'nin de desteği ile özerk bölge statüsüne kavuşan Kürt yönetiminin, gerek İran, gerekse Türkiye'nin PKK ve PJAK'a karşı giriştiği operasyonlardan rahatsız olduğu son zamanlarda dünya kamuoyunu kışkırtma stratejilerinden anlaşılmaktadır. Ancak, her iki terör örgütünün de, Kürt yönetimi ile organik bağı tüm dünya tarafından bilinmektedir. Türkiye'nin PKK'ya karşı giriştiği operasyonlar karşısında, göstermelik PKK karşıtı zayıf önlemler, elde edilen kazanımların yakın gelecekte ABD birliklerinin bölgeden ayrılması ile tehlikeye düşeceği endişesinden kaynaklanmaktadır.

PJAK'ın son zamanlarda İran'da giriştiği terör eylemleri, İran'ın nükleer silah imali çalışmalarının hız kazanması, ge-

rek ABD, gerekse AB ülkelerinin, ambargo tehditleri ile sonuç alamamaları sonucunda PJAK'ı destekleme gayretlerinin neticesi olarak değerlendirilmektedir. PKK'da olduğu gibi PJAK üst düzey militanları AB ülkelerinde serbestçe dolaşıp örgüt propagandalarını yapabilmekte, iadeleri konusunda yapılan yasal başvuruları da insan hakları, demokrasi, fikir özgürlüğü bahaneleri ile yanıtızsız bırakmaktadırlar, diğer bir deyimle teröre, kendilerine zarar vermedikleri sürece destek vermektedirler.

ABD, PKK ve PJAK terör örgütlerine destek vermediklerini açıklamasına rağmen PKK'nın elindeki son model Amerikan silahlarının nasıl tedarik edildiklerini adı bir hırsızlık olayı olarak değerlendirmektedir.

İran yönetiminin değerlendirmesi ise daha farklıdır. ABD, Irak'ta uğradığı başarısızlığın sonucunda bölgede özellikle de İran'da PJAK terör örgütünü kullanarak petrol hatlarına sabotajlar düzenlemeyi hedef almaktadır.

Türk Silahlı Kuvvetleri'nin PKK terör örgütü kamplarına karşı icra ettiği sınır ötesi hava ve kara harekâtları sonucu Kuzey Irak'taki yerleşim birimlerini büyük ölçüde kaybeden PKK, şimdi de kurtarabildikleri teröristleri İran'daki PJAK kamplarına göndermekte böylece İran'daki molla rejimine karşı eylemlerin güç kazanmasına katkıda bulunmaktadır. PJAK terör örgütünün batı ülkelerinin terörist örgütler listesinde yer almaması da ayrı bir anlam kazanmaktadır. Denilebilir ki aynı gayeye hizmet veren bu iki örgüt adeta batının bölgedeki stratejik hedeflerinin korunmasında taşeron, besleme bir örgüt görünümündedir. Ne yazık ki, sayıları 6-8.000 civarında olan bu örgüte her türlü silah, mühimmat, lojistik desteği sağlayan kaynaklar, terörden en fazla zarar gören ülkelerdir. Bu da 21. yüzyılın yeni bir ayıbı, şimdilerde buna strateji diyorlar.

SONUÇ

*Biz bu doğayı atalarımızdan miras değil,
torunlarımızdan ödünç aldık.*

Kızılderili Atasözü

Sekiz yılını geride bıraktığımız XXI. yüzyılda ne yazık ki ademiyet, geçmiş asırlardan aşına olduğumuz sorunlarla, süratle yeni kaoslara koşmaktadır. 1989'da Berlin duvarının yıkılması ile başlayan Detant dönemi, silahsızlanma söylemleri, zengin-fakir dengesizliği, rantı dayalı bölgesel çatışmalar, global terörizm, ekonomik krizler, global kirlenme ve bunun doğal sonucu doğal afetler, soğuk savaşın yerini almış gözükmektedir. Terör yeni yüzyılın en kara yüzüdür. Petrol gibi tüm dünyanın ekonomisine yön veren stratejik enstrüman artık devlet destekli dev kartellerin, strateji belirleyici politikalarının kontrolünden çıkma trendine girmiştir. İletişim çağının doğal sonucu olarak teknolojinin geldiği nokta, gelişmişlerle, gelişmekte olanlar arasındaki bilgi hudutlarını da önemli ölçüde kaldırmıştır. Süper güçlerin XX. yüzyıldan görmeye alışkın olduğumuz, kendi ulusal çıkarları doğrultusunda, özellikle de petrol zengini Ortadoğu üzerindeki güç gösterileri de önemini kaybetme yönündedir. Amerika Birleşik Devletleri'nin Vietnam, Afganistan ve Irak'taki başarısızlıkları yeni bir direniş biçiminin oluşmasına zemin hazırlamıştır, bu da devlet destekli terörizmdir. Serbest piyasa ekonomisinin en tatlı rantı silah piyasasıdır. Bu piyasada biyolojik, kimyasal, nükleer, en gelişmiş klasik silahların satışı serbesttir, önemli olan paradır ve o da petroldür. 1993 yılında Bin

Laden'in, Rus Mafiasından 48 adet çanta nükleer bomba ve Ukrayna'dan 12-15 kilogram Uranyum-235 satın almış olması dahi insanlığın karşı karşıya kaldığı felaketin açık göstergesidir, bu bir Star Wars dizisi değil, bir var oluş savaşıdır ve de tüm insanlığın ortak kaygusu olmalıdır. Terör listelerinin başında yer almasına karşın, Türkiye'yi PKK ile mücadelelerinde yalnız bırakan batının, artık çuvaldızı ne yapacağını iyi düşünmesi gerekir.

En büyük kitle imha silahı olan atom bombasının dahi rayiç fiyatı bellidir, bir kilo/tonluğu 30 milyon dolardır. Rivayeti gerçekte örtüşen istihbarata göre Al Qaida'nın elinde de bu silahlar mevcuttur. Özellikle Ortadoğu ve Latin Amerika'da başlayan Amerika karşıtı hareketler açıktan meydan okuma, yerini son teknolojilerle destekli uluslararası terör eylemlerine bırakmıştır. Son Irak harekâtındaki başarısızlık terör gruplarına büyük cesaret vermiştir. Artık stratejistler, bundan sonraki 11 Eylül'lerin atom silahları ile de yapılabileceği ihtimalini ciddi olarak dikkate almak zorundadır.

Bu noktaya nasıl gelindiğinin detayları yukarıdaki bölümlerde bütün açıklığı ile anlatılmıştır. Nükleer silahlanma yarışı tüm hızıyla devam etmektedir. Zira süper güçlerin evrensel hegemonyasına karşı çıkabilecek en caydırıcı silah, nükleer silahlardır. İran, bu yarışta son dönemeci dönmüş ipi göğüslemek üzeredir.

İran, satın aldığı ve yakın gelecekte üreteceği kendi atom silahını bölgede kendisine en büyük düşman olarak gördüğü İsrail'e karşı kullanabilir mi? Ne yazık ki bu sorunun yanıtı, yukarıdaki bölümlerde izah edilen gelişmelerin ışığı altında -EVET-tir. Dünyanın bu en sorunlu bölgesinde Türkiye'nin dışında Demokratik, Laik yönetime sahip başka hiçbir ülke yoktur. Diktatörlerin neler yapabileceğini ise yakın tarihte Saddam Hüseyin göstermiştir. Bölgede petrol yollarının kontrolünü elinde tutan Amerika Birleşik Devletleri güçlerini

hiç sayarak Kuveyt'i işgal eden Saddam, çılgınlığının bedelini, bugün iç harbin ortasında kalan masum Irak halkına ödetmektedir. İran için de durum daha farklı değildir. İsrail'e yapılacak bir nükleer saldırının batıdan çok büyük tepki göreceği kesindir. Sonunda olan İran halkına ve çevre ülke halklarına olacaktır.

Tarihi, kültürel, dini ve sosyal değerleri ile asırlardır en yakın komşumuz olan İran ile geçmişte yaşadığımız bazı olumsuzluklara karşın Atatürk'le başlayan barış içerisinde birlikte yaşam sürecinde, ilişkilerde herhangi bir sorun yaşanmamıştır. Ancak ne Batı ne de İslam dünyası ile ulusal yararları doğrultusunda etkin bir politika geliştiremeyen Türkiye, sınır komşusundaki bu baş döndürücü gelişmelerin yakın gelecekteki etkilerinden en fazla zarar görecektir. Daha şimdiden batılı stratejistlerin "Türkiye topun ağzında" söylemleri İran'a karşı uygulanacak bir askeri müdahaleye Türkiye'nin de müdahil olabileceği sinyallerini vermektedir. İran, artık Ortadoğu'da bir güçtür, devrim yasaları tavizsiz uygulanmaktadır, kendi islami anlayışını bölge ülkelerine ihraç konusunda başarılı adımlar atmıştır. Amerika Birleşik Devletleri'nin, Ortadoğu politikasının karşısında tek güçtür, mevcut ve tahmin edilen petrol rezervleri ile dünya petrol piyasasına dolayısıyla dünya ekonomisine yön verebilecek ülkedir. Yeniden yapılanma sürecine giren Rusya Federasyonu ve üçüncü süper güç Çin ile fevkalade yakın ilişkiler içerisinde. Bu nedenlerdir ki Birleşmiş Milletlerin ambargo tehditlerinden de etkilenmemektedir.

Pentagon'da şekillenen İran'a saldırı planlarının yakın gelecekte dünyayı nasıl bir kaosa sürükleyeceğini tahmin etmek artık güç değildir. Gerçek olan, İran artık nükleer silah ailesine dahildir ve de uluslararası terör bu ailenin hayırsız evladıdır.

Kendi hukuk kurallarını en katı biçimde uygulayan batılı evrensel krallıkların yarattığı canavarların, birinci hedefleri ise onları yaratanların olacağı sahnelenen eylemlerden açıkça görülmektedir.

11 Eylül 2001'de Amerika Birleşik Devletleri'nde New York kentinde teröristlerin gerçekleştirdikleri ve asrın terör olayı olarak nitelendirilen eylemleri, batılı stratejistlerin deyişiyle bir "Büyük Gala"dır, ve bundan sonra yapabileceklerinin de somut örneğidir. Aynı anda, 4 yolcu uçağı kaçırılmış ve teröristler tarafından kokpite girilerek intihar bombacısı olarak uçurularak ülke için en büyük hayati önem taşıyan Dünya Ticaret Merkezi, Pentagon (Amerikan Savunma Bakanlığı) binalarına saldırılarda bulunulmuştur. Askeri stratejik değerlendirmeleri açısından planlama mükemmeldir, uzun vadeli bir planın kusursuz icrasındır. Bu saldırılardan beklenen hedef; Amerikan halkının direncini kırmak, İsrail ile olan ilişkilerini yeniden gözden geçirtmek ve Ortadoğu'dan çekilmeye zorlamak. Sonuçta bunlar gerçekleşmemiştir ancak ABD yönetimine global terörizm ve Ortadoğu politikalarına yeni bir bakış açısı getirmiştir; terör baş düşmandır. Amerika Birleşik Devletleri gibi kara, deniz ve hava sahaları çok geniş olan ülkenin sınırlarını korumanın güçlüğü yeni stratejilerin geliştirilmesini zorunlu hale getirmiştir. Terörle mücadelede istihbarat bilgilerinin toplanması, acil önlemlerin alınmasında fevkalade önem taşımaktadır. Bu nedenle gerek Amerika Birleşik Devletleri sınırları içerisinde gerekse deniz aşırı alanlarda radikal İslam hareketlerini eyleme geçmeden önce tespit ederek yok etmek öncelikli hareket tarzı olarak görülmektedir.

Bu önlem zincirinin diğer önemli eylemi ise en güç olanıdır. Terörü destekleyen ülkelere saldırmak, tıpkı Afganistan'da Taliban'a, Irak'ta Saddam Hüseyin'e, Libya'da da Kaddafi'ye olduğu gibi. İran'daki durum ise diğerlerinden

farklıdır. İran'da, 1979 yılından itibaren devam eden ve görünüşte halkın desteğini almış molla rejiminin bir saldırı ile ortadan kaldırılması mümkün görülmemektedir. Stratejistler, böyle bir değişimin İran halkının da destek vereceği bir halk hareketi ile mümkün olabileceği etrafında birleşmektedirler. Bu ise kısa hatta orta vadede imkânsız olarak değerlendirilmektedir. Özellikle şeriat hükümlerinin hâkim olduğu toplumlarda radikal düşüncelerin değişimi ancak onun kadar güçlü devrim niteliğindeki bir karşı hareketle mümkün olabilir. Buna en somut örnekse; muzaffer bir komutan, Batı alemine karşı kazanılan varolma savaşı kahramanı, cesaret, dürüstlük ve özveriye dayalı karizmanın arkasındaki Mustafa Kemal Atatürk devrimidir.

İran'a karşı yaptırımlar konusunda Amerikan Kongresinde de görüş farklılıkları vardır. Demokratların aşırı solcu kanadı İran ile ticaret yapan Avrupa ülkelerine memnuniyetsizliklerini açıkça ifade ederken, aynı zamanda Amerika yönetiminin, Amerikan çıkarlarına ters de olsa herhangi bir ülkenin işlerine müdahalesinin derin olumsuzluklara neden olduğunu ve uluslararası çıkarlarını menfi yönde etkilediğini kabul etmektedirler. Bu politika Watergate olayından sonra gündeme gelmiş ve tartışmalara neden olmuştur.

Kongredeki Cumhuriyetçilerin aşırı sağ kanadının ise mollalara bakış açısı daha da ilginçtir; Mollalar anti demokratik de olsalar, özgürlükleri kısıtlasalar da, Amerika'nın global siyasetine ve güvenliğine açık tehdit oluşturmadığı sürece dikkate alınmamalıdır. Her iki kanadın birleştiği ortak nokta ise İran'a karşı askeri bir harekâtın molla yönetimini uzaklaştırmakta yeterli olamayacağıdır. İstihbarat kaynaklarının kanaati ise; mollaların kesinlikle İran halkı tarafında istenmediği ancak yönetimin uyguladığı acımasız baskı nedeniyle bir başkaldırının mümkün olamadığı yolundadır.

Amerikan Kongresi, İran'daki yönetim karşıtı özgürlük-çü oluşumları desteklemek için bir dizi önlem alma kararı almıştır:

-Amerikan Dışişleri Bakanlığı, İran'da yayın yapan radyo ve televizyon gibi yayın araçları ile İran halkına özgürlük-çü fikirleri aşılayacaktır. İlk etapta 100 milyon dolar, İran'daki molla karşıtı kişi ve gruplara tahsis edilecektir.

-Amerika Birleşik Devletleri'nin tüm dünyadaki diplomatik temsilciliklerinin, İran'daki molla rejiminin devrilmesi için bölgelerinde politika üretmeleri sağlanacaktır.

-Molla rejiminden kaçarak Amerika Birleşik Devletleri'nden sığınma hakkı isteyen İran vatandaşlarına azami kolaylık gösterilecek ve parasal yardımda bulunulacaktır.

-İran'da faaliyet gösteren ve özgürlüğü, kadın haklarını, dini özgürlüğü, fikir özgürlüğünü, ekonomik fırsat eşitliğini destekleyen kişi ve gruplara yardım edilecektir.

-Mollalar yönetiminde kaldığı sürece İran'ın uluslararası ticaret organizasyonlarına alınmasının önü kesilecektir.

Sokaktaki Amerikalının ise en büyük kaygısı ne enflasyon, ne işsizlik, ne de gençliği zehirleyen uyuşturucu belasıdır, sadece TERÖR'dür. Bunda da haksız değiller, terör örgütlerinin ellerinde nükleer bombalar da dahil her türlü kitle imha silahı mevcuttur ve de amaç sadece öldürmeye yönelik terördür.

CIA direktörü James Woolsey, İran Cumhurbaşkanı Ahmedinecat'ın strateji danışmanı Hassan Abbas'ın defalarca ifade ettiği bir iddiaya atıfta bulunarak, Amerika Birleşik Devletleri'nde ve Batıda toplam 29 stratejik hedefin tahrip edilmesi halinde Batının dizleri üzerine çökeceğini, bu gerçekleştiği zaman ise başka hiçbir gücün savaşma cesareti gösteremeyeceği yolundaki söylemlerine dikkat çekmektedir. İ-

İran'ın nükleer bombalara sahip olması halinde -ki en güvenilir kaynaklar bunu doğrulamaktadır- kullanılsın veya kullanılmasın demoklesin kılıcı gibi Batının tepesinde her an bir şantaj unsuru olarak kullanılacaktır. Batının tüm güç ve yapısal dengelerini sarsacak böyle bir gelişme, dünya nimetlerinden azami refah sağlayan batı insanının en büyük endişe odağıdır. Batı insanı ölmek değil, yaşamak istiyor, oysa İranlı liderler için ölmek bir hayat felsefesidir, dünyadaki yaşam cennete bir hazırlıktan başka bir şey değildir. Cennette ise 72 bakire kız onlara ikram için bekliyor olacaklar. İran kaynaklı terör Ortadoğu'da durdurulamaz ise Amerika Birleşik Devletleri, Avrupa ve İsrail, İran'ın nükleer saldırılarından kurtulamayacaklardır. Bu nedenle İran, XXI. Yüzyılın en potansiyel tehdidi olarak Batının korkulu rüyası olmaya devam edecektir. Al Qaeda'nın basın sözcüsü Abu Gheith'in Dünya Ticaret Merkezi'ne yapılan saldırılardan sonra yaptığı açıklamada, bu ve bunun gibi saldırılarda asgari 4 milyon Amerikalının öldürülmesinin hedeflendiğini, böylece Amerika'nın Ortadoğu'da öldürdüğü 4 milyon Müslüman'ın intikamının alınacağını belirtmiştir. Bu dahi gidişin vahametini açıkça ifade etmektedir. İddianın dini bir hesaplama üzerine oturtulmuş olması ciddiyetin boyutlarını gözler önüne sermektedir.

Bütün bu gelişmelerin odak noktasında İslam alemi ise, başta geleneksel mezhep çatışmaları, rant bölüşümü, amacı belli olmayan abartılı silahlanma yarışına, akıl almaz petrol dolarlarını hovardaca harcamaktadır. Suudi Krallığı, bu yarışta en önde olmanın kendisine İslam dünyasında prestij kazandıracığı inancındadır.

Bu bağlamda Suudi Arabistan hükümeti Pakistan'ın nükleer programını, küçümsenemeyecek fonlarla desteklemiştir. Pakistan'ın nükleer programının babası sayılan Dr. Abdulkadir Khan'ı, Suudi Arabistan'a davet eden Prens Sultan, Pakistan'daki nükleer zenginleştirme tesislerini ziyare-

tinden sonra 1,2 milyar dolar ham petrol ile programı desteklemekten de geri kalmamıştır. Aynı dönemlerde ise Khan'ın, İran nükleer programının baş eğitimsi olduğu da tüm batı dünyası, özellikle de Amerikan istihbarat birimleri tarafından bilinmekteydi.

Uluslararası serbest piyasalarda, zenginleştirilmiş, uranyum, santrifüjler, çanta nükleer bombalar ve füzelerin promosyona çıktığı günümüzde, intihar bombacılarının elinde atom bombalarının da olabileceği gerçeğine kendimizi alıştırmamız gerekiyor, tedbir ise ticari sır olarak Birleşmiş Milletler Atom Enerjisi Komisyonu'nun faaliyet raporlarındadır;

-Gelişmeler yakından takip edilmekte,

-Görüşmeler devam etmekte,

-Tesislerin nükleer silah üretimine yönelik olduğuna dair kanıtlar yoktur.

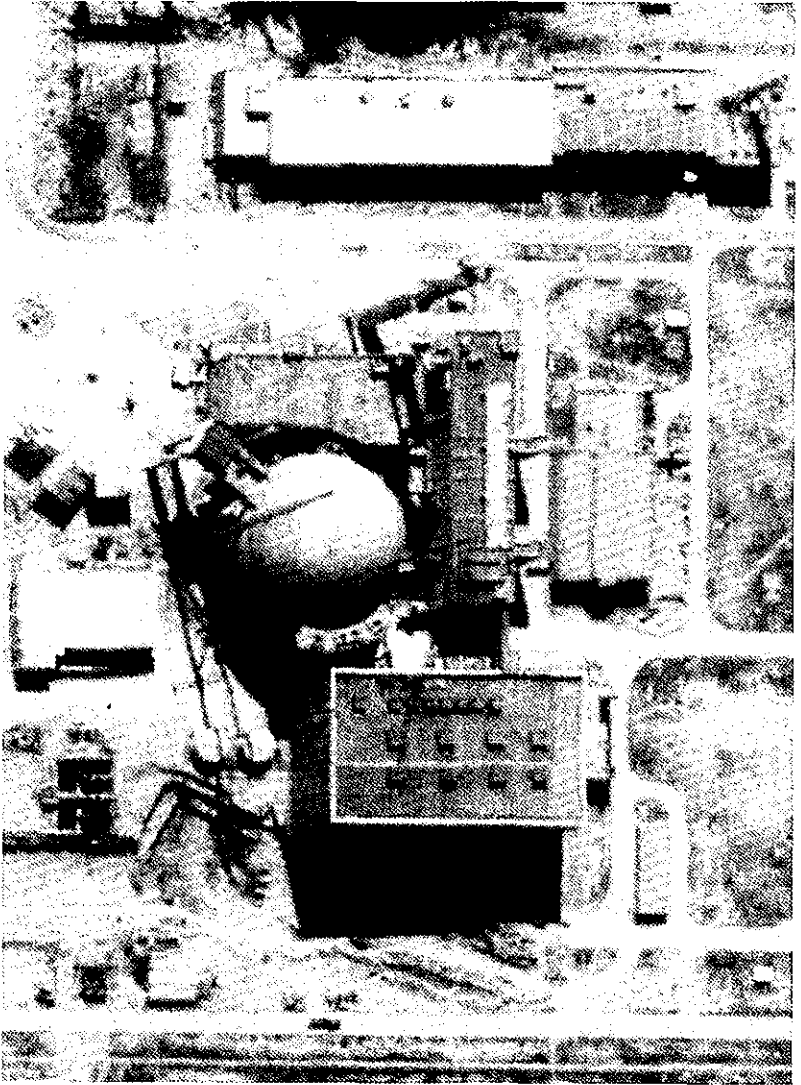
Bu ve bunun gibi klasik demagojiler, ne yazık ki dünyamızın küresel ısınma, açlık ve salgın hastalıklarla mücadelesinde ümit vermekten uzaktır. Esasen küresel kirlenmeye karşı kolektif mücadele ve önlemleri hedefleyen, Kyoto Anlaşmasını dahi imzalamayan güçlerden fazlası da beklenemez, artık para gücün emrinde değil güç paranın emrindedir. Milyonlarca insanın açlıktan, AIDS'ten, etnik çatışmalardan telef olduğu yaşlı dünyamızın kaymağını yiyen Avrupa Birliği ve yeni dünya Amerika Birleşik Devletleri'nde bir yılda makyaj malzemesi için 18 milyar dolar, hayvan maması için 17 milyar dolar, parfüm için 15 milyar dolar harcanmaktadır. Oysa, Afrika'daki açlığın önlenmesi için sadece 19 milyar dolar, her çocuğun aşılınması için 1,3 milyar dolar, temiz su için 10 milyar dolar yetmektedir. 2007 yılında dünyada silahlanmaya harcanan para 1,34 trilyon dolardır. Bunun 500 milyar doları Amerika Birleşik Devletleri tarafından harcanmıştır. Medeniyetin geldiği son aşama budur: TEK DİŞLİ CANAVAR.

KISALTMALAR

AECM	İran Atom Enerjisi Kurumu
AIC	Amerikan-İran Kurulu
AID	Uluslararası Yardım Ajansı
AIG	Uluslararası Amerikan Grubu
AIPAC	Amerikan-İsrail Halkla İlişkiler Komitesi
CAIR	Amerikan-İslam İlişkileri Kurulu
CSIS	Strateji ve Uluslararası Çalışmalar Merkezi
EIA	Enerji Bilgi Ajansı
HEU	Yüksek Derecede Zenginleştirilmiş Uranyum
IAEA	Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı
IDF	İsrail Savunma Kuvveti
INC	Irak Ulusal Meclisi
IROC	İran Devrim Muhafızları Birliği
MOIS	İran İstihbarat Bakanlığı
NATO	Kuzey Atlantik İttifakı
SAVAK	İran Gizli Polisi
WMD	Kitle İmha Silahı
WTC	Dünya Ticaret Merkezi

Bushehr Uranyum Zenginleştirme Tesisleri

Bushehr Uranyum Zenginleştirme Tesisleri

İsfahan Nükleer Tesisleri Yer Altı Girişleri

Natanz Uranyum Zenginleştirme Tesisleri

KAYNAKÇA

THE IRAN THREAT.....ALIREZA JAFARZADEN
ATOMIC IRAN.....JEROME R. CORSI
THE FINAL MOVE BEYOND IRAQ.....MIKE EVANS
MILITARY BALANCE

**ZÜBEYİR BATUR'UN
KASTAŞ YAYINEVİ'NDEN ÇIKAN
DİĞER KİTAPLARI**

BİR SAVAŞ PİLOTUNUN ANILARI

Her Türk vatandaşı kız-erkek gençlerin hayalinde pilot olmak vardır. Türk Hava Kuvvetleri gençleri bağrına basarak pilot olmanın herkese açık kapısıdır. Hava Harp Okulu'na girince, gençler ancak emelinde kavuşur, kendini bulur.

Bu kitabın yazarı (E) **Hava Pilot Albay Zübeyir Batur** da Allah vergisi sesi nedeni ve ailesinin önerisi üzerine kendini konservatuarda bulur. Çok başarılı 2. sınıf öğrencisi iken hep havalara bakan gözleri bu sefer kendi iradesi ile O'nu Hava Harp Okulu'na götürür. 1957 yılında üniformasını giyince ailesi de bağrına basar.

Bu kitap küçük hacimli olmasına rağmen 28 yıl savaş pilotu olmanın öyküsüdür. Zübeyir Batur'un şahsında her genç savaş pilotu brövesi takıldığı anın heyecanını, aynı zamanda yaşamış gibi olur.

Günümüzde İstanbul Atatürk Havalimanı'na 2 dakikada bir inen ve kalkan uçakların pilotları yüzlerce insanın sorumluluğunu taşır ama savaş pilotunun sorumluluğu vatani havadan korumaktır. Hedefte darbeyi indiren uçaklarda bir pilot vardır. Yardımcıları, kendi yeteneği ve vatan aşkıdır.

Zübeyir Batur'un 28 yıllık yaşam öyküsü savaş brövesini takmakla kalmaz. Hocaları gibi kendisi de hoca olur. Niçe nice gençlerin brövelerini takma şerefine erişir. Bu tutkusuyla Hava Harp Akademisi'ne girmesi için bile zamanı yetiştirmez. Filo komutanlığı, yurtiçi-yurtdışı görev yaptığı süreçte tanık olduğu ve kader birliği yaptığı filo arkadaşlarıyla paylaştığı olaylar üzerine anıları ve yorumlarıyla Zübeyir Batur sizlerle...

HİCİV VE MEYHANE SOHBETLERİ

İki bölümden oluşan, birbiri ile özdeşleşen Hiciv ve Meyhane üzerine meraklı okurlarımıza sunulan bu kitabın içeriği:

Bir kişiye, bir fikre, bir alışkanlığa ve çağdaşlaşmaya karşı, sosyal ve kültürel farklılıklara halkımızın tepkisini içeren Hiciv birinci bölümde, Meyhane ikinci bölümde ayrıcalı yerini alan bu kitapta:

Çağdaş yaşamaya, iyiye, daha iyiye, güzele, daha da güzele aşık halkımızın beklentilerine ters düşen; padişahlara, vekil ve vüzera tüm yöneticilere tepkisini gelmiş geçmiş hiciv ustaları Nefi, Çetin Altan'ın seçme şiirsel hicivleri sizlerle...

İkinci bölümün içeriği:

“Adabına göre mey içilen mekânları kapsayan meyhane...”

İçmesini bilmeyenlere evet içki haramdır. İçmesini bilen akşamcı halkımızın, özellikle iş adamları, sanatçılar ve yazarların feyz aldığı ilham kaynağı sohbet sofralarında hiciv adanını öğreten okul, tabiri caizse akademisi meyhanede helal olsun, içmesini bilmeyenlere haram olsun. Etki ve tepkilere geniş yer verilen sohbetler.

- Yayına Hazırlanan çıkacak olan eseri
TÜRK MİTOLOJİSİ

**KASTAŞ YAYINEVİNDEN
ÇIKAN KİTAPLAR DİZİSİ**

TÜRK SAVAŞLARI DİZİSİ

1. Anadolu İhtilali – Sabahattin Selek
2. Ana Hatlarıyla Türk İstiklal Harbi – İsmet Görgülü
3. Avrupa’da Yüzbin Türk Askeri – Şefik Ertem
4. Balkan Savaşı – İbrahim Artuç
5. Balkan Acıları – Stephane Lauzane
6. Birinci Cihan Harbi – Mahmut Boğuşlu
7. Birinci Dünya Harbinde Türk Savaşları- Mahmut Boğuşlu
8. Büyük Dönemeç Sakarya Meydan Muh.- İbrahim Artuç
9. Büyük Taarruz Başkomutanlık Mey. Muh – İbrahim Artuç
10. 1915 Çanakkale Savaşı – İbrahim Artuç
11. Çanakkale Askerine Rütbe Gerekmez-Sezen Özol
12. Çanakkale Ask. Rütbe Gerekmez Piyesi – S. Özol
13. Çukurova Faciaları ve Urfa’nın Kurtuluşu-A. Saib Ursavaş
14. Dağların Gözyaşları G.doğu Anad. Terörü-N. Ucuzsatar
15. Debboy Önünde Diken. Tütüncülerin Direnişi-Sezen Özol
16. Destanlaşan Gemiler – Erol Mütercimler
17. Dünden Bugüne Bahriyemiz – Nejat Gülen
18. Destanlaşan Çanakkale Savaşları – Turhan Seçer
19. Gaziantep Savunması – Lohanizade M. Nurettin
20. Hamidiye Geliyor – M. Semih Arıcı
21. Kurtuluş Savaşı Başlarken – İbrahim Artuç
22. Kurtuluş Savaşının Zorlu Yılları-İbrahim Artuç
23. Kurtuluş Savaşçıları – Sezen Özol
24. Kurtuluş Savaşı ve Atatürk – M. Orhan Bayrak
25. Kurtuluş Savaşının Mali Kaynakları-Alptekin Müderrisoğlu
26. Kıbrıs Barış Harekâtı Günlüğü – Sezen Özol
27. Kıbrıs’ta Savaş ve Barış – İbrahim Artuç
28. Kıbrıs’ta Kan Gözyaşı ve Barış – Said Arif Terzioğlu
29. 1960 Kıbrıs Cumhuriyeti – Sabahattin Egeli
30. Kore Savaşlarında Mehmetçik – İbrahim Artuç
31. Mavi Çiçek Timi – Berkant Karakaya
32. Mudanya Mütarekesi – A. Öner Pehlivanoğlu
33. Plevne Meydan Muharebesi- Yzb.Von Herbert
34. Sakarya Meydan Muharebesi Günlüğü-A. Müderrisoğlu
35. Sakarya’dan Lozan’a – Dr. Veli Yılmaz
36. Sarıkamış Dramı – Alptekin Müderrisoğlu
37. Sarıkamış Kaymakam Şerif Beyin Anıları - Murat Çulcu
38. Şanlı Bahriye – Nejat Gülen
39. Tekrar Başımıza Gelenler – H. Cemal
40. Türk Savaş ve Barışları – M. Orhan Bayrak
41. Yeniden Doğuş –Türkçe ve İngilizce- İbrahim Artuç (2-c)
42. Yirminci Yüzyıl Savaşları – Mehmet Tanju Akad (2-c)

TARİHSEL ARAŞTIRMALAR DİZİSİ

1. Anılarımda 27 Mayıs Yassı Ada – N. Gülen
2. Antik Çağda Demokrasinin Doğuş Öyküsü –Y. Şahin Anıl
3. Belgelerle Ermeni Olayları - T. Erbenği -.E. Kutluğ
4. Bir Ermeni'nin Anılarında Azerbaycan Olayları
5. Cehennem Makinesi – Murat Çulcu
6. Cumh. Kurulduğu Yıl Türkiye Ekon.- A. Müderrisoğlu
7. Ermeni Entrikalarının Perde Arkası - M. Çulcu
8. Doğu Türkistan Türkleri Tarihi.-M.Sayar
9. Ermeniler ve Türk Ermeni İlişkileri - Sadi Kocaş
10. Ermenilerin Türklere Yaptıkları Katliamlar - T. Erbenği
11. Fahreddin Paşa'nın Medine Müdafaası – M. Çulcu
12. Gazeteciler Dav.1923 Hilafetin Sonu (2-c) M. Çulcu
13. Geo-Astral Siyasi Coğrafyası (2-c) Muhlis Nadas
14. Hilafetin Kaldırılması Cumhuriyetin İlanı (2-c) M. Çulcu
15. İzmir Suikastı – Yaşar Şahin Anıl
16. Küba Krizi ve Türkiye – Öner Pehlivanoğlu
17. Kürtlerin Kökeni – Sadi Koçaş
M.Kemal Paşa'nın Gizli Oturum Konuşmaları-Ö. Dedeoğlu
18. Megali İdea – Jean Leune
20. Menemen İrtica Olayı Davası – Y. Şahin Anıl
21. Neonazizm'in Suçüstü Tutanakları – Murat Çulcu
22. Napoleon (2-c) – Emil Ludwing
23. Ortadoğu ve Türkiye – Öner Pehlivanoğlu
24. Osmanlıda Çağ.ve Taassup Çatış (2-c) – Murat Çulcu
25. Osmanlıların Stratejik Sorunları – M. Tanju Akad
26. Saltanat Hilafet Başkanlık – Murat Çulcu
27. Savaş Aldatmaları – Mesut Günsev
28. Savaş Sanatı – Sun-Tzu.
29. Savaş Tarihinin Dönüm Noktaları – M. Tanju Akad
30. Sevr, Lozan ve AB – Öner Pehlivanoğlu
31. Strateji Üzerine – M. Tanju Akad
32. Tarihten Notlar (2 cilt) - Korel Haksun
33. Tarihte Girit ve Osmanlılar – Ahmet Banoğlu
34. Kurtuluş Savaşında Türk Milliyetçiliği-B.Georges
35. Türk Tarihi ve Coğrafyası – Mahmut Boğuşlu

ÜNLÜ KİŞİLERİN BİYOGRAFİLERİ DİZİSİ

1. **Adile Sultan** – Olcay Kolçak
2. **Adolf Hitler'in Yaşam Öyküsü** – Thomas Fuchs
3. **Ahmet Adnan Saygun** – Olcay Kolçak
4. **Attila** – İhsan Dinç
5. **Balzac** – Saadet Altay
6. **Büyük İskender** – Pulutarkhos
7. **Cemal Reşit Rey** – Olcay Kolçak
8. **Cengiz Han** – İhsan Dinç
9. **Fatih** – J. Hammer
10. **Fatih Sultan Mehmet** – Yaşar Şahin Anıl
11. **Ferit Alnar** – Olcay Kolçak
12. **Francois Chopin** – Vahdet Gültekin
13. **Galileo Galilei** – Yaşar Şahin Anıl
14. **Gazi Mustafa Kemal Atatürk**–Dr. Veli Yılmaz
15. **Halide Edip Adıvar** – Güven Uluköse
16. **İsmet Paşa** – İbrahim Artuç
17. **Jean Jacques Rousseau** – Vahdet Gültekin
18. **Kanuni Sultan Süleyman** – Yaşar Şahin Anıl
19. **Karacaoğlan** – Gökçe Demir
20. **Kaygusuz Abdal** – Fatıma Keskin
21. **Konfüçyüs** – Yaşar Şahin Anıl
22. **Leonardo Da Vinci** – Yalçın Gürkan
23. **Louis Pasteur** – Yaşar Şahin Anıl
24. **Ludwing Van Beethoven** – Vahdet Gültekin
25. **Mahatma Gandhi** – Yaşar Şahin Anıl
26. **Mareşal Fevzi Çakmak** – Veli Yılmaz
27. **Mevlânâ Celaleddin Rumî** – Fatıma Keskin
28. **Mussolini** – İhsan Dinç
29. **Namık Kemal** – İhsan Dinç
30. **Napoleon (2 cilt)** – Emil Ludwing
31. **Necil Kâzım Akse** - Olcay Kolçak
32. **Ömer Hayyam** – Tahir Galip Seratlı
33. **Patton** – C. Whiting
34. **Rommel** – P. Careil
35. **Sabiha Gökçen** – Güven Uluköse
36. **Sokrates** – Yaşar Şahin Anıl
37. **Sultan II. Mahmut** – Yaşar Şahin Anıl
38. **Thomas Alva Edison** – Vahdet Gültekin
39. **Ulvi Cemal Erkin** – Olcay Kolçak
40. **Victor Hugo** – Vahdet Gültekin
41. **Voltaire** – André Maurois
42. **W. Shakespeare** – Gökçe Demir
43. **Winston Churchill** – İhsan Dinç